

broj
6

DOX HOLIDAY

★ Jahao je dalje...
i niko nije poku-
šao da ga spreči

FANTOM LJANA ESTAKADA

★ CENA 4 DINARA
SA POREZIMA NA PROMET ★

Frenk Larami

Fantom Ljana Estakada

Naslov originala:
FRANK LARAMY —
„LIANO ESTACADO” —
„FEUER IN FORT GRIFFIN”

Copyright 1972 by
MARTIN KELTER VERLAG

Sva prava pridržana

izdaje i štampa NIP „FORUM” Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ. Izlazi svakog prvog u mesecu. Copyright 1972. by Martin Kelter
Verlag.

Oslobođeno Osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za ob-
razovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine br. 413—156 od 27. jula 1972. godine,
1. novembar 1972.

Sitan pesak pustinje Ljano pokrio je konja tako da se nije moglo razaznati da je šarac. Umorno je vukao noge iako ga je čovek vodio za uzde.

Povetarac je pokretao pesak, talasao ga kao more i stvarao nepodnošljivu jaru. Na nebu su lešinari lebdeli gotovo nepomičnih krila. Već danima su sledili čoveka i njegovog konja.

Upravo kada bi se sunce kao užarena lopta pojavilo na istoku doletali bi iz pravca Džakarila planina.

Lešinari su bili uporni, osećajući da prate svoj budući siguran plen.

Oaze u beskrajnoj pustinji Ljana su bile malobrojne, a još malobrojniji belci koji su ih poznavali.

Uprkos tome, uvek je bilo ljudi koji su kretali kroz Ljana. Mnogi su taj poduhvat plaćali životima. Njihovi su se skeleti belasali iz peska.

Ovde su postojali samo žege, pesak i sunce, a život i smrt su bili zbratimljeni.

Žuti pesak je pekao oči, mešao

se sa znojem i uvlačio u svaku poru, škripitao među zubima i otežavao i ljudima i životinjama disanje.

Šta li je nateralo ovog usamljenog čoveka u paklenu pustinju?

Bio je visok i vitak. Nosio je crni šešir širokog oboda. Kaput je okadio o vrh sedla. Crne pantalone su mu bile prašnjave sve do kolena, a bela, znojem natopljena košulja vezana crvenom svilenom mašnom. Krajnje neobičan prizor: ovako elegantno odeven čovek u sred Ljana. No izuzev lešinara nije bilo živog stvora da to vidi.

Je li taj čovek sit života ili umobolan?

Ne, ni jedno ni drugo. Prosto prezirao je život. Sledio je smrt putevima i bespućima starog Zapada.

Put koji je prevalio od obale Atlantika kroz divlji Zapad bio je ladan dramatičnih događaja i životnih opasnosti. Jedan beoćug strašniji od drugog.

Opstao je uprkos svemu i postao jači i tvrdi. Sa lica mu je nestalo

gradsko bledilo, a oči su mu postale još ledenije plave.

Nije mu samo lice postalo tvrđe. Duboko u njegovom biću kao da se obrazovala kamena ljuska i zauvek su mu zatvorila srce gorka iskustva poslednjih godina.

Bio je odbačen kao poslednji otpadnik ljudskog društva. Svi bi ga izbegavali čim bi saznali njegovo ime.

Čuvari zakona bi odahnuli s olakšanjem kada je napuštao njihove gradove. Zazirali su svi: od šerifa, preko varalica na kartama, kavga-džija, do razbojnika i ubica od njegovih poslovično brzih i nepogrešivih revolvera.

Gde god se pojavio privlačio je kao magnet sve sumanute strelce, ubeđene da su još brži od njega. No, na dalekom Zapadu nije bilo bržeg strelca od Doka Holideja. Sve te okolnosti su, pre svega, najviše otežavale život baš samom Holideju.

U gradu, koji je pre nekoliko nedelja napustio, njegovo ime nikada neće biti zaboravljeno. Došao je iz Abilene, dole na reci Smoki. Jahao je kroz indijansku teritoriju Oklahome, a onda nastavio ka Teksasu do ivice ozloglašene peščane pustinje Ljano Estakado.

Zbog čega je izabrao baš taj opasan put prema jugu, nikome nije bilo jasno. Možda je tražio smrtnu opasnost, hteo da izaziva smrt.

Ovog puta je čak osetio njen topli dah. Njegov verni šarac je hramao. Dan ranije je povredio zglob. Mogao je da ostane u sedlu i goni do smrti povređenu životinju. To bi ga možda spaslo.

Međutim, nije mogao tako da postupi sa jedinim vernim prijateljem. Zbog toga je hodao, upadajući u pesak i veoma sporo napredovao. Zalihe vode bile su mu pri kraju, a granica pustinje još veoma daleko.

Čuveni pokeraš Dok Holidej je znao da ovoga puta ima veoma loše karte u rukama.

Upaljenih očiju posmatrao je horizont. No, ničeg osim peska.

Pomilovao je životinju po vratu.

— Migo, izgleda da smo ovog puta obojica upali u kljuse.

Izgledalo je da je šarac razumeo. Oborio je glavu i pogledao povređenu nogu.

— Gore glavu, prijatelju! Nisi sam. Ja te neću ostaviti na cedilu! Zašto bih te i ostavljao? Bez tebe ionako nikuda ne bi stigao.

Pregledao je šarcu povređenu nogu i utvrdio da je otok još veći.

— Za danas je naše putovanje okončano.

Izvukao je sat iz džepa i utvrdio da je tek tri po podne. Sunce će pržiti još nekoliko sati. Na horizontu nije bilo ni jednog drveta, kamena, ničeg što bi stvaralo i najmanju senku.

Onda se dogodilo nešto neobično.

Konj je učinio nešto, što inače nikada nije. Nastavio je dalje hramajući pored Holideja i tiho rzao.

Kockar je s čuđenjem gledao za životinjom. Nikada do tada nije makla s mesta, a da joj on to ne naredi.

No šarac je bio indijanski konj, kojeg su crvenokošci dresirali. Oni su to činili na poseban način, raz-

vijajući u njima osobine koje se inače sreću samo u lovačkih pasa.

Nemajući kud, Holidej pođe za konjem, prepuštajući mu voćstvo. Odjednom je u daljini primetio grupu drveća, koja kao da je izranjala iz peska.

Fatamorgana!

Međutim, prizor je ostao. Nije bilo priviđenje. Nastavio je put i obreo se pred udolinom.

— Prokletstvo, šta li je ovo?

Ono što mu je ležalo pred očima u sred peščane pustinje delovalo je krajnje neverovatno. Udoljica se prostirala na površini od najmanje hiljadu kvadratnih jardi. Džinovski kaktusi, drveća, bufalo trava! Izvor je doneo život u ovu udaljicu i značio spas jahaču i njegovom konju.

Holidej je još uvek stajao na istom mestu i s nevericom posmatrao udoljicu. Gledao je za svojim konjem, koji je hitao koliko je mogao prema izvoru.

Ugledao je još nešto. Nedaleko od izvora ležao je čovek!

Nije se pokretao. Izgledalo je da spava.

Nalazio se u senci drveta, a nekoliko koraka dalje njegov konj oborene glave.

Spava li?

Džordžijanac nije mogao da odagne zlu slutnju, prilazeći mu.

Opazio je da mu je košulja razdrljena i krvava.

Bio je to stariji čovek. Bujna, razbarušena kosa belela se kao večno snežni izvori planina.

Dok Holidej kleče kraj nepomičnog čoveka.

Ovaj s mukom otvori oči.

— Ko ste vi?

Kockar nije mogao da razabere samrtnikove reči.

— Ko ste vi? — ponovio je starac.

— Zovem se Holidej — uzvрати Džordžijanac. — Ne bi trebalo da govorite. Pogledaću vam ranu.

Ranjenik odmahnu glavom.

— Pustite to. Nema mi pomoći. Dajte mi vode.

— Popijte malo vode, a zatim i gutljaj viskija. Dobro će vam činiti.

— Zovem se Pat Džeferson. Vodič sam. Čovek, koji je pucao na mene, je bedna hulja Klark Levis.

— Zbog čega je pucao na vas?

— Radilo se o nekoliko bednih dolara, koje sam imao u bisagama. Upoznao sam ga preko u Lamesi... Nije ostavljao loš utisak... Saznao je da sam vodič kroz pustinju. Zamolio me je da ga odvedem u Novi Meksiko... Ponudio mi je veliku sumu... Putovali smo četiri dana... dovde do oaze. Mislilo sam da sam jedini koji za nju zna. Prokletstvo... sada mi je puklo pred očima. Tom lupežu nije stalo samo do nekoliko dolara nego i ovog izvora. Smera neki prljav posao s ovom oazom.

— Nemojte se uzrujavati — opominjao ga je Holidej, prinoseći mu flašu s viskijem.

— Moram govoriti dok mogu. Osećam da mi se bliži kraj, mister. U Lamesi imam ćerku, Beti. Stanuje u ulici Morning. Molim vas napisite joj pismo kad izidete iz ovog prokletog peska.

— Otići ću odavde kada vama bude bolje.

— Znam ja da mi je odzvonilo. Ne treba me tešiti. Učinite mi uslugu i napišite Beti nekoliko redova. Napišite joj da se uda za Dana. On je dobar momak. I ne zaboravite da navedete ime razbojnika koji me nosi na savesti.

— Ipak bih vam pregledao ranu. Ja sam lekar.

Mrak se polako spuštao. Žega je popuštala. U daljini se čulo zavijanje šakala.

— Oni su kao lešinari — procedi stari vodič. — Dolaze samo onda kada u nama nema više života. No da li su gori od nas, ljudi? Ja mislim da nisu.

— Možda nisu svi tako zli — primeti Holidej.

— U prevaru ste. Nisu svi isti. Ali kako da razlikujemo dobre od zlih. Vidite... na primer... tog Klarka Levisa. Nikada ne bih pomislio da može biti ubica. Ima glatko pravilno lice, gotovo bez bora, iako mu je sigurno trideset godina. Tamna kosa i crne oči. Ličio mi je na Meksikanca. Tvrdio je da je sa severa, iz Viskonsina.

Džordžijanac ga prekide.

— Možda je bolje da se ne naprezete toliko.

— Pustite me. Srećan sam što razgovaram s vama. Možda je dobro da vam... Mladi ste pa ćete možda naleteti na tog lupeža. Gotovo da zaboravim najvažnije. Treba da vam kažem kako da se izvučete iz ove paklene pustinje. Jašite dalje pustinjom sledeći sunce i nemojte dozvoliti da vas žega spreči. Ne za-

varavajte se da je noć bolja i da će vam zvezda biti putokaz. Oko sto pedeset milja zapadno odavde nalazi se Rosvel na reci Rio Pekos. Često sam išao baš tim putem, no ni vi, ako se držite mojih uputstva, ne možete promašiti reku. Ponesite dosta vode pa vam se ništa ne može dogoditi.

— Ostaću dok moj konj ne bude mogao da trči a vama bude bolje.

Starac je dobio žestoke napade kašlja. Celo telo mu se treslo. Kada je klonuo, rekao je krkljajući:

— Jašite na zapad... — i izdahnuo. Glava mu je klonula na stranu.

Dok Holidej ustade i pođe prema ivici udolice. Na istoku se pojavio nestvarno žut mesec, dajući pesku neki avetinjski odsjaj.

Opet je sudbina navaliła težak teret na kockareva pleća. Starčeva priča ga je potresla. Sišao je do izvora i pokrio ga ćebetom, a onda i sam legao iscrpljen. No san mu nije dolazio na oči.

Novi dan počeo je tužnim poslom.

Sahranio je starca između dva žbuna. Nije bio kamena kojim bi mogao da osigura humku. Ovako visoku peščanu humku će večiti vetar pustinje brzo razvejati na sve strane.

*
* *

Dok Holidej je ostao još tri dana u oazi, negujući konja. U zoru petog dana je krenuo. Poveo je i vodičevog konja i natovarao ga vodom...

— Hajde momci, prežite konje!
— odjeknuo je O'Konelov glas prostranim dvorištem konjušnice. — Za pola sata treba da krenete.

Čarl O'Koneli je bio visok i snažan koliko i bogat. Iznajmljivao je kola i konje. Njegove zaprege su se mogle videti u pola Teksasa, a i u Novom Meksiku. No, nije samo iznajmljivao zaprege, nego je prevozio i svoju robu za svoj račun. Veliki magacini okruživali su prostrano dvorište. U njima je bilo svega što je bilo na Zapadu od životne važnosti: soli, brašna, tkanina, petroleja, lampi, revolvera, pušaka i konopaca, sedla i ostalog pribora za konje. Jednom reči nije bilo ničeg što se kod O'Konela nije moglo naći.

O'Konel je imao samo tri brige: novac, svoju kćer Tresi i gnev što nema sina. Iako je bio veoma bogat, prvi je ujutro počinjao da radi, a poslednji išao na počinak.

Tog dana upustio se u novu vrstu posla, smatrajući je najboljom u svom životu.

Kraj njega je stajao visok čovek glatkog lica, tamnih očiju i tamne kose. Posmatrao je kako vozači pređu dvanaestoro kola.

Irac O'Konel ga munu u rebra.

— Ovog puta će biti dvanaest zaprega. Ako se zdravi vratite, pravi posao tek ima da počne.

— Vratićemo se zdravi, mister O'Konel, budite uvereni.

— Šta znači, budite uvereni? To je suviše krupna izjava. Videćemo

tek kada se svih dvanaest kočija bude vratilo u moje dvorište.

Klark Levis je bio siguran u svoj poduhvat. Poslednjih dana se žestoko ubeđivao sa trgovcem.

O'Konel je hteo da plati tek kad se karavan bude vratio. Ubica Levis je na to pristao. Dvadeset četiri čoveka je trebalo da prati kolona vozila. Ako bi samo jedan među njima uspeo ponovo da nađe oazu u pustinji ceo Levisov plan bi bio uništen.

Međutim, razbojnik nije imao nameru da večito krstari kroz usijani pesak. Samo jednom je hteo da im pokaže izvor. Onda bi posao za njega bio završen.

Za O'Konela, koji je razvio posao sa Luizijanom, Teksasom, Arkanzasom, izvoz u pustinji predstavljao je zlatan rudnik. Njegove zaprege su ranije morale da obilaze pustinju produžujući put i po nekoliko stotina milja.

Istina, bogati trgovac je čuo za Pata Džefersona, čak i pokušao da s njim sklopi posao, no starac je tvrdoglavo čuvao svoju tajnu.

Mnogi ljudi, koje je Džeferson u toku svog života proveo kroz pustinju, pokušavali su kasnije da sami nađu put. Međutim, nikome nije uspelo izuzev jednom — Klarku Levisu.

Posao, koji je sada Levis sklopio, bio je natopljen krvlju starog vođića.

Bogati Irac je mahao karavanu, koji je upravo kretao.

— Mnogo sreće i do skorog viđenja!

Klark Levis obode konja. O'Ko-

nel ga je posmatrao, ispunjen čudnim predosećanjem.

— Nemam baš mnogo poverenja u tog momka — mrmljao je trgovac sebi u bradu. — No, videćemo. Ne može mi, uostalom, naškoditi. Ako se ne izvuku moja kola, neće ni on. Novac će dobiti tek kada se kola vrate.

*
* *

Dva dana kasnije karavan je stigao na ivicu pustinje. Raspoloženje vozača nije baš bilo dobro, jer im je tek tada Levis saopštio kojim putem će ići.

U Rosvelu niko nije smeo o tome ništa da zna.

Krenuli su pustinjom. Karavan je ostavljao za sobom oblak prašine. Konji su nevoljno vukli zapregu, a ljudi išli sa strane, da bar izbegnu uskovitlane oblake peska. Svi su vezali marame preko nosa i usta.

Uskoro su daleko na horizontu ugledali jahača.

Dolazio je iz pustinje, i to iz pravca kojim je karavan upravo krenuo.

Klarka Levisa obuze zla slutnja. Tek sada mu je bilo jasno da je počinio ogromnu grešku. Ostavio je Džefersona i njegovog konja!

Pokušavao je da odagna takve misli. Ko je mogao da nađe usamljenu oazu? Zar starac nije govorio da jedino on zna za izvor u pustinji?

Levis je zaustavio konja da jasnije vidi. Da, jahač je upravo išao prema njima.

Ubica potera konja prema karavanu.

— Ovde skrećemo prema jugu — naredio je vozaču prvih kola.

Ovaj bez reči okrete konje.

U to nekadašnji vodič, kojeg je O'Konel odredio da prati karavan, priđe Levisu.

— Šta sad ovo znači? Sami ste tvrdili da treba ići prema istoku?

— Jedan jahač ide prema nama. Bolje je da ga izbegnemo.

Vodič po imenu Gresham okrete glavu.

— Ne znam šta bi smo to imali da sakrivamo. Ne nosimo oružje crvenokošcima.

Zločinac se izveštačeno osmehnu.

— Ne, oružje nemamo u kolima. No, teret koji ja nosim je u glavi. Vredi koliko stotinu karavana.

— Ako neko hoće da nas sledi, neka mu bude — uzvratu Gresham mrzovoljno. — Uostalom, trag koji ostavljamo dovoljno je širok. Ono što ste sada učinili mnogo je upadljivije nego da smo zadržali isti kurs.

Levis nije podnosio ovog vodiča. Uostalom, nesimpatije su bile uzajamne. Gresham je podozrevao u ispravnost Klarka Levisa. Ovo skretanje karavana samo je još potkrepilo njegove sumnje. Priču o oazi u pustinji smatrao je izmišljotinom, bajkom.

Vodič je, mislio je Levis, razbojnik i da karavan hoće da namami u klopku. Još u Rosvelu je ispričao O'Konelu o svojim sumnjama. Bogati trgovac ga je umirivao.

— Ako bi do toga došlo, imate uz sebe dvadeset i četiri dobro na-

oružana čoveka. Bilo bi smešno da ne izidete na kraj sa nekolicinom razbojnika.

Levis je netremice dvogledom posmatrao jahača. Mogao je da razazna šarca kojeg je jahao. Trenutak kasnije ugledao je i tovarnog konja i ukočio se od užasa. Bio je to ridan.

— Provkletstvo, ridan! Svetla griva, svetao rep!

Pat Džeferson, njegova žrtva, jahao je upravo takvog konja. Ubrzo je otkrio i sedlo na leđima ridana. Ko još kroz pustinju vodi osedlanog tovarnog konja?

Možda je životinja napustila oazu i naišla negde u pustinji na jahača?

Ovu umirujuću pomisao morao je brzo da odbaci. Konj nikada ne bi napustio izvor i krenuo u pustinju po svojoj volji.

Zaključak je sam po sebi nameštao. Stranac je našao njegovu oazu i naravno ubijenog starca!

Ovaj čovek nipošto ne sme da stigne do grada. Ipak, nije smeo da puca na stranca. Moraće da razmisli kako da ga na drugi način zauvek učutka...

*
* *

Dok Holidej je odavno primetio karavan, čak pre nego što je Levis njega ugledao. Uostalom, ogromni oblak peska nadaleko se mogao videti.

Bilo je neobično sresti karavan u pustinji, ali ne i isključeno. Neobično je bilo jedino to što da su kola odjednom skrenula prema jugu.

Kockar zaustavi konje.

— Šta li mu najednom bi?

Njegovo iznenađenje bilo je potpuno opravdano. Ko još vijugavo ide kroz žarki pesak?

Primetio je i jahača koji je pratio karavan. Dok Holidej zviznu kroz zube.

— Ti momci nešto kriju. Morali su me primetiti.

Nastavio je put.

Šta ga se konačno tiče ko su ovi ljudi, i šta su natovarali na kola?

U suštini, radovalo ga je da se ni sa kim ne sreće. Pojava karavana mu je potvrdila da je išao dobrim pravcem. Trebalo je samo da sledi tragove kola i izide iz pustinje.

*
* *

Tišina noći obavila je pustinju Ljana.

O'Konolovi ljudi su od kola obrađivali neku vrstu utvrđenja. Bilo je to pre iz navike nego iz opreznosti. Ovde u pustinji teško se mogao očekivati napad.

Jedino Klark Levis nije rasedlao konja. Vezao je konja za kola i stajao nekoliko koraka dalje, pušeci. Stari vodič ga je ispod oka posmatrao. Levis je osećao poglede. Okrenuo se i prišao Greshamu.

— Vama žega mnogo smeta, mister.

— I vama takode — uzvрати vodič suvo.

— Zašto ne legnete?

— To pitanje bih ja vama mogao da postavim, mister Levis.

— Vi nemate šta da pitate, Gresham. Ja vodim karavan. Ja sam taj

koji treba da postavlja pitanja, budući da snosim odgovornost.

Stari skoči s kola.

— Koliko da ne bude zablude, karavan vodim ja...

— Šta to govorite? Od kada ste to vi vođa karavana?

— O'Konel mi je naložio da vama prepustim voćstvo samo dotle dok sve bude teklo po dogovoru.

— Pa šta?

— Vi ste promenili pravila igre.

— Kakva to pravila igre?

— Objašnjenje zbog kojeg smo promenili kurs, krajnje je neprihvatljivo, neubedljivo.

Levis je kipteo od gneva, trudeći se pri tom da se obuzda.

— Jedno ipak ne shvatam — rekao je uzdržljivim tonom. — Zbog čega mi O'Konel o tome ništa nije govorio? Možda ja u to i ne verujem?

— Imam načina da vas uverim. To naređenje mi je dato napismeno.

Levis bi ovog čoveka pod drugim okolnostima bez oklevanja ustrelio. Bio je okoreli zločinac iz Teksasa, a pravo ime mu je bilo Bleki Džons. Otac mu je, još dok je Bleki bio dete, obešen kao konjokradica. Majka mu je radila u krčmi. Sve je to doprinelo da Bleki Džons postane ono što danas jeste.

Kockar — varalica, revolveraš, razbojnik, ubica!

Najbolji alat za njegov posao bio mu je lice lepo i glatko. Delovalo je gotovo bezazleno. Oči su mu bile tako crne da se u njima ništa nije moglo pročitati.

Baš ove noći počinio je krupnu grešku.

*
*
Dok Holidej se smestio iza jedne peščane dine da tu prenoći.

Ponoć je prevalila kada ga je iz sna trglo rzanje šarca.

— Šta je Migo?

Ubrzo je čuo škripu sedla. Može li biti puka slučajnost što u sred ogromne, nepregledne pustinje jahač prolazi pored njega na puškomet. Da nije Indijanac? Ne, crvenokošci ne osedlavaju konje.

Kockar iz Dožordžije je napregnuto osluškivao. U nekoliko koraka bio je kod konja. Uvio je svoj pokrivač tako kao da izgleda da pod njim neko spava. Otrčao je nazad do dine i u pesku iskopao sebi ležište.

Jahač se tiho približavao. Zaustavio je konja na dve stotine jardi od Holideja, i kliznuo iz sedla. Šunjao se oprezno i približio konjima. Pri bleđoj mesečevoj svetlosti kockar ugleda kako svetluca cev revolvera.

— Tako dakle stoje stvari! Čekaj, amigo, presešće ti ova šala.

Bleki Džons ili Klark Levis podiže cev i nanišani na zamotani pokrivač. Šest puta je povukao obarač.

Pucnji su se prolamali kroz noć. Konji su uplašeno poskakivali. Migo je kopitom zakačio razbojnika.

— Prokleta životinja — opsovao je Levis i protrljao bedro, a onda pogledao pokrivač.

— Ovome je dovoljno — rekao je dovoljno glasno da ga je Holidej mogao čuti. Gurnuo je nogom pokrivač i ugledao gomilu peska.

— Prokletstvo, šta je sad ovo?

Pre nego što je osvestio čuo je glas iza sebe.

— Mrtvac je već sahranjen, mister.

Levis se naglo okrete. Strah mu je ušao u kosti. Ništa nije mogao da vidi osim peska. Povukao je obarač. Igla je udarila u prazno.

Holidejev metak zazvižda i skide mu šešir s glave.

— Ako ne ostanete tu gde ste, mister, sledeći metak će prosvirati pola pedlja niže i — odjeknu metalan kockarev glas.

— Ko ste vi? — upitao je Levis, držeći ruke iznad glave.

— Čovek kojeg ste upravo ustrelili.

— Šta hoćete od mene? — upitao je drhtavim glasom.

— Da vam prosviram metak kroz glavu kad saznam šta ste vi od mene hteli.

Razbojnik je grozničavo tražio izgovor. Pomoć mu je došla neočekivano, od čoveka od koga se najmanje nadao.

*
* *

Gresham je pošao da sledi Levisa. Kada je čuo pucnje, obo je kohnja.

Kockar i ubica su čuli jahača. Džordžijanac je ostao da leži, a razbojnik se okrenuo.

Vodič mu se bez straha približio.

— Šta se ovde dešava?

— Napadnut sam — slaga Levis drsko. — Pucao je na mene.

— Ako to još jednom ponovite, onda ću doista pucati na vas, prija-

telju — čuo se kockarev glas. — Ko ste vi? — obratio se starom vodiču.

Ubica je hteo da se umeša, ali ga je Gresham preduhitrio.

— Vodimo karavan preko Ljana. Ja istina ne znam šta se ovde odigrava ali vam velim da smo mi miroljubivi ljudi, i ne želimo ništa drugo izuzev da izvršimo svoj zadatak.

— To je prilično neuobičajen način, kojim taj zadatak izvršavate.

— Pucajte na tog momka! — siktao je Levis na vodiča. — On nas sledi.

— To vam ne verujem — uzvrat stari, a onda se obrati Holideju:

— Šta ste hteli da kažete onim „neobičan način”.

— Pitajte ovog strelca, on to bolje zna.

— Nikom ne dugujem objašnjenje.

— U redu, kako hoćete — zaključio Gresham. U tom slučaju vratiću karavan u Rosvel.

— Stojte! — uzviknu ubica. — Ne možete me ostaviti na cedilu. Ovaj lupež će me ustreliti.

Možda bi zločinac upotrebio i oštrije reči da mu se jedan od metaka iz Holidejevih niklovanih revolvera nije zario u potpeticu.

Levis uplašeno poskoči.

— Jeste li poludeli?

— Ja nikako! To vam je za ono „lupež” — uzvrat kockar hladno.

Stari vodič je krenuo dalje.

— Morate ostati ovde! — vikao je Levis. — Ja više nemam oružja. Gresham se nije obazirao. Međutim, posle nekoliko jardi je promenio mišljenje i vratio se do vozača.

— Hoću da znam šta se ovde zbiva.

— To mogu i ja da vam ispričam — javi se Holidej. — Vaš pratilac je pokušao da me ustreli na spavanju.

— Šta? — uzviknu Gresham. U tog momka od samog početka nisam imao poverenja.

— On laže... — siktao je Levis. — On...

— Još samo jednu reč, pa ćete zauvek zaboraviti da govorite — preseče ga kockar ledeno.

Odjednom stari vodič uzviknu.

— Samo nam je to nedostajalo!

— Šta se zbiva? — upita Holidej.

Gresham nije odgovorio. Okrenuo se i uspeo na peščanom dinu.

Sada je i kockar čuo neobično zviždukanje u vazduhu.

— Dolazi oluja...

Holidej je znao šta to znači.

I Levisu je bilo jasno u kakvoj se opasnosti nalaze. Potrčao je prema svom konju i uzviknuo uzbuđeno:

— Moramo nazad do kola!

— Zavežite, Levis! Ako se ne varam, za to imate dosta razloga.

U dva skoka Holidej se stvori kraj razbojnika i dokopa ga za mišicu.

— Rekoste li: Levis? — upitao je vodiča.

— Da, zove se Klark Levis. Hajdemo. Ne smemo gubiti vreme!

— Pustite me, moramo da krenemo! — otimao se Levis.

Stisak nije popustio.

— U pustinji je čovek koji više ne može da jaše — rekao je Holidej otegnuto.

Zločinac oseti kako mu se grlo

suši. Sve mu je bilo jasno. Džeferson nije bio mrtav kada je napustio oazu. Ovaj stranac je, dakle, bio brži od nemilosrdne smrti kojoj je prepustio svoju žrtvu.

— Možda se sećate Pata Džefersona — nastavio je Džordžijanac. — On mi je nešto naložio pre nego što je izdahnuo.

— Nikada nisam čuo to ime.

— Ja sam, međutim, čuo vaše sasvim razgovetno.

Situaciju je spasao vodič. Prišao im je i upozorio.

— Ja, ne znam o čemu se radi, ali svaka rasprava i obračun mogu da pričekaju. Ako odmah ne krenemo, ne vredi ni polaziti.

— U redu, kasnije ćemo to raspraviti. Hajde, penjite se na konja, Levis!

Stari vodič je napregnuto posmatrao nebo.

— Možda ćemo ovog puta imati sreće. No, ne verujem.

Jahali su galopom prema jugu. Životinje nije ni trebalo goniti. Grabile su načuljenih ušiju, osećajući da se nevreme približava.

Odjednom Gresham zaustavi konja.

— Prekasno je i nećemo više uspeti da se dokopamo kola!

— Nastavićemo, mister — uzvraći Holidej. — Ostali ovde ili jahali dalje sasvim je svedjedno. Pesak je svuda.

Odjednom je oluja počela.

Prvo je to bio blagi dašak vetra, preslab da uskovitla pesak sa tla. No, to je trajalo samo nekoliko sekundi, a onda pesak počeo da se kreće. U početku su se dizala samo po-

jedina zrnca, a onda je ispred jahača lebdela čitava peščana koprena.

Pakao je počeo.

Nije bilo moguće ni za trenutak otvoriti oči. Holidej je morao da pu- sti Džefersonovog konja. Životinja je tako zatezala uzde da je na kraju morao da odustane.

Oluja je divljala. Holidejev konj je u trenutku straha izbacio jaha- ča iz sedla. Ostao je neko vreme onesvešćen. Kada je otvorio oči za- delić sekunde, pesak ga je gotovo zatrpao.

Od vodiča iz Levisa ni traga. Sa- mo je video nešto dalje konja bez ja- hača.

Njegov Migo!

— Bar ti si tu!

Tornado je počeo da popušta. Koc- kar napoji konja iz šešira i sam ot- pi nekoliko gutljaja. Morao je da štedi vodu, jer tovarnog konja više nije imao.

*
**

U jutro sledećeg dana ugledao je uskovitlani pesak u daljini. To je mogao biti samo karavan. Grabio je prema zapadu.

Jedan jahač se odvoji od karava- na i pođe Holideju u susret.

— Loše — govorio je kockaru. Iz- gubili smo dvojica kola i to baš jedna sa zalihama vode.

— Gde je Levis?

Gresham sleže ramenima.

— Nisam ga više video.

— Znači onog puta mu je uspelo da umakne — zaključí Džordžija- nac.

— Možda ga je pesak zatrpao.

Holidej odmahnu glavom.

— Ta sorta se lako ne zatire.

— Poznajete li ga od ranije?

— Ne, znam samo njegovo ime. A to je ime ubice!

— Jeste li vi predstavnik zakona?

— raspitivao se vodič. — Mislim, po- što ste mu za petama.

— Nisam mu za petama, ali ako se još jednom sretnemo poslaću ga iza rešetaka.

— Hoćete li s nama? — pitao je Gresham.

Dok Holidej je trenutak oklevao.

— Kako stojite sa zalihama vode?

— Loše — uzvрати vodič. — Ra- čunali smo sa izvorom do kojeg je Levis trebalo da nas odvede. Osim toga smo i jedna kola s vodom iz- gubili u oluji.

— Znači, tamo je hteo da vas vodi?

— Da, tobož. No, ja u tu oazu ni- sam od samog početka verovao. Čak sam odmah posumnjao da se iza te priče krije neko razbojništvo.

— Izvor postoji. Ja sam lično bio tamo, no ako nemate dovoljno zali- he vode, put je predug.

— Znae za izvor? — iznenadi se Gresham. Ako je to doista tako, mogli biste se obogatiti.

— Znači, Levis je pravio posao sa vama?

— Ne sa mnom — uzvрати vodič — nego s mojim gazdom.

Zatim je ispričao strancu kako je pogodba načinjena.

— Novac još nema u rukama?

— Ne bih se baš mogao zakleti, ali pretpostavljam. O'Konel nije po-

činio grešku da ga unapred isplati. Stari je to lisac.

— Koliko još ima do reke?

— S kolima tri dana — uzvрати vodič.

— Onda ću ja da odjašim napred. Da li da poručim vašem gazdi neka vam pošalje jedna kola s vodom u susret?

— Ako mogu na vas da se oslonim, mister, onda neću slati nikog od svojih ljudi u Rosvel.

— Možete se osloniti na mene — uzvratio je Džordžijanac i podigao ruku u znak pozdrava.

Gresham je gledao za njim ne znajući šta misli o ovom strancu, kojem čak nije znao ni ime.

*
* *

U pustinji je bio još jedan čovek, koji je gledao za Holidejem. Bio je veoma daleko, tako da se golim okom nije mogao primetiti.

Klark Lewis, zločinac, preživio je oluju. Slučaj je hteo da ga je konj odveo do u blizinu karavana. Međutim, ubica je iz daleka pratio karavan. Bilo mu je jasno da je proigrao ovaj posao. Ipak, nije mogao s tim da se pomiri. Mora da nađe načina da se dokopa novca. Izuzev njega i stranca niko nije znao za oazu.

Znači stranac ne sme živ da stigne u Rosvel.

Obo je konja i krenuo za strancem. Držao je rastojanje tako da niko iz karavana ne bi video.

Bio je to za njega pakleni put, jer je imao samo jednu čuturu s vodom.

Osim toga, nije imao oružja. Mora pre stranca stići u grad i nabaviti pušku ili revolver.

I doista stigao je dan pre Džordžijanca u Rosvel. Morao je da ostavi konja na ulasku u grad, jer je životinja slomila prednju nogu i nije više mogla da ustane. Sklonio je sedlo u šipražje na obali Rio Pekosa i nastavio pešice.

*
* *

Ime mu je bilo Kamden Leti, kauboj po zanimanju, sa velikim revolverom o bedru.

Više od toga nije posedovao. Međutim i to je bilo dovoljno da ga ovog puta uvuče u propast.

Leti je radio na O'Konelovom ranču. Bio je dobar gonič, pošten, marljiv. Irac O'Konel ga je postavio za nadzornika.

Nadzornik je pratio čerku svog gazde u grad. Trebalo je da se vrati na ranč u brda pre nego što padne mrak.

Za mladu devojkicu je nadzornik Leti bio drugi otac. Vodio je sobom na pašnjak još pre nego što je naučila da jaši. Letiju bi oči zasijale čim ugleda lepu Tresu. Ostareo je na ovom ranču. Vreme kada je mogao da se oženi odavno je prošlo. Zbog toga je Tresa O'Konel smatrao, na neki način, svojom ćerkom.

Krenuli su sa ranča još u rano jutro, tako da su pred podne stigli u Rosvel. Tresa je obavljala kupovinu i provela dan sa ocem.

Kada je sunce počelo da se povla-

či prema zapadu, Leti osedla konje.

— Zar ne bi radije ostala ovde noćas, Tresi? — pitao je O'Konel.

— Zašto bih baš noćas ostajala? Leti i ja uvek polazimo kući u ovo vreme.

Stari nadzornik im priđe.

— Mislim da je vreme, gospodiце.

— Polazim, Leti — uzvratí Tresi živahno i poljubi oca. — Dakle, tata, do iduće nedelje!

— Dobro mi je čuvaj! — doviknu bogati Irac svom nadzorniku.

*
* *

Put je vodio gotovo celu milju duž obale, a onda skretao na zapad. Voda Rio Pekosa imala je srebrnasti odsjaj pri svetlosti zalazećeg sunca.

Tresi O'Konel zaustavi konja.

— Kako je lep kraj u kome živimo. Često ne mogu da verujem u priče koje mi otac priča o minulim vremenima. Zar su ljudi doista bili tako zli, Leti?

— Nisu se ni danas mnogo izmenili, gospodiце. Ima ih i zlih i dobrih.

Odjednom su čuli glas s reke.

— U pomoć!

— Šta je to? — uzviknu devojka uplašeno.

— Ostanite ovde. Idem ja da pogledam.

Ugledao je čoveka kako nepomično leži na obali. Nadzornik kleče kraj neznanca.

— Jeste li ranjeni?

— Ne. Dolazim iz Ljana. Pomožite mi.

— Šta? Iz pustinje, bez konja?

— Konj mi je na drugoj obali. Morao sam ga ostaviti, jer je slomio nogu. Ubica Klark Levis igrao je opasnu igru.

— Jeste li sami? — pitao je kauvoja.

— Ne, jedna žena je sa mnom.

U to im je prišla Tresi O'Konel.

— Ko je to?

— Ne znam. Kaže da dolazi iz Ljana. Moramo ga odvesti u grad.

— Biće kasno, pa moramo i ostati u gradu. Odjahaću, napred, Leti da obavestim oca.

— U redu! Ja ću doći s njim posle vas.

Devojka je odjahala, a Levis se tobož s mukom pridigao. Jedino oružje, koje je još posedovao, bio je nož, sakriven pod prslukom.

Nadzornik pruži razbojniku čuturu.

— Evo pijte, okrepite se. Odvešću vas u grad.

— Mislim da ću moći, ukoliko mi pomognete da se popnem na konja.

Levis se zlurado osmehnu.

Krenuli su.

Smrt je sedela za leđima starog Letija.

*
* *

Čarls O'Konel je bio sa svojom ćerkom u dnevnoj sobi.

— Krajnje je vreme da stigne —

rekao je bogati Irac i pogledao na sat.

Bilo je deset.

— Sve mi se ovo uopšte ne dopada — govorio je O'Konel sebi u bradu.

Šta ti se ne dopada! Šta je s tobom danas...

— Ne znam ni sam... Tek, imam loše predosećanje. Još večeras sam hteo da vas zadržim ovde. Nego, idi ti na počinak — dodao je uz osmeh. — Ja ću da sačekam Letija.

Čim je devojka zatvorila vrata za sobom, rančeroovo lice se uozbilji. Odmah je ustao i uputio se preko dvorišta u kuću u kojoj su spavali njegovi ljudi. Iznenadili su se, videvši tako kasno svog gazdu.

— Potrebna su mi dva čoveka da jaše sa mnom. Moramo tražiti Letija. Osedlajte konje i izvedite ih tiho pred kuću. Ponosite baklje.

Deset minuta kasnije, umesto dvojice, svi momci su bili pred kućom. Znali su da se nešto ozbiljno moralo dogoditi, jer ih gazda nikada bez velike nužde nije dizao iz postelje.

— Idemo prema recil! — rekao je kratko i poterao konja.

Tek kada su stigli na obalu, O'Konel zaustavi konja.

— Zapalite baklje!

Svi su sišli s konja i ispitivali tle.

— Pinto, gledaj dobro — rekao je Irac visokom mladiću koji je stajao kraj njega.

Pinto je bio poluindijanac i umeo odlično da čita tragove.

Uskoro je melez obavestio gazdu.

— Odjahali su u pravcu severa. Dva čoveka na jednom konju.

— Sledićemo tragove! Pinto, ti jaši prvi!

Posle izvesnog vremena Pinto podiže ruku.

— Jedan od dvojice na konju je krvario. Čak je izgubio veoma mnogo krvi.

— Grom i pakao! — uzviknu O'Konel ispitujući bakljom tle. Ovde se nešto vraški ozbiljno moralo dogoditi.

Ispričao je svojim ljudima ono što je od čerke saznao.

— Možda je stranac bio ozbiljno ranjen? — primeti Pinto.

— Tresi mi to nije pominjala. Čak i da jeste tako, zbog čega se Le-

izbor najboljih stripova
ZA DECU I ODRASLE

STRIPOTEKA
PANORAMA

SVAKE
SUBOTE
KOD
VAŠEG
PRODAVCA
NOVINA

TALIČNI TOM
UMPAH PAPA
SPIRU

ti ne vraća? Zašto su prvo jahali prema gradu, a onda skrenuli na sever. Ne, Pinto, ovde nešto nije u redu.

— Da sledim i dalje trag, gazda?

— Naravno. Jedan od ljudi neka pođe sa nama. Ostali mogu da se vrate.

Našli su ga čim je sunce izgrejalo. Ležao je opružen kraj reke. Voda Rio Pekosa zalivala mu je čizme.

Ubica se nije potrudio da svoju žrtvu sahrani.

O'Konel je stajao neko vreme kao okamenjen, a onda se obratio Pintu:

— Vidi kako se to dogodilo?

— Ubijen je nožem s leđa, gazda.

— Uboden s leđa? — gotovo zareže Irac. — To mu je dakle bila zahvala za pomoć koju mu je Leti pružio. Taj pas mora dobiti kaznu koju zaslužuje. Ako treba, pratiću ga do na kraj sveta. Ti, Roj — rekao je kauboju — jaši nazad u grad i odnesi Letija. Pinto i ja nastavljamo.

Uprkos svim naporima, do kasnog popodneva nisu otkrili trag.

*
* *

Na kraju pustinje, u nekadašnjem koritu Rio Pekosa prostirao se lanac brežuljaka kojeg su Meskalero Indijanci nazivali Sivi Brežuljci. Do tog venca beržuljaka Holidej je stigao uveče, dana kada je Leti umro ubijen nožem. Doveo je konja u senku i oslobodio ga sedla. Legao je kraj životinje potpuno iscrpljen.

U isto vreme je i ubica Levis jahao prema Sivim Brežuljcima. Tu je

hteo da sačeka stranca. Znao je da su šanse da ga pronađe veoma male i da ga jedino kod ovih brežuljaka može sačekati u zasedi. Konj, kojeg je uzeo od svoje žrtve, bio je dobar. Nije obraćao pažnju što mu je na zadnjoj nozi utisnut O'Konelov grb. I ukradeno oružje je bilo dobro. Iako je pušku i revolver Leti retko koristio, bili su u najboljem stanju.

Možda bi to bio poslednji Holidejev dan da slučajno nije podigao pogled prema nebu i tako primetio da nekog ima. Kockar brzo povuče konja u senku iza stene i kliznu iz sedla. Naravno, nije imao pojma ko je čovek na uzvišici. Srećom, postao je, zahvaljujući iskustvu, veoma oprezan.

Ostavio je konja i obilaznim putem krenuo prema uzvišici. Posle izesnog vremena našao se na zapadnoj strani na kojoj je Levis ležao.

U međuvremenu je mrak osvojio. Holidej je pregledao okolinu. Uspeo je da nađe konja i razazna grb O'Konelovog ranča.

Ipak, odlučio je da bude i dalje veoma oprezan.

Za delić sekunde Levis je primetio čoveka kraj svoga konja i odmah upežio pušku.

Metak udari u stenu nedaleko od Holideja. Vešti kockar se hitro zakloni iza stene. Nije odgovorio vatrom, jer je smatrao da se nepoznati prevario. Da bi ga na neki način umirio, doviknuo mu je iz skloništa:

— Hej mister, štedite olovo! Ja sam baš pošao do O'Konela a vi ste jedan od njegovih ljudi!

Klark Levis je, odmah poznao ka-

rakterističan strančev glas. Pogledao je prema svom konju. Nije mogao da ga vidi. Otkud strancu pomisao da sam jedan od O'Konelovih momaka? Da nije možda neko iz karavana krenuo napred?

— Šta je? — ponovo se javi Holidej. — Zbog čega ne odgovarate?

Kockaru je čutanje strelaca iz zasede bilo sumnjivo. Možda ima razloga da čuti, jer uopšte ne pripada O'Konelovoj momčadi? Kako je došao na to da ukrade žigosanog konja?

— Ko ste vi? — najzad se oglasio razbojnik.

Holidej je za trenutak zatvorio oči, naprežući se da pozna glas koji je Levis, jasno, izmenio.

— Prokletstvo, tog momka znam. Govorio je sa mnom.

Međutim nije još otkrio da ima posla sa Džefersonovim ubicom.

— Zovem se Holidej. Krenuo sam u Rosvel.

Govoreći to Džordžijanac nije izlazio iz zaklona.

Prezime Holidej je bilo prilično često u Sjedinjenim Državama, tako da Levis uopšte nije došao na pomisao da ima posla sa čuvenim Dokom Holidejem. Za njega je čovek koji je stajao dole u zaklonu bio prosto njegov neprijatelj kojeg treba ubiti.

— Nikada nisam čuo vaše ime, mister — uzvratio je. — Danas sam već bio jednom napadnut, pa sam postao oprezniji.

— Bez obzira na to, ne bi trebalo da pucate na nepoznatog čoveka bez poziva!

Razbojnik je grozničavo razmiš-

ljao, a onda mu sinu spasonosna ideja.

— Vrzma! ste se oko mog konja, pa sam posumnjao da ga nameravate ukrasti!

— Vaš mi konj nije potreban. Možemo prestati da se igramo skrivalica.

— I ja sam za to — složi se ubica.

— Dovedite svog konja i dođite gore. Bolje mesto za prenočište teško da se ovde u blizini može naći.

Upravo to nije smeo da kaže. Koji li bi čovek, oka iole poznaje Zapad, izabrao takvo mesto za prenočište? Osim toga, zar bi dole ostavio osedlanog konja, kojeg čak nije ni vezao.

Holideju je bilo jasno da čovek laže i, naravno, nešto skriva. Međutim, pravio se nevešt.

— Nije loš predlog. Idem po svog konja. I vi treba svog još da rasedlate.

Zbunjen Holidejevom opomenom, ne znajući šta da odgovori, razbojnik je zaboravio da izmeni glas:

— Danas sam povredio desnu ruku, pa zbog toga nisam rasedlao konja. Učinili biste mi veliku uslugu, ako biste taj posao obavili umesto mene.

Ono što je upravo kazao bilo je tako providno, da bi čak i dečaku bilo jasno.

— Dakle povredio si desnu ruku, burazeru — govorio je Holidej sebi u bradu. — Uprkos tome odlično nišaniš i pucaš!

Odjednom je Džordžijancu sinulo! Taj glas! Prokletstvo, pa to je ubica Levis. Kako li je samo tako brzo dospelo ovamo?

Iz razmišljanja ga je prekinuo nestrpljiv poziv.

— Šta je, dolazite li?

— U redu, idem po svog konja! Odjahaću s vašim u dolinu, jer je moj ždrebac prilično daleko.

Levis je nekoliko trenutaka bio zbunjen, tako da ništa nije preduzima. Video je samo kako stranac na konju zamiće.

Opsovao je žestoko i pripremio pušku. Nikada prilika nije bila povoljnija. Treba samo malo da pričekam!

Prošlo je deset, petnaest i dvadeset minuta, a stranac se nije vraćao.

Ubica počeo da podozreva. Nebesa

nije mogao ostaviti konja tako daleko? On me je namagarčio! Krenuće drugim putem u Rosvel. Bez konja sam propao!

*
* *

Dok Holidej se vratio do mesta gde je ostavio svog Miga. Vezao je konje međusobno, lupajući glavu odakle zločincu životinja sa O.Kone-lovog imanja.

Levis se prevario u računu, očekujući da stranac odjuri što brže u Rosvel.

Džordžijanac se oprezno šunja nazad.

Dvojica protivnika imala su gotovo podjednake šanse. Svaki je mogao da se sakrije, pritaji i čeka da se drugi pojavi.

Dok Holidej je ležao na ivici udoljice, priljubljen uz tle i posmatrao. Protekao je pun sat a da se ništa nije dogodilo. Ipak, kockar nije mogao da poveruje da je Levis krenuo i prežalio konja. Dokazalo se da je bio u pravu.

Iznenada je čuo zvuk sličan udaranju metalnog predmeta o kamen.

Upravo tako je i bilo. Kada je mesec zašao i sve utonulo u mrak, Levis je ustao i pri tom udario puškom o stenu. Ljutito je opsovao, a onda napregnuto osluškivao.

Tišina ničim nije bila pomućena.

Put koji je ležao pred ubicom bio je težak i opasan. Hrabrost ga je izdavala. Ovde iza svakog kamena napadač ga možda vreba.

Stranac ne sme da stigne u Ros-

vel, pogotovo ne sa kaubojevim konjem, jer onda mu spasa nema!

Lako je uhvatiti ubicu u bekstvu i to bez konja! Shvatio je da je ovo pitanje života ili smrti! Nije se više radilo ni o pustinji, ni o bogatstvu!

Sada su se u predelu sivih brežuljaka nalaze dva krunska svedoka, koji ga mogu poslati na vešala: jedan čovek i jedan konj!

Odjednom mu se vratila hrabrost. Bolje rečeno, hrabrost podstaknuta očajanjem. Između vešala i borbe, izabrao je borbu!

Oprezno je opipavao stene ispred sebe. Nije mu bilo moguće da se kreće potpuno bešumno, jer su mu sitni kamenčići škripali pod čizmama.

Trzao se od te škripe i zastajao da oslušne. Nervi su mu bili krajnje napeti. Osećao je kako mu se košulja lepi uz telo.

Neprijatelj ga nije vrebao na putu. Holidej je još uvek ležao u udolici, dvadeset jardi udaljen od puta. Čuo je razbojnika da nailazi, ali ga nije mogao videti. Rukama je opipavao tle oko sebe, tražeći kamen. Našao je jedan veliki kao pesnicu i zadržao ga u ruci.

Nastavi da čeka.

Koraci su se približavali. Kada je pretpostavljao da se nalazi u neposrednoj blizini, malo se pridigao i bacio kamen na suprotnu stranu udaljice.

Klark Levis je čuo tresak kamena desno od sebe i odmah pucao.

Vatra iz puščane cevi za trenutak razbi mrak kao blesak munje.

Razbojnik se odmah bacio na tle kako bi se zaštitio od neprijatelja.

Živci su mu bili napregnuti do kidanja.

— Prokletstvo, tu je u blizini, znam — promrmljao je sebi u bradu. Zaustavio je za trenutak dah da bi bolje čuo.

Dok Holidej je sada mogao da puca, jer mu je vatra iz cevi puške pokazala mesto gde se Levis nalazi. Nije hteo da ga tako ubije. Uostalom, da je želeo, mogao je da ga na taj način likvidira još u pustinji.

Ponovo je našao kamen i bacio ga.

Klark Levis je spustio praznu pušku kraj sebe i potegao kolt. Teško oružje podrhtavalo mu je u ruci. Pucnji su odjekivali kroz noć. Tri puta, jedan za drugim.

Ništa nije mogao da vidi. Pre nekoliko minuta je umirivao samog sebe da je i neka životinja mogla slučajno da otkotorlja kamen. No sada mu je bilo potpuno jasno da nije zver, nego prokleti stranac. Šunja se tu negde kao panter.

Zašto ne puca? Šta li taj čovek smeri?

Onda je ponovo počeo da umiruje samog sebe. Šta ako stranac nema više municije? Iako to nije bilo logično, samopouzdanje mu se vratilo. Ustao je, odbacio pušku i krenuo dalje.

Nije prešao ni tri koraka. U to ga kamen pogodi u leđa. Nekako Džordžijanac je nasumce bacio kamen i slučajno pogodio Levisa.

— Prokleta pseto! — uzviknu ubica. — Presešće ti bacanje kamena. Prokleti konjokradice!

Ispalio je još jedan metak. Opet

je noć bila za trenutak razbijena bljeskom iz oružja.

— Izlazi kukavice! Znam da se tu negde skrivaš.

Ponoć je već prevalila. Dok Holidej je odlučio da dovede ubicu u šah-mat poziciju. Ovaj rat nerava, doista, nije ostao bez dejstva.

Levisa je počeo da obuzima smrtni strah.

— Zašto ne pucaš, prokletniče! — vikao je gotovo na ivici ludila.

Odjednom celim telom mu prođe trzaj. U prohladnoj noći košulja mu se lepila uz telo. Dao se u panično bekstvo. Spoticao se, padao, ječao i grabio napred kroz noć. Samo što dalje bežati! Bežati!

Dok Holidej ga je sledio nekoliko stotina jardi, a onda odustao. I on se već dva puta sapleo i gotovo pao. Neka razbojnik trči po ovom mraku, može samo da slomi vrat!

Džordžijanac se lagano vraćao prema konjima. Odmorio se u senci napuštene kolibe i popuštao cigaretu. Tu je našao i bunar. U kolibi je nekada stanovao vodič koji je vodio karavane kroz pustinju Ljana. Setio se starog Džefersona i naravno ubice Levisa. Možda je pogrešio što odmah nije pucao na njega. No, svejedno, neće moći daleko da stigne bez oružja i bez konja.

Neka o tom zločinu brine šerif iz Rosvela to i jeste njegov posao.

*
*
*

Stigao je u grad u kasno popodne. Rosvel je ležao nedaleko od reke,

Prve kuće su bile udaljene jednu milju od obale.

Bio je to grad drvenih kuća, kao gotovo svi gradovi Zapada. Ulice su bile veoma široke i prašnjave. Jedina građevina od kamena bila je kuća Irca Čarlsa O'Konela.

Dok Holidej je zaustavio konje još kraj prvih kuća. Tu se nalazila jedna belo okrečena, na čijoj se širokoj fasadi bilo ispisano „Rio Pecos“ salun.

Džordžijanac je vezao konje za prečku i otresao prašinu s odeli.

Stupio je u lokal. Uz šank je stajalo nekoliko kauboja, a za stolom uz prozor su četiri gosta igrala poker.

Prilazeći šanku ugledao je široko osmehnuto lice jednog Kineza. Sam

davo zna šta je ovog čoveka dovelo iz daleke Azije — u Rosvel!

— Dobar dan mister! Mnogo toplo! Mister bude žedan?

— Daj mi jedan brendi, sine neba — uzvratí Holidej.

Kinez stavi pred gosta flašu i čašu.

— Zovem se Ki-Fong mister.

— Hvala mister, Ki-Fong.

Vlasnik lokala je otišao na drugi kraj šanka, jer su ga kauboji pozvali.

— Sipaj kosooki i ne vrti se okolo. Nemoj da te potprašimo!

Bio je to kauboj Bil, dežmekast čovek lukava pogleda.

Inače u Rosvelu nije bilo neobično viđati strance. Poslovi O'Konela dovođili su mnoge ljude u grad na Rio Pekosu. Tako niko nije obraćao pažnju na Džordžijanca.

Samo se izgleda kauboju Bilu nije dopalo Holidejevo lice. Kinez je Bilu upravo napunio čašu i hteo da odnese bocu. Kauboj ga grubo dokopa za mišicu. Flaša pade na pod, pošto se neko vreme kotrljala šankom.

Ki-Fong jeknu od bola.

— Da se više nisi usudio! — breccu se gonič.

Vlasnik saluna nije uopšte shvatio šta kauboj hoće.

— Ja ne znati, šta misliti mister Bil.

Kauboj uhvati Kineza za grudi i odiže od zemlje.

Ljudi za kockarskim stolom prekidose igru i pogledaše prema šanku.

— Mi ti nismo dovoljno fini da pred nas stavljáš punu flašu? Koso-oki onda pogleda izazivački Holideja. — Međutim, svakom prolazniku stavljáš pod nos punu flašu.

Holidej ispi čašu brendija, pretva-

rajući se da ništa nije primetio. Znao je da gonič izaziva njega, a ne krčmara. Bilu naravno nije odgovaralo što se stranac pravi nevešt. Naprotiv, to ga je još više razgnevalo.

— Dolazi ovaj tip i odmah se pristojni kauboji zapostavljaju. Prokletstvo ako ovaj žuti ne bude slušao, biće pucnjave.

Pri tom je izvukao oružje.

Kockar se kolebao šta da čini. Nije smeo da dozvoli ovom pobesnelom kauboju da povredi Ki-Fonga.

Kauboj Bil nije gledao Kineza, nego stranca. Ipak, promaklo mu je kako je ovaj uspeo da izvuče svoja dva niklovana revolvera. To nisu mogli da primete ni četiri igrača pokera. Spontano su zviznuli kroz zube, jer takvo potezanje oružja do tada nisu videli.

— Sklonite oružje, kauboju. Ta predstava, koju ovde izvodite, počinje da biva dosadna.

Bil pogleda stranca i kroz zube promrsi:

— Vi ste, izgleda, neki prokleti revolveraš.

— Ako nastavite u tom tonu, mom će, mom strpljenju je kraj. Hajde, sklanjajte oružje!

— Još ćemo razgovarati, stranče. — Govoreći to vratio je oružje u futrolu. Onda se obratio krčmaru: — I sa tobom ću još imati posla!

Ubrzo je sve prošlo. Gosti za stolom su nastavili partiju pokera a O'Konelovi kauboji pretresali po ko zna koji put smrt nadzornika Letija.

Za to vreme napolju na ulici Rosvela pripremala se nova nevolja.

Prvi koji je poznao konja, bio je O'Konelov pisar. Vraćao se iz kupo-

vine i prošao pored saluna. Odjednom je zastao kao ukopan.

— Gospode, pa to je Letijev konj! — uzviknuo je pisar Mičigen i počeo da trči kao da ga đavoli gone.

O'Konel je sedeo u dnevnoj sobi. Tresi je stajala na prozoru uplakanih očiju.

— Kako se to moglo dogoditi? — pitala je po stoti put tog dana.

— Otkud znam, Tresi! Možda je to bio neki konjokradica.

— Neću više nazad na ranč, kada Leti nije više tamo.

— Ostani ovde. Idi sutra ili prekosutra po svoje stvari. Tamo rade dobri momci i oni će se o svemu brinuti. Leti je umeo da izabere odlične ljude.

U tom trenutku su se vrata naglo otvorila. Na njima je stajao pisar Mičigen.

— Šta je s tobom? — upita trgovac oštro.

— Imam ga! — uzvratila Mičigen zadihano.

— Koga to?

— Ubicu, gazda!

— Kakvog ubicu?

— Pa ubicu nadzornika Letija!

— Šta to govoriš? Gde je?

— Preko u salunu!

Bogati Irac podozrivo odmeri svog pisara, a onda se kucnu kažiprstom po čelu, pokazujući time nedvosmisleno da sumnja u Mičigenovu zdravu pamet.

— Dakle, Letijev ubicu dolazi tako jednostavno u Rosvel i u salunu pije viski. Kako izgleda?

— To ne znam. Odmah sam dotrčao ovamo.

— Dosta, Mičigen. Ti si izgleda pio viski.

— Nisam uopšte navraćao u krčmu, gazda!

— Prokletstvo, kako onda možeš znati da je ubicu unutra?

— Konj! Letijev konj stoji vezan pred salunom.

— Da se nisi prevario, Mičigen? Koji bi razbojnik bio tako glup da dođe u grad sa ukradenim konjem? Idem da pogledam.

Izašli su zajedno iz kuće. Rančer je izdaleka poznao konja.

— Dakle, jesam li bio u pravu? — upitao je ponosno pisar.

— Grom i pakao, jesi — uzvratila rančer. — Hajde, idi po šerifa a ja ću javiti svojim ljudima da opkole salun. Riba nam ne može umaći iz mreže.

*

* *

U salunu je žamor prestao. Dok Holidej je upravo pitao Ki-Fonga:

— Gde stanuje šerif, mister Ki-Fong?

— O, šerif — odgovorio je Kinez glasno da bi i ostali u lokalu mogli da čuju. — Ako hoćete kod šerifa, onda...

— Ne treba da ide daleko — čuo se sa vrata dubok glas. — Ovde sam, mister!

Doista, čuvara zakona u Rosvelu bilo bi teško prevideti.

Stajao je na pragu saluna, nalika na bačvu za kišnicu. Za njim je odmah u lokal stupio O'Konel i žmirkajući odmeravao Holideja.

Prvi put je bio da ovaj stranac ne izgleda kao ubicu. Bez obzira na to oštro je upitao:

— Zbog čega ste to učinili?

Džordžijanac je posmatrao lice hladno i gotovo nezainteresovano.

— Šta sam to učinio?

— Vi ste ga ubili. Vi ste zarili nož u leđa mog nadzornika.

— Čudno, to sad prvi put čujem — uzvratilo je Holidej i obratio se čuvaru zakona. — Mogu li da govorim s vama, šerife?

— Ne zadržavajte se s njim, šerife! — doviknu neko od O'Konelovih ljudi s vrata. Zatvorite ga, ili ćemo ga mi obesiti.

Zakon linča!

Nekadašnji zubni lekar iz Bostona je u poslednje vreme doživljavao slične stvari. Neki njegovi neprijatelji su pokušavali da se na taj način reše, kockara, jer mu u ravno-pravnoj borbi nisu bili dorasli. Zbog toga je sad potegao oba revolvera.

— Ovde neće biti pucnjave! — opomenu ga šerif.

— A kako stoji stvar s vešanjem, šerife?

— U Rosvelu se veša samo onda kada sudija tako naredi — uzvratilo čuvar zakona.

Džordžijanac je bacio pogled prema vratima.

— U gradu izgleda ima ljudi koji ne dele vaše mišljenje.

— Samo galame. Ne treba se, momče, bojati tih larmadžija. Nego, predajte mi oružje i pođite sa mnom u kancelariju.

— Što se tiče oružja, šerife, moraćete da mi ga uzmete.

U razgovor se umešao Irac:

— Predajte oružje šerifu. Sudija će o svemu da odluči, a do tada je čuvar zakona odgovoran za vas.

— Kažete, mister, da šerif odgovara za mene. No, on nije u mogućnosti

da izađe na kraj s ovim ljudima. Tek što sam stupio u vaš grad, a ovaj kauboj me je bez ikakvog povoda napao. Stoga mi ne uzmite za zlo što hoću samog sebe da zaštitim.

— Vi ste nožem ubili mog nadzornika! — Uzviknu rančer. — Čak ste bili dovoljno bestidni da dođete na konju ubijenog Letija u grad! Sada nam još i pretite.

Džordžijancu puče pred očima.

Dakle, tako stoje stvari!

Onaj bedni razbojnik ima još jednog čoveka na savesti. Prokletstvo, možda je ipak bilo bolje da je tog zločinca ustrelio u brdima.

Mirno je uzvratilo Ircu:

— Moj konj stoji uz konja ubije-

.....
STANOG I. MESECU

CRTANI ROMANI
BESTSELER

ODABRANI HITOVI
VESTERNA
ZA VAS
.....

nog o kome govorite. Mislim da znam ko je ubica.

Šerif upade:

— Baš sam radoznao.

Ne obazirući se na ovu upadicu, obratio se Dok rančeru.

— On se zove Klark Levis.

— Otkud ste na njega došli?

— Vi ste Čarls O'Konel.

— Jesam — potvrdi Irac.

— Imam vest za vas. Ne znam samo treba li da vam je saopštim pred svim ovim ljudima.

Rančer uzvratu nestrpljivo:

— Govorite već jednom!

— Kako hoćete. Vaš karavan je krenuo ovamo...

— Šta to govorite? Otkud vi to možete znati?

— Bio sam sa vašim vodičem i Levisom kada je počela oluja. Greškom je izgubio dvojica kola i to jedna sa buradima vode. Treba da pošaljete svojim ljudima vodu, inače su izgubljeni. Jahao sam napred da bih vam preneo Greshamovu poruku.

Rančer je prebledео. Za trenutak nije znao šta da kaže. Onda se obratio šerifu.

— Mislim da je najbolje da nastavimo razgovor u mojoj kući.

Čuvar zakona se složio.

Sva trojica — O'Konel, šerif i Holidej su napustili salun.

Pisar je uvukao glavu u ramena i napustio lokal. Verovao je da će ovog puta uspeti da izađe iz senke.

•
••

— To što ste nam ispričali mister, tako je fantastično da je teško poverovati — zaključio je rančer prolazeći prstima kroz sedu kosu.

Ceo razgovor je slušala O'Konelova ćerka Tresi.

— U tom slučaju ću morati sa nekoliko ljudi da odjašem do brda.

— Ostavite se toga, šerife. Povešću svoje ljude, na koje mogu da se oslonim.

— Kako hoćete — uzvratu čuvar zakona. — No ja treba u svakom slučaju da krenem s vama.

Irac je pratio samo tok svojih misli.

— Isti izvor ste slučajno našli?

— Ne ja. Moj konj ga je nanjušio.

Tresi se do tada nije mešala u razgovor.

Posmatrala je strančevo lice. Ko bi to mogao biti?

Rančer natoči svima viski, najbolji koji se u Sjedinjenim Državama mogao naći.

— Zaboravili smo da vas pitamo za ime mister. Izvinite to je zbog uzbuđenja.

— Zovem se Holidej.

Trgovac je nekoliko trenutaka odmeravaо Holideja, a onda zaključio.

— Vi uopšte ne izgledate kao čovek koji sam krstari pustinjnom Ljana.

Devojka uzviknu.

— Oče!

— Nisam ništa loše mislio, kćeri. Hteo sam da kažem da je neshvatljivo kako neko smogne hrabrosti da pođe sam, kroz pustinju. — Brzo je skrenuo razgovor na drugu stranu. — Recite mister Holidej šta bi bilo da niste naišli na izvor?

— Danas ne bismo mogli da razgovaramo.

— Nego, da li biste uspeli ponovo da nađete izvor, mister Holidej? Mi-

slim, ukoliko biste još jednom morali da jašete kroz pustinju.

U Džordžijančevom odgovoru osjećala se neskrivena ironija.

— Koliko ste Klarku Levisu za to ponudili?

— Šta sam mu mogao ponuditi? Dobio je od mene jednu pristojnu naknadu, to je sve.

— Za jednu pristojnu naknadu, kako kažete, razbojnik Levisovog kova ne bi odao takvu tajnu.

— Da nećete time da kažete da sam pravio zajedničke poslove sa Levisom?

— Ne, otkud? Samo sam opravdano posumnjao da bi za par dolara vodio karavan kroz pustinju. Takvi ljudi lakše zarađuju novac.

Šerif više nije pratio razgovor. Netremice je posmatrao drške Holidejevih revolvera. Slušao je jednom o čoveku koji nosi takvo oružje. Odjednom mu je sinulo: čitao je stare novine. Bio je to dugačak članak iz Abilene grada u kojem je Dok Holidej sam savladao celu bandu.

Dok Holidej!

Ovaj čovek, koji sedi nasuprot njemu, može biti samo Dok Holidej.

Razgovor je jenjavao. Sedeli su i ćutke pušili.

Irac je razmišljao kako da pridobije ovog čoveka za svoje planove. Izvor u pustinji je bio suviše privlačan.

U to se javila Tresi:

— Mister Holidej, vi ste pominjali ćerku starog Džefersona. Jeste li joj već pisali?

Kockar je sada prvi put bolje pogledao devojkicu. Imala je prijatno miho lice.

— Kada sam mogao da joj pišem? Danas sam tek prešao reku.

— Izgubila je oca, to će joj pasti veoma teško. Ja ne bih volela da pišem takvo pismo.

— Sutra ću ga napisati.

— Oče! — uzviknu Tresi. — Ako doista uspeš da nađeš izvor u pustinji, kome to treba da zahvališ?

— Naravno onom ko me tamo odvede.

— Ne slažem se. Mislim da najveći deo zahvalnosti duguješ mister Džefersonu. On je izgubio život zbog tog izvora.

— Ali on je mrtav, Tresi!

— Da, on je mrtav, ali njegova ćerka je živa.

— U pravu ste, gospodice — složio se Holidej i ustao. Moram da smestim konja prevalio je naporan put. Izvinite me!

Pozdravio se i napustio O'Konelovu kuću. Svako je o njemu mislio na svoj način. Jedino je šerif bio uveren da zna o kome se radi.

— Čudan momak — zaključio trgovac zamišljeno. — Jaši kroz pustinju u elegantnom odelu. Ko to još čini?

Šerif se široko osmehnu.

— Ovaj u svakom slučaju.

— Imao je ludu sreću, zar ne nalazite, šerife?

— Ja pre mislim da je Levis imao sreću. Ako mu još jednom izađe na oči, taj zločinac je gotov.

— Ja mislim da moraju doći bolja vremena — umešala se Tresi. — Ovaj stranac je tako ugladen. Otmeniji od bilo koga u Rosvelu...

— Nije čudo — primeti šerif. — Konačno, on je lekar.

— Šta je on? — upita O'Konel iznenađeno.

— Zar još nikada niste čuli za Doka Holideja?

Nekoliko trenutaka je bogati Irac zbunjeno piljio u mesnog čuvara zakona.

— Nebesa! Toga sam se i sam mogao setiti! Konačno, rekao nam je svoje ime.

— Pa da — složio se šerif. — No, da vas utešim, ni ja se nisam odmah setio. Tek pošto sam neko vreme posmatrao njegove niklovane koltove, sinulo mi je.

— Zar mi ti oče nisi jednom pričao da je Dok Holidej revolveraš? — upitala je Tresi oprezno.

— Ne govori besmislice — preseče je otac.

Znao je, međutim, tačno da njegova kćer ne govori besmislice. Jednom je doista sa nekolicinom prijatelja govorio o Doku Holideju.

— Dovoljno si odrasla, Tresi — nastavio je blažim tonom — da sama donosiš zaključke.

— Ja sam i donela zaključak — rekla je Tresi odlučno i napusti sobu.

Rančer natoči još jednu čašu viskija i iskapi je na dušak. Ne dižeći pogled prema šerifu, promrsio je:

— Letijeva pogibija ju je ozbiljno potresla. Retko dolazi u dodir s ljudima. Sada je čula da je Holidej doktor i već se zanela.

*
* *

Ležao je kraj kamene gomade visoke pet jardi. Lice mu je bilo pokri-
veno krvavom skramom. Oči je zatvorio. Odelo mu je bilo u dronjcima,

iscepano kao da se provlačio kroz gusti trnovit žbun.

Klark Levis je, uprkos tome, ravnomerno disao.

Tup bol u glavi probudio ga je iz nesvestice. Bilo mu je teško da podigne kapke. Nije mogao da misli, jer je u glavi osećao bol.

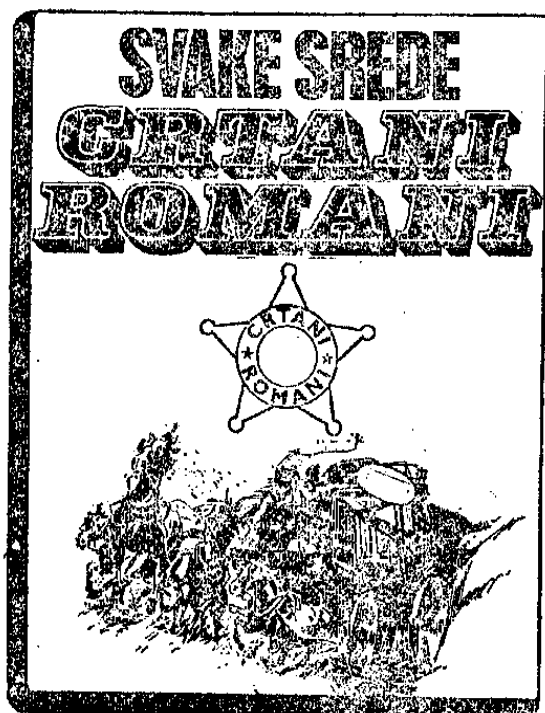
Tako je protekao jedan sat. Bol je postepeno popuštao, a sećanje se vraćalo. Noć, kamenje, bekstvo, stranac!

Levis pokuša da se pridigne. Uspe-
lo mu je, iako uz teške muke. Pogledao je prema dolini i ugledao reku.

Trljao je oči. Mora da je privide-
nje, jer po njegovoj računici nije već mogao biti tako blizu reke.

Međutim, Rio Pekos je svetlucao pred njegovim očima.

— Voda! — jeknu ubica i pođe posrćući. Nije se sećao ničega, izuzev bekstva od neprijatnog, opasnog

stranac. Bežao je kao da ga gone furije, menjao pravac a da to ni sam nije znao. Teško da bi i konj mogao da prevale brže ovaj put od razbojnika gonjenog paničnim strahom.

Tek ovde na ovom obronku se njegovo bekstvo okončalo. Da na dnu nije bilo debljeg sloja prašine, višestruki ubica Klark Levis bi bio mrtav.

Trebalo je da prepešači dve milje do reke. Umoran, iscrpljen i ugruvan, hodao je puna dva sata. Na obali se sručio na tle, a onda nastavio s mukom, četvoroonoške. Pio je, a onda zagnjurio bolno lice u reku. Osećao je kako mu se život i snaga vraćaju.

Pružio se na obalu i zaspao. Kada se probudio verovao je da je prošlo nekoliko sati. Nemir ga je trgao iz sna. Bio je svestan činjenice da su mu za petama. To saznanje podstaklo je u njemu mržnju prema strancu, kojem je pripisivao svu svoju nesreću.

Mržnja mu je ujedno pomogla da zaboravi bolove i nemoć. Ma koliko mu je položaj bio beznadežan, ponovo je počeo da kuje planove.

Posedovao je samo jedan kolt i municiju. Dok god tako nešto ima, razbojnik, kakav je bio Klark Levis, ne odustaje.

Kako je uspeo da prevale toliki put preko brda sada mu je i samom bilo neshvatljivo. No, nije se usudio da o tome razmišlja.

S jednim je bio na čisto: uspeo je da stekne značajnu prednost. Stranac je preko noći morao da odustane od dalje potere, a sledećeg dana odjahao je najverovatnije u Rosvel,

jer na kamenitom tlu nije mogao da otkrije tragove progonjenog.

Levis je dalje razmišljao i kombinovao.

U gradu će sakupiti poteru i ona će banuti. Pročešljaće sive brežuljke. Nikome neće pasti na pamet da sam blizu grada.

Smislio je da se prikrade gradu kao hijena i dokopa onog prokletog stranca. Mora da umre pre nego što bude prvi karavan poveo kroz Ljano. Tek tada je smislio da zajedno sa dragocenom tajnom napusti ovaj kraj.

Levis je odavno zaboravio na vešala, koja su ga prošle noći proganjala kao mora. Mržnja i pohlepa su potisnule strah.

Pridigao se i pogledao u pravcu brežuljaka.

— Tražite, momci, dok vam oči ne pobe!e!

Još uvek se osećao prilično slabim. Išao je dalje, držeći se blizine Rio Pekosa. S vremena na vreme pio je vodu da zavarava glad.

U kasno popodne je imao sreće. Ustrelio je divlju patku. Dva sata kasnije osećao se kao preporođen.

Kada je sunce klonulo prema zapadu nalazio se dve milje zapadno od grada.

Teren je bio obrastao gustom, sočnom travom. Dalje je, na obroncima Siera Blanke paslo krdo goveda — O'Konelovih.

Klark Levis potraži pogodno mesto na kojem će provesti noć. Našao ga je na obronku obraslom gustim žbunjem. Tu blizu nalazio se put koji je vodio na istok. Razbojnik je zadovoljno trljao ruke.

— Nije loše! Možda će neko proći, ko je suviše dugo sedeo u sedlu.

Samo što je umakao sudbini, već je smišljao nova razbojništva. Smeštio se u žbunje i napregnuto osluškivao, čekajući žrtvu. Tek kada je mrak potpuno osvojio, odustao je od daljeg vrebanja. Zaspao je i probudio se kasno. Čuo je iz daleka neki šum.

*
* *

Dok Holidej je iznajmio sobu u salunu Rio Pekos. Niko ga nije pitao hoće li u poteru za razbojnikom. To mu je i odgovaralo. Neka ga sami traže. Rekao im je gde mogu da ga nađu. Za njega je ovaj slučaj bio okončan.

Jedino je još trebalo da napiše pismo i pošalje ga u Bamesu. Verovatno bi to odavno obavio da nije bilo Tresi O'Konel. Na stolu, smeštenom ispod prozora u njegovoj sobi, nalazio se komad neispisanog papira.

Holidej je hodao gore dole i pušio. Vitka, energična devojka je još jednom razgovarala sa njim.

— Možda je bolje da mom ocu покажете izvor? — rekla je Tresi. — Možete mi verovatni da ne dolazim po njegovom nalogu. Mislim samo na jednu devojku koja je izgubila roditelja, koji ju je izdržavao. Ako bude, zahvaljujući izvoru, došla do neke veće svote, to joj istina ne može nadoknaditi gubitak oca, ali bar može započeti — nov život. Ima još nešto što me muči. Vidite, mister Holidej, ja sam odrasla ovde, gotovo na samoj ivici Ljana, i videela sam mnoge ljude i mnoge karavane

kako kreću u pešчанu pustinju. Mnogi se uopšte nisu vratili. Ljano je bio grobnica mnogih a verujem da će to i ubuduće biti.

Govorila je dugo, ubedljivo. Holidej nije pri tom ni za trenutak posumnjao da ga ona uverava zbog poslova svog oca.

Međutim, nije još odlučio da još jednom prevali taj put. Ipak razgovor sa ovom devojkom bio je još jedan razlog koji ga je zadržao u Rosvelu.

Nije mu bilo drago što se zahvaljujući debelom šerifu saznalo u gradu ko je on. Mrzeo je te krišom upućene poglede, šaputanje i prepričavanja.

Ipak, ostao je.

*
* *

Tresi O'Konel je krenula još pre sunčevog izlaska. Ovog puta je pratio Pinto, čutljivi poluindijanac. Jahao je za dvokolicom, kojom je upravljala kći bogatog Irca, njegovog gazde.

Rančer namerno nije poslao Pinta u poteru za Levisom, iako je umeo odlično da čita tragove.

Ovaj melez je došao kod Irca još kada mu je bilo četrnaest godina. Znao je koliko je mladić odan porodici i da obožava Tresi. On će bdeti nad njom kao verni pas i biti ponosan što mu je takvo poverenje poklonjeno.

Tresi je htela da sakupi sa ranča najnužnije stvari i vrati se u grad. Usput je mislila na Letija, u čijem društvu je bezbroj puta išla od ranča do Rosvela i nazad.

Devojci su mržnja i osveta do sada bila potpuno nepoznata osećanja. Sada je, međutim, prvi put mrzela nekog i priželjkivala njegovu propast. Htela je da bude u gradu kada potera dovede Levisa. Htela je da mu baci u lice sva njegova nedela.

Nesvesno je brže poterala konja.

Prolazili su kraj proplanka, pored kojeg je često jahala, idući sa rančom. Sa ovog mesta se mogla videti reka.

Nisu još prošli pored proplanka, kada pucanj odjeknu. Tresi počue uzde i zaustavi uplašenog konja i okrete se prema melezu, misleći u prvom trenutku da je on pucao.

Pinto je pritisnuo ruku na grudi i pokušao da drugom izvuče kolt iz futrole. Čak mu je i uspelo.

U to se razleže drugi hitac.

Rančerova kći tada primeti strelca na proplanku. Ukočila se od užasa. Odmah ga je poznala, iako ga je samo jednom videla. Bila je do te mere užasnuta, da nije razabrala Pintove reči:

— Nastavite dalje, gospođice! Za ime božje, poterajte konja!

Melez je pucao, ali je promašio cilj.

Razbojnik je odgovorio vatrom. Metak okrznu vrat Pintovog konja. Životinja se prope i poče bezglavo da juri. Melez nije imao snage da ga obuzda. Ubrzo je izgubio svest.

Levis žestoko opsova i potrča niz proplanak. Žena nije smela da mu umakne. Nije ni pokušala.

Sedela je kao hipnotisana u kolima i gledala užasnuto razbojnika kako se približava.

Levis skoči na kola tako naglo da su opruge zaškripale. Istrago je de-

vójci uzde i bič iz ruku i počeo kao ludak da udara konja.

Kola naglo poleteše napred. Tres je morala grčevito da se drži za naslon da ne bi ispala.

Meleza nije mogla da vidi. Samo mu je tragove videla u visokoj travi. Svi naponi ubice da nađe kauboja bili su uzaludni. Bilo mu je, uostalom, suviše opasno da nastavlja put u tom pravcu. Zaustavio je zapenšavog konja i skočio s kola. Tek tada je pogledao mladu ženu.

Tresino lice bilo je blede kao sveže okrečeni zid. Beskrvne usne su joj podrhtavale. U tom trenutku imala je samo jednu misao: da sam muškarac, sada bih ga ubila.

Levis oštro upita:

— Ko ste vi?

Devojka nije odgovorila. Gledala ga je samo očima ispunjenim mržnjom.

— Ništa zato. Predomislićete se. Ja imam vremena.

Ugledao je malu mesinganu ploču na kolima, na kojoj je pisalo: Čarls O'Konel. Počeo je da se smeje, glasno, sve glasnije.

— Nebesa, kako čovek može biti tako zaboravan, gospođice O'Konel. Pa mi smo se jednom već videli, iako na kratko. Trebalo bi da me se sećate.

U očima devojke sada se pored mržnje ogledalo i beskrajno prezrenje.

— Na vaše postojanje će uskoro podsećati samo jedna prljava humka!

I sama se čudila hrabrosti s kojom govori sa zločincem. Trebalo je da drhti od straha.

Levisovo lice se ukoči.

— Proći će vas volja da tako sa mnoom govorite, gospođice.

— Vi, bedni ubico iz zasede!

— Svako radi na svoj način, gospođice. Vaš otac vara svoje mušterije da bi se brže dokopao novca, a ja svoje mušterije šaljem na onaj svet, kuda bi sigurno jednog dana i otišli.

Zločinac se uopšte nije trudio da se prikaže pred devojkom boljim nego što je.

Klark Levis se, ponovo pope na kola i prihvati uzde. Tresi je htela da skoči s kočije, ali je ubica dokopa grubo za mišicu.

— Ne tako žurno, gospođice. Nećete mi odbiti malu šetnju po okolini.

Devojka je pokušala da se oslobodi stiska no bez uspeha. Hrabrost je najednom napustila. Istina, nije mogla ni da pretpostavi šta ovaj čovek smeri. Slutila je ipak da je u pitanju nešto grozno.

— Pustite me molim vas — vikala je.

Levis se hladno nasmeja.

— Pustiću vas, ako mi obećate da ćete ostati u kolima. Besmisleno je da iskočite. Nećete prevaliti ni deset jardi, a već ću vas uhvatiti.

Tresi se predala sudbini. Klimnula je ćutke glavom, a Levis je pustio.

Razbojnik je gonio kočiju u pravcu juga, prema udaljenim obroncima Siere Blanke.

Na licu mu se ogledalo zadovoljstvo. U početku se ljutio što mu je ranjeni kauboj umakao s konjem. Kasnije mu je postalo jasno da je devojka znatno bolji plen. Predstavljala je ključ za sve i rešenje svih problema. Mogao je da se izvuče od ve-

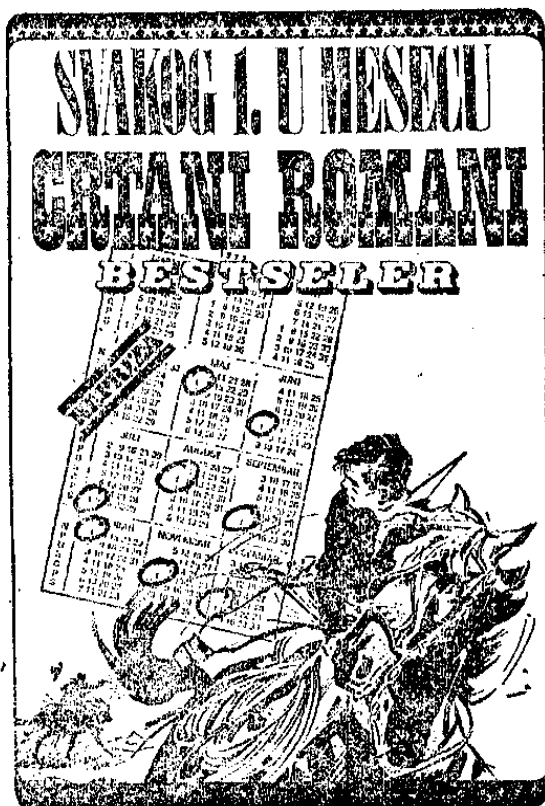
šala, čak da zahvaljujući njoj postane bogat!

Šta mu mogu rančer, šerif ili onaj Holidej učiniti kada je devojka u njegovim rukama? Mora samo da pronade prikladno mesto gde da je sakrije. Niko ne sme da je pronade. U tom slučaju može sebi da dozvoli da ode u Rosvel, da uđe u salun i svima se drsko smeje u lice. Obuzet takvim mislima, zadovoljno se smešio.

Kako je samo dan ranije zamišljao svoj život? Mislio je da mu je odzvonilo. A sada ova iznenađujuća promena.

Nije bio na kraju, nego tek na početku puta posutog zlatom.

Vozili su se već nekoliko sati, ne

izmenivši međusobno ni reč. Razbojnik je bio obuzet maštanjem o budućnosti i kovanjem planova. Tresi se odmakla od Levisa koliko je mogla. Sedela je u uglu i sklopila oči. Bila je potpuno iscrpljena.

Sunce je već bilo blizu planina na zapadu. Pred njim se u udaljici pojavila na vidiku oronula, niska kuća.

Tresi je poznavala tu kuću. Posećila je dva puta sa starim nadzornikom. Već godinama je bila prazna, jer je njen vlasnik umro bez naslednika.

Klark Levis zaustavi kočiju na uzvišici. Posmatrao je oronulu kuću i zamišljeno grickao usnu.

— Nije loše... — promrljao je, a onda dodao glasnije: — Hajde, gospodice, treba da se odmorimo. Sinite s kola. Treba da pogledam ovu staru građevinu.

U Tresinom pogledu videlo se užasavanje. Zavalila se u sedište i oduprla nogama o dno kola.

— Ja ova kola neću napustiti.

Devojčin strah ostavio je razbojnika ravnodušnim.

— Polazite, da vas ja ne bih skidao s kola.

— Neću da silazim!

— Sami ste tražili đavola! — uzviknu Levis i skide je. Tresi se ukočila i opirala, ali sa snažnim razbojnikom nije mogla izaći na kraj.

Nosio je devojku kao paket i spustio ispred kuće na tle. Izgubila je svest.

Dva sata kasnije, kada se mrak spustio, dvokolica se već kotrljala dalje prerijom.

*
* *

U rano jutro sledećeg dana Džordžijanac je izveo svog Miga iz konjušnice. Nije više mogao da sedi u maloj sobi, a hteo je da rasnoj životinji omogući da se kreće.

Prolazeći pored šerifske kancelarije primetio je da su vrata otvorena.

— Helo, šerife! — doviknuo je.

— Udite, Dok! — čuo se poziv.

Kockar zateče čuvara zakona ispruženog na postelji u dnu kancelarije.

— Jašite li dalje, Dok? — upitao je. Holidej oseti u glasu već poznato iščekivanje. U ovom gradu nije nikome ništa učinio, čak ni jedan metak nije ispaljen, a ipak, već pri pomenu njegovog imena svi su osećali strah.

Holidej je prečuo šerifovo pitanje.

— Je li se O'Konel vratio?

Debeljko pokaza palcem na praznu čeliju.

— U tom slučaju neko bi bio unutra živ ili mrtav!

— Prilično dugo su već na putu.

— Možda bi se momci već vratili da ste vi pošli s njima.

Zvučalo je kao prebacivanje i to je i bilo. Svi ljudi u gradu su verovali da će Holidej poći s poterom. Verovali su, iako nikakvog osnova za Holidejev odlazak u poteru nije bilo. To uopšte i nije bilo njegova stvar.

— Zar sam ja šerif u ovom gradu?

Rekavši to, okrenuo se na potpeticama i napustio kancelariju.

Šerif je mrmljao sebi u bradu:

— Obesiću ovo prokletu mesto o klin. Za bednih pedeset dolara sam dovoljno dugo vukao ovu lime-nu zvezdu na grudima.

Napolju, sa ulice, odjeknu topot kopita jednog konja.

Čuvar zakona ustade s postelje i odgega do vrata.

— Nadajmo se da se više neće vratiti! — rekao je, gledajući za jahačem.

*
* *

Čim je napustio grad, Holidej pustio uzde. Životinja podiže glavu, zarza i polete prerijom. Posle dugog i napornog jahanja kroz užarenu pustinju Migo je uživao, osetivši ponovo travu pod kopitama.

S desne strane kockar ugleda proplanak, gde je dan ranije Levis napao Pinta.

Džordžijanac je jahao dalje. Uskoro konj pod njim uspori tempo. Zahvaljujući tome primetio je tragove u visokoj travi. Zaustavio je konja i kliznuo iz sedla. Manje iskusnom čoveku ovaj trag ne bi upao u oči, jer je bio stariji od jednog dana.

Ovaj trag je bio čudan. Konj mora da je išao korakom i vukao nešto kraj sebe.

Oklevao je trenutak, a onda poterao Miga, sledeći trag.

Prerija je ovde bila nepregledna i talasasta kao uzburkano more.

Holidej je prevalio oko tri milje, a onda tek ugledao konja. Kraj životinje se nalazilo nepomično ljud-

sko telo. Desna noga mu je još uvek visila u uzengiji. Mora biti da ga je konj ovamo dovukao.

Kockar skoči s konja, oslobodi mu nogu iz uzengije, a onda kleče kraj čoveka, čije je lice bilo bledo kao u samrtnika. Košulja mu je bila iscepana. Čovek je komade platna pritisnuo na desnu stranu grudi.

Bio je to melez Pinto. Bez svesti je kliznuo iz sedla, a konj ga je odvukao do ove udaljice. Verna životinja je strpljivo stajala kraj nje-ga više od dvadeset četiri časa.

Holidej skloni ruke unesrećenog i nasloni mu uho na grudi. Otkucaji srca bili su sasvim slabi i neravnomerni.

Kauboj Pinto je još bio živ. Možda bi odavno iskrvario da nije pritisnuo krpu na ranu.

Džordžijanac izvadi iz bisaga svoju lekarsku torbu, od koje se još kako je napustio Boston nije odvajao.

Operacija, koju je izvršio usred prerije, bila je u stvari borba na život i smrt.

— Tako, momče, ako nisi baš veliki baksuz, ovog puta ti se izvukao.

Seo je pored Pinta da se od-mori i pripalio cigaretu.

Prošla su tri sata.

Disanje ranjenika bivalo je sve ravnomernije. Odjednom melez duboko uzdahnu i otvori oči. U prvom trenutku video je nad sobom samo plavo nebo, a onda oseti kako mu neko pažljivo pridiže glavu.

— Popićemo jedan gutljaj, dečko — čuo je glas kraj sebe. Onda mu neko prinese flašu usnama. Tečnost ga je polila kao vatra.

Tek kasnije video je lice čoveka, njegove ledeno plave oči i čelo zaklonjeno širokim obodom crnog šešira.

Pinto je hteo nešto da kaže, no Holidej mu spusti nežno šaku na usta.

— Ima za to vremena, momče. Mnogo sam se namučio krpeći te. Ko će mi platiti vađenje metka, ako moj trud bude uzaludan? Nego, možemo se drugačije sporazumeti. Postavljaću vam pitanje. Ako je odgovor potvrđan klimajte glavom, a ako je odrećan, odmahnite. Dakle, napadnuti ste?

Ranjenik klimnuo glavom.

Na ovaj način Džordžijanac je saznao prilično, mada ne sve. Ranjenikove oči su sijale od uzbuđenja, tako da ga Dok na kraju nije mogao sprečiti da govori.

— Ne može drugačije — ječao je jedva razumljivo. — Moram govoriti makar me to i glave stajalo. Tresi je bila sa mnom. Tresi O'Konel. Pucao je na nas s proplanka. Konj se uplašio, poleteo, a ja ranjen nisam ga mogao zadržati. Bio je to Levis. Poznao sam ga. Molim vas, jašite za tragom kola. Možda je još možete naći. Ostavite mene da ležim ovde.

Glas ga je izdao, pa mu Holidej dade još jedan gutljaj viskija.

— Nemojte više govoriti. Saznao sam dovoljno. Moram vas u svakom slučaju ostaviti ovde da ležite možda ceo dan, jer vas ne smem još pokretati. Vratću se svakako po vas!

Džordžijanac rasedla Pintovog konja, pripremi mu ležaj, uvi ga u

pokrivač i stavi mu na dohvat ruke čuturu s vodom.

— Spavajte koliko god možete. Utoliko ćete pre stati na noge. Ostalo ću sam urediti.

Dok Holidej baci još jedan pogled na ranjenika, vinu se u sedlo i odjaha.

*
* *

Da dvoje nije sedelo u kolima, tragovi se posle toliko sati ne bi mogli razaznati. Međutim, pod teretom, točkovi su se urezali dubok trag u travi prerije.

Migo, kockarev ždrebac, leteo je prerijom kao strela. Jahač je sedeo nagnut nad vratom životinje, kako bi predstavljao što manji teret.

Sve vreme jahač je napregnuto mislio kako je razbojnik bez konja mogao da prevale tolike milje. Mora biti da je trčao dan i noć.

Taj Klark Levis bio je hladnokrvni lupež, najhladnokrvniji kojeg je ikada sreo. Sada, kada mu je mlada žena u rukama, svi ostali su nemoćni.

*
* *

O'Konel je saznao šta se dogodilo upravo u isto vreme kada je Dok Holidej našao napuštenu kuću malog rančera.

— Oboje su nestali, gazda — objašnjavao je jedan od ljudi koji su radili za bogatog Irca. — Na ranč nisu došli, a nisu se vratili u grad. Oko podne smo se zbrinuli

i poslali jednog jahača u susret, ali...

Bilo mu je užasno teško da svom gazdi javi takvu vest.

O'Konel je još bio u sedlu. Odustali su od daljeg uzaludnog traganja u brdima.

Lice mu je posivelo.

— Znam da ne govoriš besmislice — uzdahnio je. No, jeste li sve pretražili ovde u gradu i ceo ranč? Možda je kod prijateljice.

Stari kauboj je tužno odmahivao glavom.

— Sve smo učinili, gazda. I sada ljudi pretresaju okolinu grada, a drugi deo potražuje ranč i teren oko ranča. Možemo samo da čekamo.

— Da čekamo? — promrsi O'Konel. — Moja kći je u pitanju i neću da čekam. Hajde, ljudi, menjajte konje, odmah krećemo!

Ma koliko su ljudi bili umorni i iscrpljeni, niko nije negodovao. Radilo se o Tresi, zbog koje bi jahali i u pakao.

Četvrt sata kasnije napustili su dvorište sa odmornim konjima.

*
* *

Dok Holidej je posmatrao s proplanka napuštenu kuću.

„Nije ovde”, razmišljao je. „Tragovi kola vode dalje na jug.” Pogledao je još jednom niz peščani obranak i krenuo dalje. Nije smeo da gubi vreme, jer će se veće brzo spustiti, a sutra će se tragovi manje videti...

Konj je grabio neumorno napred. Sunce je već počelo da baca duge

senke. Tragovi su najednom počeli da skreću prema istoku.

Holidej zaustavi Miga. Zar taj lupč namerava u grad? Pa to je nemoguće!

Odjednom mu se pred očima pojavio peščani obranak, i napuštena kuća. Video je otisak stopala, poluizbrisan, na koje nije obraćao pažnju, jer je pre toga pratio trag dvokolice. Kako je međutim čovek dospeo na taj obranak? To je mogla da se tumači na više načina.

Odluči da odjaši nazad, jer u svakom slučaju trag kola ne bi mogao još dugo da prati pošto je mrak osvajao.

Ostavio je konja kod grupe drveća, a onda počeo da se šunja prema kući sa zadnje strane.

Kuća je bila utonula u tišinu. Prišao je otvoru koji je nekad bio prozor i osluškivao da se možda iznutra ne čuje neki šum.

Ništa.

Džordžijanac preskoči prozor i uđe unutra. Trošni pod je škripao pod njegovim čizmama.

Dok Holidej zaustavi dah i počeo da osluškuje. Učinilo mu se da je osim škripe dasaka još nešto čuo. No, možda mu se samo učinilo.

Lagano je krenuo napred. Opreznost je bila uzaludna, jer je pri svakom koraku pod užasno škripao i sigurno se čulo u celoj kući.

Džordžijanac je stigao do suprotnog zida i počeo upirući se duž njega. Najзад napipa vrata. Pod čizmama mu više nisu škripale daske. Stajao je na čvrstoj nabijenoj zemlji.

Da je neko bilo u kući, odavno bi čuo njegov dolazak. Izvukao je re-

volver i kresnu palidrvce o zid. U uglu se nalazilo ognjište i to je bilo sve. Kresnuo je još jednu šibicu i pošao prema dvokrlinim vratima, koja su sigurno morala biti ulaz u kuću. Pre nego što se palidrvce ugasio, zastao je kao ukopan.

Otisci stopala!

Ponovo je kresnuo palidrvce i sagnuo se.

— Pakao! — oteo mu se uzvik.

Sada je jasno mogao da vidi otisak ženske obuće i otisak velikih muških čizama. Ugasio je palidrvce jer je tačno zapamtio pravac kuda otisci vode. Vodili su nazad gotovo do samog ognjišta i tu najednom nestali.

Tu je opet čuo onaj neobični šum. Ličio je na cviljenje psa zatvorenog iza zida.

Ne, to je jecanje neke žene! Simulo mu je kroz glavu.

Zaboravljajući na opreznost, prileteo je ognjištu i otkrio na zemlji drveni kapak, na koji je bilo nalavljeno nekoliko teških kamenica. Mnogi rančeri imali su takve ostave u zemlji ispod poda da bi sačuvali namirnice u ovom, uvek toplom kraju.

No ovde nisu bile smeštene namirnice! Holidej odgurnu kamenje i podiže kapak.

Jecanje je prestalo.

— Gospodice O'Konell!

Odgovor nije odmah došao.

— Ko ste vi? — najzad je prošaputala.

— Holidej. Hajdete napolje.

Pružio je ruku devojci i povukao gore.

Devojka je drhtala celim telom. Lice joj je bilo toliko blede da se to i u mraku moglo videti.

— Gde je on? — upitala je bojažljivo.

— Uskoro će biti u paklu, tamo gde mu je mesto. Hajdemo!

Tek kada je sela pod drveće, nedaleko od Dokovog konja, malo se umirila.

— Malo je nedostajalo da se uopšte ne vratim. Primetio sam otiske stopala, ali na to nisam obraćao pažnju. Tek kasnije sam se setio da se neko može i nositi, pre svega žena.

Devojku je opet obuzela drhtavica pri pomisli šta bi se dogodilo da

izbor najboljih stripova
ZA DECU I ODRASLE

STRIPOTEKA
PANORAMA

SVAKE
SUBOTE
KOD
VAŠEG
PRODAVCA
NOVINA

TALIČNI TOM
UMPAH PAPA
SPIRU

Holidej nije došao na tu spasonosnu pomisao.

Kockar prebaci pokrivač devojci preko ramena.

— Tako, a sada mi ispričajte šta se dogodilo!

Pričala mu je o napadu kod brežuljka i putovanju dovde. Dalje nije ništa znala, jer mora da se onesvestila. Osvestila se tek u mračnoj šupi, iz koje nije mogla napolje.

— Navraćao je ovamo dva puta. Preklinjala sam da me pusti iz ove mračne rupe. Nisam ga mogla ubediti. Rekao mi je da se njemu radi o životu ili smrti. Uveravao me je da se nemam čega bojati, da se meni neće ništa dogoditi. Za nekoliko dana sve će biti gotovo. Još ne može da putuje u grad. Mora da čeka da se moj otac malo primiri.

„Kakav bednik“, pomisli Holidej.

— Kad je poslednji put bio ovde? — upitao je Tresi.

— Mislim da je to bilo ujutro. Rekao je da će noćas ponovo doći.

— Tako! Znači može svakog trenutka da naiđe — glasno je razmišljao Dok. — Čućemo ga blagovremeno.

— Šta smerate, mister Holidej? Nemojte se nepotrebno izlagati opasnosti. To bi za mene bilo previše. Dovoljno je što je Pinto morao umreti zbog mene.

— Je li Pinto melez koji je jahao uz kočiju?

— Da.

— Nije mrtav. Ja sam ga našao, doduše teško ranjenog. Njemu du-

gujete život, gospođice. Da je bio mrtav ne bih saznao za napad.

Tresi odahnu s olakšanjem.

— Pao mi je kamen sa srca. Moj otac, gospode, kad bude saznao...

Džordžijance je umirivao.

Kada sam jutros napustio Rosvel vaš otac se još nije vratio iz brda.

— Zar ne bi ipak bilo bolje da odjašimo u grad, Dok? Možete me staviti na svog konja. Pustite tog razbojnika nek ide kud ga noge nose, pre nego što poćini još neki zločin.

— Baš zbog tog svog zločina, kojeg će sigurno izvršiti bilo gde, neću da ga pustim, gospođice. Ne, sačekaću ga. Ukoliko se nešto nepredviđeno dogodi, uzmite mog konja i jašite u grad!

Uvidevši da ga ne može nagovoriti, devojka je ućutala.

Oboje su napregnuto osluškivali u noć.

Iznenada Holidej skoći.

— Evo dolazi!

I Tresi je poskoćila. Grčevito ga je uhvatila za ruku.

— Zar nije bolje da ostanete ovde?

Džordžijanac joj blago skloni ruku.

— Sedite ovde i budite mirni — rekao je i nestao u mrak.

Devojka je osećala kako je ponovo obuzima strah. Klopavanje koloskih točkova se sve razgovetnije čulo. Levis se približavao kući, prilazeći joj oprezno, u širokom luku, da ne bi ostavljao trag.

Noć pre toga navraćao je u grad,

jer je to bio jedini način da se dokopa životnih namirnica. Došunjao se do saluna i iz bisaga konja vezanih pred lokalom ukradio hranu. Pri tom je prisluškivao razgovor dvojice starijih građana i tako saznao da se O'Konel još nije vratio iz brda. Pre nego što se bogati trgovac vrati Levis nije mogao ništa da preduzima.

Ubica je bio siguran u uspeh svog poduhvata.

Ostavio je kola iza napuštene kuće i polako krenuo preko dvorišta. Znao je put do ognjišta, pa mu palidrvce nije bilo potrebno.

Odjednom je udario nogom o kamen, jedan od onih koje je postavio na kapak. Opsovao je žestoko, ali nije ništa još posumnjao. Onda je počeo po džepu da traži palidrvca, našao ga i hteo da ga kresne o tle.

U tom trenutku se razbojnički životni put Klarka Levisa, to jest Bleki Džonsa blizilo kraju.

Nevidljiva ruka mu se približila, istrгла kolt iz futrole zatim ga je pogodio žestok udarac u leđa. Poleteo je naglavačke u otvor i udario glavom o tvrdu zemlju. Odmah je izgubio svest. Dok Holidej se naže nad otvor u zemlju i osvetli ga palidrvcem. Skočio je dole i pretresao onesvešćenog zločinca. Našao je samo nož kojim je ubio starog nadzornika Letija.

Džordžijanac je izašao iz rupe i navukao na otvor težak drveni kapak. Navalio je nekoliko teških kamenih gromada na kapak i napustio prostoriju.

*
* *

Tresi O'Konel je čula tresak teškog drvenog kapka i podišla je hladna jeza. Zatim je čula korake. Počela je da drhti. Šta ako je to razbojnik?

Dok Holidej je očekivao da će se devojka uplašiti, pa je povikao iz daleka:

— To sam ja, gospođice Tresi.

Devojka odahnu sa olakšanjem. U strahu se oslonila na kockarevog konja da bi osetila blizinu živog bića.

— Šta je? ... — upitala je mucajući.

Holidej sede na zemlju i pripali cigaretu.

— Igra je završena.

— Jeste li ga? — Nije se usudila da izrekne pitanje do kraja.

— Ne, nisam. Ja nisam njegov sudija, gospođice.

Tresi ponovo obuže strah.

— Gde je sada?

— Tamo gde mu je mesto. U rupi, u koju je vas zatvorio. Verovatno će tamo i ostati. Mogli bismo sada da odemo odmah u grad, ali ne. Neka prvo oseti na soptsvenoj koži ono što je učinio jednoj ženi. Putovaćemo tek u zoru. Ležite i odmorite se. Mislim da vam je potrebno.

Pripremio joj je ležaj, a onda se vratio u kuću.

*
* *

Užasnije od bilo čega što je do tada doživeo bilo je Levisovo buđenje iz nesvesti.

Kada je otvorio oči, oko njega je vladao mrak kao u paklu. Odmah mu je bilo jasno šta se dogodilo. Jedino nije znao ko ga je to gurnuo. Možda je to bila devojka? Verovatno joj je uspelo da se oslobodi: No, odmah je odbacio tu pomisao.

Neko je našao put do ove napuštene kuće.

Ali, zašto me je taj neko gurnuo u ovu rupu? Zbog čega me nije poveo sobom ili ubio?

Onda se stresao do užasa: hoće da ga ostave ovde da umre od gladi.

— Ne! — vikao je u paničnom strahu i počeo da udara u kapak.

Nije ga pomerio ni za dlaku. Iz ovog zatvora bekstva nije bilo.

Klerk Levis klonu poražen na tle. Obuzela ga je ravnodušnost. Vreme je prolazilo. Činilo mu se da je prošla večnost pre nego što je iznad sebe čuo korake. Neko je podigao kapak i dnevna svetlost prodre u unutrašnjost otvora.

— Izlazi napolje, razbojnice — čuo je odozgo glas koji mu je kidao nerve.

Levis se uspravi i iziđe iz rupe. Holidej ga prostreli pogledom tako oštro da je ubica nesvesno uvukao glavu u ramena. Međutim, kada je Džordžijanac hteo da ga veže, u Levisa se još jednom jave snaga i otpor. Ustremio se na Holideja. Ovaj malo poskoči u stranu, a onda zamahnu revolverom i pogodi lupeža u glavu.

Levis klonu kao prazna vreća. Izgubio je svest. Kada je otvorio oči, ležao je uvezan kao paket na dnu dvokolice.

*
* *

Bilo je oko dva sata u podne kad se rančer sa svojim potpuno iscrpljenim ljudima vratio iz neuspešnog tražanja. Lice bogatog Irca je preko noći posivelo. Čak su i oči ovog inače vitalnog čoveka izgubile sjaj. Nije ni sa kim govorio, nego se odmah povukao u svoju radnu sobu. Tamo je sedeo satima, piljeći odsutno u jedan ugao.

I u gradu je bilo neuobičajeno tiho. Nesreća, koja je pogodila O'Ko-

nela, pretresla je sve. On je bio žila kucavica Rosvela. Od nekadašnjeg bednog naselja stvorio grad.

Mršavi pisar Mičigen vukao se pločnikom kao senka. Krenuo je u trgovinu da kupi mastilo. Izlazeći iz radnje sa flašom mastila u ruci, ugledao je dvokolicu i jednog jahča kako skreću iza ugla u glavnu ulicu. Odmah je prepoznao Tresi i Doka Holideja.

Bočica mu ispade iz ruke i razbi se u hiljadu komada.

— Dolazi! — vikao je izbezumljeno Mičigen. — Dolaze!

Ovoga puta vrata O'Konelove sobe otvorio je nogom.

— Gazda ona dolazi! Dolazi! Tresi! Dok Holidej je s njom!

Bogati Irac skoči sa stolice i ukoči se kao okamenjen.

Napolju u dvorištu odjeknu klopavanje kolskih točkova.

Tresi utrča u sobu i baci se ocu u zagrljaj. Plakala je od radosti.

Pošto se malo smirila, rekla je:
— Oče, doveli smo Pinta i — Levisa!

O'Konel pođe u dvorište.

Holidej je upravo pojiо konja. O'Konel je znaо da mu je kockar spasao kćerku. Prvo Holidejevo pitanje bilo je:

— Kada ćemo odjahati do izvora u pustinji?

— Ako vi hoćete, možemo i sutra.

Tri meseca kasnije u ulicu Linkolu u Lamesi stiglo je pismo, upućeno Beti Džeferson.

Plavokosa devojka je bila u crni jer je pre dva meseca dobila vešt od Holideja da joj je otac umro.

Otvorila je omot i čitajući sadržinu razrogačila je oči od iznenađenja. Bio je priložen ček na dvadeset hiljada dolara i nosio je potpis Čarlsa O'Konela.

Čovek, čijom je zaslugom Beti Džeferson dobila ovaj novac, jahao je tada sam u pravcu daleke Arizone.

Pošto je napojio konja, spustio se iscrpljen na jedan kamen. Bio je previše umoran čak i za to da potraži hlad u senci neke kamene izbočine. Sklopio je oči i osećao kroz spuštene kapke plameno crvenilo sunca.

Spavati!

Grlo mu je bilo suvo kao istrugano. Jahač s mukom ustade, pode prema barici, kleče kraj nje i zahvatiti šakama vodu. Već puna dva dana nije popio ni kap vode. Još dok je gasio žeđ, nadnet nad baru, ugledao je odraz nečijeg lica. Iscerenog. Uskoro se na vodenom ogledalu video i odraz snažnog tela širokih ramena i dve ruke koje su držale pušku.

— Hajde, ustaj! — naredio je grleni glas.

Čovek nagnut nad vodu ustade bez žurbe i okrete se. Čovek s puškom je sada mogao bolje da ga osmotri. Žedni jahač je nosio elegantno sivo odelo, sada doduše pokriveno debelim slojem prašine.

Bio je to Dok Holidej koji je ovde kraj vode hteo da odahne posle napornog puta kroz pešćanu pustinju Ljana.

Pred Holidejem je stajao razbojnik. Na stotinu jardi se moglo videti da pripada tom sloju.

— Odakle dolaziš? — bilo je sledeće razbojnikovo pitanje.

Džordžijanac pokaza prema severu.

— SAM?

— Da.

— Lažeš.

Osmeh nestade sa razbojnikovog

lica. Oči su se pretvorile u dva uska proreza.

Kockar sleže ramenima.

— Ako ti bolje znaš...

Odakle razbojniku pomisao da Holidej nije sam? Mora biti da sledi nekolicinu ili pak očekuje više osoba.

Bilo kako bilo, morao je odmah da dejstvuje, pre nego što padne razbojniku u šake na milost i nemilost.

— Eno, dolaze moji prijatelji! — povika Džordžijanac i pokaza rukom prema dolini.

Čovek s puškom je progutao mamac. Iznenadeno je okrenuo glavu i u sledećem trenutku je puška promenila vlasnika. Razbojnik je pokušao da se maši za kolt, ali se na njegovo užasavanje u neznaničevoj desnici već zasvetlucalo oružje.

— Tako, amigo, sada su aduti u mojim rukama. Ko si ti?

— Zovem se Džek Morgan — spremno je odgovorio razbojnik. Bio je tako iznenađen da je čak rekao svoje pravo ime.

— Šta tražiš ovde?

Sada je odgovor izostao. Morganovo lice postalo je samo mračnije i odbojnije.

— Jesi li sam?

Opet bez odgovora.

— Kako želiš, amigo. Vezaću ti ruke i malo bolje osmotriti okolinu. Ti ne očekuješ jednu osobu, nego više njih...

Morgan zbunjeno i očigledno iznenađen podiže glavu.

— Otkud ti to znaš?

Holidej se prezrivo osmehnu.

— Imaš pravo da tri puta pogađaš. Napred, okreći se! Teško tebi ako samo makneš s mesta. Znaj onda da si jutros poslednji put video sunčev izlazak!

Morgan je poslušao. Kockar ga je razoružao, prišao njegovom konju i iz bisaga uzeo nekoliko kožnih remenova. Koristio ih je da razbojniku veže ruke na leđa.

— Hajde, lezi tamo! — naredi Džordžijanac.

Razbojnik je to učinio, ali neobično sporo. Holidej ga je oštro motrio. Nije mu, prema tome, promaklo da Morgan sve vreme baca poglede prema dolini, kao da iz tog pravca nekog očekuje. Pošto je Morgan legao, kockar mu veza i noge. Odjednom iz doline dopreše neki zvuci, ali se još ništa nije videlo. Treba biti krajnje oprezan, jer ovaj lupež očigledno nije sam.

Holidej se vinuo u sedlo. Poterao je konja uzbrdo i stigao do vrha proplanka. Vezani razbojnik je sada počeo glasno da doziva. Džordžijanac je odjahao još gotovo milju u pravcu severa. Tada ih je primetio kako nailaze s leve strane, iz doline. Dva čoveka i — jedna žena!

I oni su primetili Holideja, kliznuli s konja i podigli puške.

Kockar se takođe bacio na tle. Samo što je to učinio i priljubio se uz zemlju kad mu prvi metak prozviđa iznad glave.

— Prokletsvo, šta se ovde zbiva? — promrmljao je Holidej sebi u bradu, uperivši svoju vinčesterku prema dolini.

Sve je bilo u najmanju ruku veo-

ma čudno. Postojalo je samo jedno logično objašnjenje. U pitanju su razbojnici, kojima je potera za petama, pa zbog toga pucaju na svakog koga sretnu. To se moglo i pretpostaviti iz Morganovog pitanja. Razbojnika je interesovalo da li je Holidej sam.

Razbojnici iz doline više nisu mogli da vide Holideja. Ležao je priljubljen uz tle i puzeći se približio ivici kotline.

Ubrzo je primetio da su dva razbojnika iščezla. Njihovi konji su još uvek bili dole. I žena takođe. Sedela je nepomično u sedlu i gledala prema obronku.

Kockaru je bilo jasno da su lupeži hteli da mu se prišunjaju i napadnu s leđa. Čekao je strpljivo punih deset minuta, a onda čuo šum. Mora da je dolazio iz pravca oskudnog žbunja meskvite, koje se nalazilo na pedeset koraka rastojanja. Dva puščana metka zazviždaše neda-leko od Džordžijanca. Odmah je uzvratio vatrom ciljajući u žbunje.

Odgovor je bio prodoran krik. Holidej spusti pušku i hitro potrča prema velikom kamenu, iza kojeg se mogao zakloniti. Nije se još ni spustio iza njega, a iznad glave mu prosvira metak.

— Sad ću vas potprašiti — procedi kockar kroz zube, poteže oba kolta i zasu žbunje pravom kišom usijanog olova. Kada je hteo da napuni magacine revolvera, čuo je krekkanje grana. Pogledao je prema žbunju.

Dva čoveka su se kotrljala niz strminu prema njemu. Bili su teško

ranjeni. Bez žurbe je otišao do svog konja uzeo iz bisaga torbu s lekovima i zavojem i vratio se do ranjenika. Oduzeo im je oružje, previo ih, a onda sišao u dolinu.

*
* *

Kejt Fišer je već puna dva dana živela u košmaru. Njeno jasno sećanje završavalo se tamo gde su je nečije snažne ruke grubo izvukle iz poštanske kočije. Sećala se ljubaznog starijeg gospodina koji je stajao kraj točka podignutih ruku. Nikada neće zaboraviti užasnu pucnjavu! Dalje se više ničeg nije jasno mogla da se seti.

Mlada žena bila je prava lepotica. Tamne, tužne oči predstavljale su divan kontrast bujnoj, zlatnoplavoj kosi. Imala je uzano lice i lep vitak stas.

Kejt Fišer je gledala jahača kako se približava. Pogled joj je bio prazan, tup. Grčevito je stezala vrh sedla. Holidej zaustavi konja ispred nje. Kao lekar, odmah je znao da se mlada žena još uvek nalazi u nervnom šoku.

— Halo, gospođice — rekao je ljubazno. — Mislim da treba da odjašimo još jednu milju, pa onda da se odmorimo.

Mlada žena nije ništa odgovorila, samo ga je netremice posmatrala.

Kockar sjaha i priđe konjima dvojice razbojnika. Vezao ih je međusobno i poveo do svog ždrepeca. Ponovo se vinuo na konja i poveo za

uzde i belu kobilu, koju je devojkajahala.

Džek Morgan je još uvek ležao na istom mestu, na kojem ga je Holidej ostavio. Kada je ugledao ženu i dva konja bez jahača žestoko je opsovao.

Džordžijanac pomože ženi da siđe s konja, stavi pokrivač u senku kamene izbočine i reče zaštitničkim tonom:

— Sedite ovde, gospođice. Idem da vam donesem da nešto popijete.

Pošto je to obavio, oslobodio je Morgana veza.

Razbojnik je trljao ukočene zglo-

SVAKOG DRUGOG ČETVRTKA	NAJLEPŠE LJUBAVNE PRIČE
	
	SVETSKI HIT DANES I UTRO
ZLATNI RUPIDON	

bove i gledao stranca očima punim mržnje.

— Šta ste učinili s tom ženom? Naravno, lupež se pravio nevešt.

— Tu ženu nikada nisam video. Dok izvuče kolt iz opasača.

— Možda ćeš sada dobiti volju da govoriš. Pogledaj ova dva konja bez jahača.

Morgan obrisao maramom znoj sa čela.

— U redu, bio sam sa onom dvojicom u društvu.

— Ko je ova žena?

— Sreli smo je usput. Pridružila nam se.

Preteća drška revolvera podigla se za nekoliko santimetara.

— Nemam volje da dalje slušam tvoju priču. Uostalom, od nje ću saznati sve što me zanima. A sada je s tobom svršeno, burazeru. Treba li nekog da obavestim gde si ostavio kosti?

— Prokletstvo, nećeš valjda tek tako ustreliti čoveka koji čak ne može ni da se brani?

— Idi po svog konja, Morgan, ali nemoj pokušavati da odmagliš. Uveravam te da daleko stići nećeš!

Razbojnik je krenuo. Na kratkom putu do konja misli su mu grozničavo letele kroz glavu. Da li da pokuša bekstvo? Bez oružja u ovom kraju? Ne, bila bi ludost.

Holidej je prišao Kejt Fišer.

— Ne brinite, gospođice, vraćam se za deset minuta.

U međuvremenu se Morgan vratio.

— Šta sad treba činiti, stranče?

Kockar pokaza na konje dvojice ranjenih lupeža.

— Izvadi iz bisaga namirnice i zavoje i stavi na svog konja.

Zločinac ga pogleda začuđeno. Zar ovaj čovek hoće da ga povede? Možda do prvog šerifa? Tešilo ga je da do čuvara zakona treba prevaliti dug put, na kome se mogu ukazati bezbrojne mogućnosti da se izvuče iz ove paklene situacije.

Uskoro su stigli do mesta na kojem su se nalazili ranjeni razbojnici.

Morgan skoči s konja i kleče pored svojih prijatelja.

— Prokletstvo, oni su još živi!

— Dobro si rekao, još. Ukoliko ne ostaneš uz njih, biće najkasnije za dva dana mrtvi!

— To znači, dakle...

— Da ćeš još jednom izvući živu glavu!

— Zbog čega ih nisi dokrajčio? Sada još imam na vratu tu ženu.

— Skidaj bisage sa svog konja!

— Hoćeš da uzmeš moga konja?

— Da, upravo to nameravam.

— Ali, ne možeš me ostaviti ovde bez konja. Kako da odem odavde?

— I ne treba da odlaziš. Tu leže dva tvoja prijatelja koje treba negovati. Za to ti konj nije potreban.

*
* *

Sunce je već počelo da klizi prema zapadu kada je Holidej stigao do mesta na kome je devojkica ostala. Konji dvojice razbojnika su bili tu,

i pokrivač je ležao ispod kamenog ispusta.

Međutim, mlada žena je iščezla. Kockar na brzinu pokupi sve stvari, veza dva konja za svoje sedlo i odjaha u najvećoj žurbi.

Našao je tek sledećeg jutra. I to nedaleko od mesta sa kojeg je krenula. Ležala je nepomično na zemlji, a bela kobila strpljivo stajala kraj nje. Dok Holidej skoči s konja i okrete devojkicu na leđa. Lice devojke bilo je bledo, gotovo prozirno. Na desnoj strani čela uhvatila se krvava skrama.

Kejt Fišer je jedva čujno disala.

Ispostavilo se da rana nije opasna, ali isto tako nije bilo isključeno da je devojka dobila jači potres mozga.

Očistio joj je ranu i dao nekoliko kapi viskija. Posle izvesnog vremena Kejt Fišer otvori oči. Ovog puta u njima se ogledalo život. Pogledala je kockara iznenađeno i upitno:

— Gde sam?

— Sada ste u sigurnosti — uzvraća Džordžijanac.

Za trenutak je sklopila oči i bolno razvukla usta.

— Bilo je jezivo... nikada to neću zaboraviti. — Pridigla se i postavila sledeće pitanje: — Ko ste vi?

— Zovem se Holidej.

Devojka nabra obrve kao da napregnuto razmišlja.

— Zar to ime nisam već čula?

— Možda. Sigurno ima još ljudi koji se tako zovu. Nemojte time razbijati glavu. Potreban vam je od-

mor i mir. Potražiću zgodno mesto za prenoćiste, gde ćete se odmoriti do sutra.

Našao je odlično mesto. Drveće je bilo okruženo žbunjem. Propaljak je bio zaštićen i sakriven od pogleda. Bilo je srećom dovoljno mesta i za konje.

Uprkos iscrpljenosti, Kejt Fišer nije odmah zaspala. Pridigla se i naslonila leđima na stablo.

— Kako ste me našli, mister Holidej? Ja se gotovo ničeg ne sećam.

Kockar joj u nekoliko rečenica ispriča šta se odigralo. Devojka ga je ispitivački posmatrala.

— Gotovo je neverovatno da ste sa onom trojicom zlikovaca uspeli da izidete na kraj.

Pričala je o napadu na poštansku kočiju i ubistvu putnika.

Holidej je pažljivo slušao.

— Kada stignemo u prvi grad, možete da prijavite razbojnike.

Posle ovog kratkog razgovora legla je i spavala do jutra. Doručkovali su, osedlali konje i nastavili put.

Hrabro je izdržala prilično dug put, iako je glava očigledno bolela. Kada su najзад stigli do stanice za zamenu konja, odjednom je pustila uzde. Verovatno bi pala da je Holidej u poslednjem trenutku nije prihvatio.

Kejt Fišer je bila bez svesti.

*
**

Stanica Vels Fargo kompanije nalazila se usamljena i kao napuštena u sred prerije.

Sunce, vetar i kiša ostavili su neizbrisive tragove na ovim drvenim građevinama. Iza kuće se nalazio koral. Svaka četiri dana ovuda je prolazio četvoropreg.

Ponekad ne bi dolazio. Čuvar stanice Rol Lester je onda naravno znao da je poštanska kočija opet napadnuta.

Lester je radio na ovoj stanici još od dana kada je linija uspostavljena. Žena mu je umrla pre mnogo godina. Kompanija mu je poslala kao ispomoć jednu staru Crnkinju.

Trebalo je pored zamene konja i timarenja, okrepiti i goste posle dugog puta. To je bio posao debele Sali.

Tog popodneva sedeo je na ogra-

di korala i pušio. Lulu nikada nije vadio iz usta, izuzev dok je spavao. Primetio je Holideja i Kejt Fišer još iz daleka. Nije se često događalo da jahači nailaze iz pravca planina, pa je bio radoznao.

Kada su se približili na dve stotine jardi, skočio je sa ograde i uzviknuo:

— Grom i pakao, pa to je žena!

— Okrenuo se prema kući i pozvao:

— Sali mislim da je to posao za tebe!

Sali je imala dobroćudno lice, uokvireno belom maramom. Podbočila se i upitala:

— Gde je taj posao?

— Tamo — uzvрати Lester i pokazao u pravcu prerije.

— Pa to je žena! Izgleda da je bez svesti! — Crnkinja se prekrsti. — Idem da priprelim sobu!

U međuvremenu je Holidej stigao do stanice. Lester mu je pomogao da skine ženu s konja.

— Šta se dogodilo? — pitao je ne vadeći lulu i pokazujući na zavoj.

— Nije ništa opasno. Potreban joj je samo odmor.

Kockar je položio devojkicu na postelju.

— Možete sada da idete — rekla je debela Sali odlučno.

Džordžijanac je bio uveren da se Kejt nalazi u najboljim rukama.

*
**

Kloparajući, u oblak prašine, uletela je poštanska kočija u dvorište stanice.

Lester otvori vrata kočije.

— Kratak odmor, dame i gospodo! Možete nešto pojesti ako želite.

Tri čoveka napustiše kočiju. Obična lica, koja ništa ne govore. Verovatno putujući trgovci. Dvojica su bila debela, a treći je, za razliku od njih, po mršavosti neodoljivo podsećao na jarbol.

Crnkinja je postavila sto i dve klupe u senku.

Holidej je izašao malo u preriju. Bilo mu je prijatno da prošetala pešice. Iznenada je čuo topot kopita. Okrenuo je glavu i pogledao prema severu. Grupa od devet jahača približavala se stanici u divljem galopu. Projahali su pored njega i zaustavili se pred staničnom zgradom.

Kockar je nastavio šetnju. Nikada, uostalom, nije bio radoznao. Šta ga se uostalom tiču ovi ljudi?

Vratio se posle četvrt sata u stanicu. Kočija je još bila tu, a i grupa jahača. Nešto se ipak promenilo. Kada je stupio u dvorište bilo je nekako čudno tiho, iako je bilo dosta osoba. Holidej je hteo da uđe u stanicu, kada ga nečiji poziv prikovala za prag:

— Stoj!

Džordžijanac se okrete i ugleda devet uperenih revolverskih cevi. Jedan od ljudi bio je šerif.

— Čemu sad to? — upitao je Holidej mirno.

— Vi ste uhapšeni! — glasio je odgovor.

— Ako hoćete da me uhapsite, morate mi bar navesti razlog.

— Vi ste iza brda napali poštansku kočiju Vels Fargo kompanije i

opljačkali je. Našli smo trojicu putnika. Bili su mrtvi.

— Kako ste došli na to da sam ja...

— Vi ste ovamo doveli ženu.

— To jesam. Ali onda, molim vas, pitajte nju gde sam je i pod kojim okolnostima našao.

— Pokušali smo ali je bez svesti.

— Onda morate sačekati da se osvesti!

— Za to mi nemamo vremena.

— A ja nemam volje da dopustim da me bez razloga hapsite!

Holidej je sve vreme oštro posmatrao šerifa i njegovih osam pratilaca. Među njima mu se jedan jedini učinio opasnim. Ostali nikako ne bi pucali na njega. Izgledali su kao ljudi koji su pošli da pomognu da se razbojnik izvede pred sudiju.

Onaj jedini, koji je delovao opasno, nikako nije po izgledu i utisku pripadao među ostale. Na njemu je sve bilo tamno: kožno odelo, crni šešir, kreolska put i crni — konj.

Džordžijanac se obrati šerifu:

— Trojicu razbojnika, koji su napali poštansku kočiju, možete naći iza brda, na kraju peska.

Čuvar zakona se grohotom nasmeja.

— Ako je tako, onda razbojnici nisu imali nikakva druga posla no da nas čekaju.

— Drugo im i nije preostalo — uzvratiti Holidej, — Dvojica od njih su teško ranjena, a treći ima dosta posla da ih neguje. Osim toga, nemaju konje.

U razgovor se umešao čovek u crnom:

— Nije loše izmišljeno, momče. Pitanje je samo ko bi u to poverovao!

Holidej ga hladno odmeri, pa poziva čuvara stanice:

— Mister Lester!

Stari se nerado odazvao.

— Šta je? — promrsio je preko lule.

— Kažite, molim vas, ovoj gospodi koliko sam konja bez jahača doveo.

— Tri — odgovori Lester i vrati se u stanicu.

— Treba li to da znači da ste se vi borili sa razbojnicima? — upitao je šerif žustro.

— Pa tako nekako!

— I da ste oslobodili mladu ženu?

— Rekao sam vam da će vam ona odgovoriti čim se bude osvestila.

Ponovo se umešao jahač u tamnom kožnom odelu:

— Na to ćemo možda morati dugo da čekamo. Kažem vam, ljudi, to je neka lukavo smišljena podvala. Momci su znali da nam ne mogu umaći, pa su se zbog toga odvojili. Ovaj ovde — pri tom pokaza na kockara, — hoće da izigrava ulogu viteza. Tobož je oslobodio ženu. Dok mi budemo tragali u brdima on će umaći. Posle toga će se lupeži naći na ugovorenom mestu, a mi ispasti — budale!

Ovo objašnjenje nije ostalo bez uticaja na ostale jahače. I na čuvara zakona je ostavilo snažan utisak. Delovalo je logično i domišljato. Istini za volju, ovog čoveka u crnom nisu baš poznavali. Zatekao se slučajno u gradu kada se potera sakupljala, rekao im ime i pitao da li može da im se pridruži. Šerif se, naravno, radovao svakom čoveku spremnom da traga za razbojnicima i prihvatio ponudu.

Holidej je sa svoje strane mirno saslušao Larkovu verziju.

— Vi se izgleda vraški dobro razumete u takve stvari.

Larkovo lice potamne. Oči su mu opasno sevnule.

— Vi se još usuđujete da na taj način govorite, čoveče!

Nije ni završio rečenicu, a već je potegao revolver.

Metak zafijuka i izbi Larku oružje iz ruku. Džordžijanac je munjevito potegao kolt i pucao, a da niko nije primetio nikakav pokret.

Jahač u crnom je prebledео kao kreč. Trljao je bolni zgloб ruke, ne-

sposoban da proslovi reč. I ostali su sedeli ukipljeni u sedlima, ne shvatajući šta se uopšte zbilo.

Holidej je još uvek držao kolt u ruci. Obratio se šerifu.

— Pobrinite se da vaši ljudi ne pokušavaju slične besmislice, mislim potežu oružje bez opomene. Ja sam vam rekao šta sam imao da kažem. Konje trojice razbojnika možete da povedete sobom.

Crni nije mirovao.

— Zar da tako nešto dozvolimo? Razbojnik se drznuo da na nas uperi oružje. Ustrelite ga, ljudi, kao besnog psa!

— To bi ti izgleda odgovaralo — primeti Holidej mirno.

— Da imam oružje...

— Imao si ga. Nego, bilo bi bolje da budeš malo tiši, burazeru. U protivnom bih se mogao malo pobliže da raspitam o tebi. Ne verujem da bi ti to odgovaralo...

— Šta to treba da znači? — malo je ustuknuo.

— Shvatio si ti dobro. Razbojnici su mi u brdima što šta ispričali, doduše ne baš dobrovoljno.

Sada je jahač u crnom upadljivo pobledao. Šerif i ostali jahači su ga podozrivo odmerili.

— Šta piljite u mene? Bolje bi bilo da pripazite da vam ovaj lupez ne umakne!

— Sad je dosta, burazeru! Još jedna slična reč i skinuću te s konja usijanim olovom!

— Kakva hrabrost — ustreliti čoveka bez oružja!

Kockar pride izazivaču i povuče ga s konja!

— Hajde, diži svoj kolt!

Šerif se ljutito umešao:

— Mi nismo prevalili toliki put da bi smo gledali dvoboj!

Holidej ga prekide:

— Moram prvo ovom razmetljivcu da zapušim usta, a ovo je jedini način.

Crni jahač je podigao oružje iz prašine, a ostali su se izmicali. U dvorištu stanice za zamenu konja postalo je neuobičajeno tiho.

— Sada ću ti izbušiti lepu rupu u glavi — promrsi. Pre nego što odeš na onaj svet treba da saznaš moje ime. Zovem se Veb Lark, sigurno si već čuo za mene.

Da to su ime gotovo svi već čuli. Pripadalo je nadaleko poznatom revolverašu.

— Ali vi ste mi rekli da se zovete Roj Smit? — uzviknu šerif.

— Nije baš neophodno da svako zna moje ime — isceri se revolveraš. Ponovo se osećao sigurnim, gospodarem situacije.

Pogledi, koji su sada bili upravljani na Doka Holideja, pokazivali su duboko sažaljenje. Na njegov život niko ne bi položio ni probušeni cent. Čudilo ih je ipak kako mirno nastavlja da puši.

Dužnost šerifa je bila da spreči ubistvo. Naime, niko to, pa ni on nije smatrao ravnopravnim dvobojem.

— Do dvoboja neće doći — rekao je odlučno i poterao konja između dvojice.

Revolveraš pokaza svoje pravo lice.

— Gledaj da se što pre skloniš odavde, debeljko, inače ću te izbaciti iz sedla!

Dok Holidej opomenu šerifa:

— Učinite ono što vam je rekao. Ja sam ga izazvao na dvoboj. Vi kao čuvar zakona dobro znate da fer dvoboj ne smete sprečavati!

Nemajući kud, šerif počeo da odbrojava: Jedan, dva... tri!

Prolomi se pucanj. Za njim odmah i krik.

Veb Lark čak nije stigao ni da izvuče kolt do kraja. Metak mu je prosvirao zglob ruke.

Holidej izvuče metak iz opasača i napuni magacin.

Šerif je tek sada otovrio oči. Ka-

da je video da je stranac još na nogama, samo što od iznenađenja nije pao s konja.

Čuvar stanice je istrčao iz kuće. Kada je video da Larkova ruka krvari, uzviknuo je:

— Neko ga mora odmah previti. Ima li među vama lekara?

Šerif ćutke odmahnu glavom. Jedan od njegovih ljudi je sada pažljivo posmatrao Holideja. To je uostalom činio sve vreme. Sada, međutim, pošto je dvoboj okončan nije skidao oka s njega. Posle nekoliko trenutaka oklevanja priterao je konja bliže.

— Mi ovde imamo lekara.

Šerif ga začuđeno pogleda.

— To je za mene novost, mister Dilings!

— Ja ga, istina, nisam nikada u životu video, ali sam mnogo slušao o njemu. On je lekar i zove se Dok Holidej.

Prvi je shvatio ranjeni Lark.

— Pseto, pogano pseto, to si prećutao!

— Trebalo je da te ubijem, razbojniče! Bilo bi manje divljih zveri na zapadu! — uzvratila Džordžijanac.

Ranjeniku je ruka žestoko krvavila, pa se jedva držao na nogama. Pošto je Sali donela zavoj, Holidej mu previ ranu.

— Kako stoje stvari? — upitao je šerif.

Holidej sleže ramenima.

— Šaka će mu ostati ukočena.

— Zašto ga niste ubili, mister Holidej?

— To će neko drugi učiniti.

— Drugi? — iznenadi se čuvar za-

kona. — Otkud vam ta pomisao?
Kome je to stalo da ga ubije?

— Dželatul!

Bila je to reč od koje su se čak i ovi sirovi ljudi stresli.

— Zbog čega, dželat?

— On je bio jedan od razbojnika, koji su napali poštansku kočiju.

Sada su i ostali jahači prišli bliže.

— Nemoguće! — povika jedan od njih. — Pridružio nam se da zajedno s nama goni razbojnike!

— Da. Hteo je da krene s vama i navede vas na pogrešan trag.

U tom trenutku debela Sali izađe u dvorište.

— Gospodica bi htela da govori sa mister Holidejem. Osvestila se!

— Sada ćete odmah saznati istinu, šerife. Hajdete sa mnom!

Krenuli su za crnkinjom u kuću. Holidej je prvi stupio u sobu.

Kejt Fišer više nije ležala u postelji. Sedela je u naslonjači kraj prozora i osmehnula se.

Kockar se namršti.

— Trebalo je da ostanete u postelji, gospodice!

Odmahnula je glavom.

— Osećam se odlično!

— Pa to vi najbolje samo znate. Mogu li da vam predstavim čoveka koji je krenuo u poteru sa još osam ljudi da bi vas spasao?

Kejt je potvrdno klimnula glavom, a Holidej uvede šerifa.

Za nekoliko minuta sve je bilo razjašnjeno. Kejt Fišer je pošla u dvorište i pogledala onesvešćenog Larka. Sa neskrivenim užasavanjem je okrenula brzo glavu i prošaputala:

— On je bio među zločincima.

Još iz daleka ugledali su par lešinara kako kruže nad brdima. Džordžijanac pokaza šerifu ptičurine:

— Nije trebalo ni da krećem s vama. One vam sasvim lepo pokazuju put.

Grupa jahača je došla do vode. Šerif je od kompanije iznajmio pre-rijska kola, kako bi u njih utovarao ranjenike. U njih su smestili i revolveraša Larka.

Džek Morgan je ostavio svoje prijatelje na cedilu i nestao bez traga. Jedan od ranjenika je podlegao.

SVAKOG I U MESECU

GRTANI ROMANI
BESTSELER

ODABRANI HITOVI
VETERNA
ZA VAS

Dokrajčilo ga je nemilosrdno sunce, a drugi je još davao znake života.

— Nećete uspeti da ga prebacite do zatvora, on umire — rekao je Holidej. — Uostalom, ono što su on i njegov već umrli prijatelj preživeli, gore je i od samih vešala. Stigla ih je zaslužena kazna.

Holidej se vratio u stanicu za zamenu konja, a šerif odveo Larka u svoj grad.

*
* *

Džek Morgan je gledao za jahačima.

— Mogao sam i da pretpostavim da će se onaj pas vratiti. No bar sada znam da sam ih se oslobodio.

Morgan je ležao pritajen samo dve stotine jardi od mesta na kome su jahači sahranili dvojicu njegovih prijatelja. Ustao je, prebacio preko leđa pokrivač u kojem su se nalazile namirnice i čuture sa vodom i krenuo iz žbuna. Prošao je ravnodušno pored grobova svojih prijatelja, koji su podlegli ranama njegovom krivicom.

Videvši da se opasni stranac odvojio od šerifove grupe i krenuo prema dolini, pitao se:

Kuda li je do đavola odjahao?

Znao je da se daleko i na široko nema mesta na koje bi mogao da odvede devojkicu, izuzev na stanicu za zamenu konja. Treba prevaliti taj put i još pešice. Međutim, samo tamo može da se dočepa oružja i konja.

*
* *

Popodne istog dana, kada je razbojnik Džek Morgan spavao u jednoj udoljici nedaleko od stanice za zamenu, Holidej ju je upravo napustio u društvu Kejt Fišer. Džordžijanac je pokušao da ubedi devojkicu da nastavi put poštanskom kočijom, ali je ona užasno strahovala od Džeka Morgana; jer je bio na slobodi i najverovatnije negde u blizini drumu.

U stanici je ostao stari Rol Lester i durovna debela Crnkinja Sali. Čuvar je te noći iz neobjašnjivih razloga bio uznemiren. Mislio je da je to zbog događaja koji su se nedavno odigrali. Nije mogao da spava.

Izoštren instink ga nije ni ovog puta izneverio. Naslutio je da mu pretila opasnost.

Vratio se u kuću i uzeo sačmaricu. Otkočio je oružje i čekao, ne znajući ni sam šta.

Tada prvi put začu nepoznat šum. Međutim nije dolazio iz prerije, nego iz stanice za zamenu konja. Zvučalo je kao škripa peska pod nečijim čizmama.

Lester se oprezno povuče nazad prema kući, pa nastavi priljubljen uz zid sve do korala. Osam konja je uznemireno rzalo. Dakle, neko se ušunjao. Opet konjokradica!

Odlučio je da puca, ako samo bilo šta primeti ili čuje. Međutim ništa nije primetio. Stranac se odlično snalazio u ovom poslu.

Džek Morgan!

Razbojnik je morao da bude oprezan, jer oružja nije imao. Ležao je samo pet koraka udaljen od čuvara stanice, čvrsto priljubljen uz

DOX HOLIDAY

★
DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

SVAKOG
1. U
MESECU

tle. Video je Lestera kako se približava. Nije mu promaklo ni da ima pušku u ruci.

Čuvar nije hteo da preuzima inicijativu, nego je čekao da se konjokradica ođa.

Stari nije ni pomišljao da preuzima inicijativu. Imao je vremena; neka se lopov sam izda. Tako su prošli minuti. Džek Morgan je postao nemiran, morao je da stigne na voz. Pokušao je lukavstvom, pipao je tle ispred sebe tražeći kamen. Međutim, i taj šum nije promakao oštrom uhu starog Lestera. Razbojnik je našao mali kamen i bacio ga nekoliko jardi u stranu. Čuvar stanice bi mogao sada da puca, ali nije imao određen cilj, jer je samo pretpostavljao gde se čovek nalazi. Ne, nije pucao. Učinio je nešto drugo, zbog čega je kasnije mogao sebi od besa da odgrize jezik.

— Na taj mamac ne nalećem, buzazeru! — otelo mu se. Posle toga počeo je razgovor, koji bi se mogao nazvati jednim od najneobičnijih. — Šta vi tražite uopšte ovde?

— Glupo pitanje — konačno uzvрати Morgan kroz zube. Stavio je šaku pored usta, kako bi se njegovom sabesedniku učinilo da glas dolazi iz drugog pravca.

— Znači hoćete da ukradete konja?

— Divim se vašoj oštroumnosti.

— Zašto ne kupite konja, čoveče? Morgan se grohotom nasmeja.

— Zbog toga što moj novac leži u banci u Sent Luisu, a do tamo mi je vrlo teško da odem pešice, jer je daleko.

— Mogli biste da radite. Rančeri-
ma nikada nije suvišan vredan kau-
boj.

— Ja zarađujem novac na lakši
način.

— Mogu da pretpostavim. Kra-
dom konja.

Morgan se i dalje smejao.

— Nipošto, i to mi je previše na-
porno.

Počeo je da se hvali svojim nede-
lima.

— Moram priznati da me zani-
ma zbog čega je čovek, koji tako bez
muke zarađuje novac, prinuđen da
krade konje? — pitao je stari.

— Može se ponekad biti i bak-
suz — uzvratil Morgan.

— Tako dakle. Ovog puta niste
imali sreće?

— Pogodili ste. Poštanska kočija,
koju sam napao, nije mi ništa do-
nela. Novca nije u njoj bilo, iako
sam dobio navodno sigurna obaveš-
tenja.

Tek sada je starom čuvaru stanice
sinulo da su Holidej i Kejt Fišer
govorili o tome kako je jedan ubica
uspeo da umakne. Prokletstvo, mož-
da je to upravo ovaj čovek.

— Da li je u kočiji bila jedna že-
na? — raspitivao se Lester.

Morgan zviznu kroz zube.

— Dakle, bila je ovde? To sam i
pretpostavljao. Zna li možda ko
je onaj stranac?

— Ne znam na koga mislite.

— Pa čovek koji je ovamo doveo.

— Naravno da znam. To je bio
Dok Holidej — uzvratil Lester.

— Dok Holidej — ponovi razboj-
nik. — Znači tom prokletom kocka-

ru mogu da zahvalim što me je sve
ovo zadesilo. No, dobro, bar znam
njegovo ime. Njega neće biti teško
naći na Zapadu. Budite sigurni da ću
ga naći.

Šta sada da činim? razmišljao je
grozničavo stari Lester. Ako još bu-
dem čekao, napašće me. Moram ga
srediti pre nego što me ubije. Od-
lučio se na lukavstvo.

— Vi ste, dakle, zapali u škripac,
i to pogan. A razbojnik ste, kao što
ste mi i sami ispričali. No, ja veru-
jem da čak i razbojnici bar jednom
u životu mogu da održe reč.

— Znam tu pesmu. Govorite šta
hoćete?

Rol Lesters je morao da učini na-
por i govori mirno:

— Vama je potreban konj. U re-
du. Ja ću vam jednog prodati.

— Ali, rekao sam vam da nemam
novca.

— Stim sam računao. Možete mi
poslati pare poštanskom kočijom.

— I vi doista verujete da bih ja
to učinio?

Lesters se izvlačilo.

— Ja to ne verujem, ali se nadam
da ćete ipak tako postupiti, jer sam
ja siromašan čovek.

Džek Morgan je počeo da podoz-
reva. Na celom Zapadu nema buda-
le koja bi razbojniku poklonila ko-
nja. Ipak, prihvatio je igru.

— U redu, pristajem.

Krupne graške znoja orosile su
Lesterovo čelo.

— Idite u koral i uzmite konja,
a ja ću u međuvremenu da donesem
uzde. Sedlo nemam.

Džek Morgan ponovo pršte u gro-
hotan smeh.

— U redu, shvatam. No, možda je bolje da vi idete po konja, jer moglo bi se desiti da izaberem najboljeg.

„Pročitao me je”, prolete starom kroz glavu. „Šta sada da činim?” Dok je oklevao, razbojnik mu doviknu iz mraka.

— Šta je? Taj predlog vam se ne dopada? Mogu da mislim. Ni meni se vaš predlog ne dopada. Ako bih sada ustao i pošao prema koralu, mogao bih lako umesto konja da dobijem metak.

— Da, dobili biste ga — uzvрати starac, ne mogavši više da se savlađuje. — Budite mirni, taj vas metak neće mimoići ni sada, jer ako treba, ja ću da čekam ovde do zore.

— Cenim da zoru dočekati nećete.

Morgan se već nekoliko minuta pomerao santimetar po santimetar, nečujno i neprimetno kao leptir. Hteo je da priđe Lesteru tako da se u jednom skoku može baciti na njega. Bilo mu je jasno da može da natrči na metak ili oštricu noža, ali to je morao da rizikuje.

Uzbuđeni starac nije primetio da mu se protivnik približava. Bio je čak blizu toga da doista razbojniku pokloni konja. Iznenada se pred njim stvori senka. Instinktivno je povukao obarač. Prolomio se krik, a onda je jedno teško telo palo na Lestera.

— Ti, prokleta pseto! — siktao je Morgan. — To je bio poslednji metak koji si u svom životu ispalio.

Starac se očajnički branio, ali Džek Morgan je bio mlađi i jači i us-

koro su žestoki udarci pesnicama pljuštali po sedoj glavi. Lester je izgubio svest.

Crnkinja, koju je metak probudio iz sna, odjurila je u kuhinju, uzela jedan od najvećih bakarnih sudova i izletela u dvorište. Odjednom, sasvim neočekivano, razbojnika pogodi težak udarac u potiljak, tako da je za nekoliko trenutaka izgubio svest. To je debela Sali udarila razbojnika bakračem. Da je još nekoliko puta zamahnula, ova ponoćna borba bila bi srećno okončana.

Ovako, Džek Morgan je ponovo došao svesti, otresao glavu i ustao, a onda se kao divlja zver ustremio na Crnkinju. Sali je samo zakolutala očima i od straha se onesvestila. Rol Lester nije osećao udarce pesnice, koji su ga pogađali i dalje, jer je, kao što se zna, bio bez svesti.

Kada je Džek Morgan ustao, na istoku se već pomaljao novi dan.

*
* *

Džil Džons je skrenuo teška kola u dvorište stanice. Kočnice su jako zaškripale i kočija se naglo zaustavila. Džons je vozio na ovoj deonici već sedam godina, pa je tako poznavao Lestera i njegove navike. Još nikada se nije dogodilo da čuvar stanice nije stajao pred svojom kućom u trenutku kada je kočija ulazila u dvorište.

— Hej, Rol gde si? — vikao je Džons.

Odgovor nije došao.

Vozač siđe sa svog sedišta, pa onda priđe vratima kočije i otvori ih.

— Ovde ćemo se odmoriti, ljudi — saopštio je putnicima. — možete prezalogajiti, a dobiće se nešto i za piće.

Međutim, toga dana nije bilo ništa ni za jelo ni za piće.

Putnici su izašli, stajali su isto tako bespomoćni u dvorištu kao i sam vozač. Džons je pokušao da spase situaciju, pokazujući na klupe pred kućom.

— Sedite i pričekajte, ja ću čuvati javiti da smo stigli. Sigurno je kod konja, pa nas nije čuo.

I doista Rol Lester nije čuo kola, nije ni mogao da ih čuje, jer je bio mrtav.

Džil Džons ga je našao u koralu. Crnkinja je čučala kraj njega. Mora biti da je skrenula s uma, jer je pevušila neku monotonu melodiju na jeziku koji niko nije mogao da razume.

Džons priđe Crnkinji s leđa i do-dirnu je po ramenu.

— Šta se dogodilo, Sali?

Crnkinja mu uputi pogled koji je ličio na ludački:

— Ništa.

Nastavila je da peva.

— Ništa? — ponovi Džin Džons, i naže se nad Lestera. — Pa on je mrtav! Ubijen je!

Od Crnkinje se ništa nije moglo izvući. Sručila se u postelju, potpuno iscrpljena i van sebe. Sam je morao da zameni konje. Nastavio je da vozi kočiju do sledeće stanice, koja se nalazila četrdeset milja zapadno. Posle nekoliko dana došli su ljudi i sahranili Rola Lestera. Povel

su i Sali. Stanica je dobila novog čuvara i nikad se nije saznalo ko je ubica starog Lestera.

*
* *

Bilo je jedanaest sati uveče, a grad još nije spavao. Kroz prozore saluna padala je žućkasta svetlost na prašnjavu ulicu. Zvuci muzike dopirali su do bočnih uličica u noć. Odjekivao je ženski smeh i orili se grubi muški glasovi: noćni život grada na Zapadu.

Topot dva konja nije odjekivao glavnom ulicom, jer je zvuk bio prigušen debelim slojem prašine. Jahači su zastali pred salunom „Vatrena voda”. Čovek pomože devojci da siđe iz sedla.

— Ostaćemo ovde — rekao je i vezao konja za prečku.

Putovali su puna četiri dana. Stanica za zamenu konja, nalazila se udaljena mnogo milja od prvog naselja.

— Vi treba prvo da dobijete sobu, a onda ću se ja pobrinuti za konje — objašnjavao je Džordžijanac i prvi stupio u salun.

Gotovo svi stolovi u lokalu bili su zaposednuti. Za njima se uglavnom kockalo. Za šankom su se nalazili samo dva gosta. Bili su to kauboji, koji su navratili u ovaj elegantni salun verovatno omaškom.

Dok Holidej priđe šanku.

Krčmar, stariji čovek prosede kose, spremno upita:

— Šta mogu za vas učiniti, mister?

— Dve sobe, jedno kupanje, jedan brendi i dva bifteka.

EVA ROMAN JE
VAŠA NOVA LJUBAV

svakog prvog
nova eva
ZA VAS

Krčmar je, beležio, ponavljajući: — Dve sobe, jedan brendi, jedno kupanje, dva bifteka... onda je podigao glavu: — Da shvatam, dve sobe, jednu do druge, flašu brendija koja će se servirati gore, i...

— Vi ništa niste razumeli. Sobu sa kupanjem za gospođicu Fišer, njoj možete i gore servirati biftek, a što se brendija tiče, natočite mi ga ovdje, i to odmah.

Krčmar uvređeno klimnu glavom, uze ključ i odvede Kejt Fišer gore.

Holidej osta za šankom i osmotri lokal. Odjednom se trže. Za kockarskim stolom je sedeo čovek u tamnom odelu, i pred sobom imao gomilu dolara. Lice mu je bilo krečnobo, kao izliveno od gipsa. Međutim, to belilo nije privuklo Holidejevu pažnju. Ovaj čovek je neverovatno ličio na razbojnika Džeka Morgana, tako da je za trenutak poverovao da je sam Morgan za stolom.

Izgleda da je interesovanje bilo obostrano. Naime, čovek gipsanog lica se obratio tipu koji je stajao iza njegove stolice:

— Poznaješ li onog tamo, Džoe? — upitao je tiho.

— Nikad ga nisam video — glasio je odgovor.

— Ispipaj ga malo.

— Oi rajt, gazda.

Džo Kasi je bio mršav momak. Nije u životu učinio bog zna šta, niti je daleko dospeo. Uvek je bio oruđe u rukama drugih. Ovoga puta je bio pomagač i doušnik Flina Morgana. Imao je lepo lice, čelično plave oči i bio uvek odeven po naj-

novijoj modi. No, to je samo predstavljalo fasadu. U stvari, bio je prazan kao trulo drvo. Njegova sposobnost završavala se samo malim poduhvatima i to po nalogu svojih gospodara. Obavljao je zadatke kao dresirano pseto.

Prišao je šanku i stao kraj Džordžijanaca. Vrhovima prstiju izvukao je cigaretu iz srebrne tabakere.

— Imate li vatre?

Holidej ga mirno odmeri i počeo da priča:

— Zovem se Smit, Rej Smit. Dolazim s Juga. Rado igram poker i pijem brendi, zanimanje nemam, ali zato imam tri odela, sivo, boje peska i crno. Želite li da znate boju moje kravate?

Kasi buknu. Nije bio dovoljno oštroman da nešto odgovori, nego je bespomoćno pogledao Morgana.

— Hajde idite — reče mu Holidej. — Vaš gazda čeka izveštaj.

Džoe Kasi je bio tako zbunjen da se nije usudio da pogleda stranca. Okrenuo se i vratio do kockarskog stola.

Flin Morgan je držao banku. Upitao je, ne dižući pogled sa karata:

— Dakle?

Zove se Rej Smit, dolazi s Juga, rado igra poker, ima tri ode...

Morgan okrete glavu i prostreli svog pomoćnika pogledom.

— Ti si jedan idiot.

Onda je bacio karte na sto i sam prišao baru. Zastao je kraj Džordžijanaca i doviknuo krčmaru: — Dva brendija! Obratio se Holideju:

— Imate dobre oči, mister Smit.

Oštrooki ljudi su mi se uvek dopadali. Ja se zovem Flin Morgan.

Džordžijanac je odmah zaključio da je ovaj čovek brat razbojnika Džeka Morgana.

Krčmar im je natiočio piće.

— Vi, dakle, igrate poker — rekao je Morgan i podigao čašu.

— Da, rado — odgovori Džordžijanac i ispi brendi na dušak.

— Ko je ona mala koju ste doveli sobom?

— Moja sestra.

— Nemojte zameriti, bilo je to prosto pitanje. Retko se na Zapadu viđaju lepe žene.

Dok Holidej daje krčmaru znak, pokazujući na ispražnjene čaše.

— Još dva brendija.

Flin Morgan je predložio da igraju dubl poker, to jest poker udvoje. Iako su Morganove karte bile markirane, Dok Holidej je sve vreme dobijao. Ulog se iz deljenja u deljenje uvećavao.

Kada je ulog dostigao osam stotina dolara, Džordžijanac upita ko deli:

— Naravno ja, — uzvratila Morgan. To naravno nije bilo tačno, ali Holidej nije stavio primedbu. Kada je dobio karte, Dok spusti ruku na njih i ne podiže ih.

Flin Morgan ga je začuđeno pogledao.

— Zašto ne uzmete karte?

— Upravo mi je nešto palo na pamet, mister Morgan. Imate li možda brata?

— Inače blede lice varalice na kartama postalo je još bleđe.

— Kako vam je to palo na pamet? — upitao je muklo.

DOK HOLIDEJ

★
DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

— Tek onako. Možda bi to moglo biti. Ja naime imam dobrog prijatelja koji se zove Džek Morgan.

Varalica skoči sa stolice.

— Džek, pa to je...

— Nije ni važno — prekide ga Holidej. — Onako mi je palo na pamet.

— Vrlo je zanimljivo — počeo je sada Flin mirnim tonom. — Ja verujem da u Sjedinjenim Državama ima dosta prezimena Morgan.

Holidej se složio.

— Da, sigurno. Samo je teško naći dvojicu Morganovih koji toliko liče kao vi i moj prijatelj Džek. Hoćete li vi da nastavimo igru?

Morgan proguta pljuvačku. Privukao je karte, ali nije pogledao šta drži u ruci. Mučilo ga je šta ovaj stranac zna o njegovom bratu. Uostalom, ništa dobro nije mogao ni da zna. Oba brata Morgan bili su razbojnici. Svako je vodio poslove na svoj način. Retko su se viđali, ali nisu bili jedan protiv drugoga.

Otac im je imao mali ranč u planinama Nevade. Umro je pre više godina. Radio je kao rob samo da bi stekao mali ranč i obezbedio svojim sinovima opstanak.

Međutim, njegovi sinovi su prezirali takvu egzistenciju. Džek je sa četrnaest godina izvršio prvu pljačku. Što se Flina tiče, on je sa nepunih šesnaest za partijom karata ubio jednog kauboja. Sve se to desilo prilično davno i od tada stari Morgan više nije video svoje sinove.

Flin Morgan je pokušavao da ne misli na svog brata, jer je trebalo da se usredsredi na igru. Podigao je

oči sa stola i prvi put video to hladno lice, leđeno plave oči i neshvatljivu mirnoću koja je iz njega zračila. Proklestvo, zar se mogao toliko da prevari. Pre kratkog vremena mislio je da je ovaj čovek žuto-kljunac. Sada, kada ga je bolje osmotrio, osetio se prevarenim.

— Ko ste vi? — upitao je muklo.

— Čovek s kojim igrate poker.

— Vi se ne zovete Smit?

Holidej razvuče usta.

— Dobro, onda se zovem Miler.

U tom trenutku Kejt Fišer je silazila niz široke stepenice. Stala je iza Džordžijančeve stolice i upitala:

— Zar nećemo zajedno jesti, mister Holidej?

Džordžijanac joj uzvрати:

— Sedite, molim vas za sto kraj prozora. Odmah ću doći. Onda se obratio krčmaru: — Šta je sa bife-cima?

— Odmah, mister, za pet minuta.

U međuvremenu se Flin Morgan pribrao i lupio se šakom po čelu.

— Baš sam budala! Nosi dva niklovana revolvera i zove se Holidej. Mi ćemo igrati i dalje, bez obzira što ste vi Dok Holidej, zar ne?

Nekadašnji zubni lekar se osmehnu:

— Sasvim sigurno.

Nastavili su igru. Morgan je gubio.

Krčmar prođe pored njih sa dva tanjira u rukama.

— Jelo je gotovo, mister — rekao je preko ramena.

— Odnosite ga molim vas za onaj sto, za kojim sedi dama — rekao je Dok i stavio novčanicu u džep. Onda se obratio Morganu: — Vi ćete

me za trenutak izviniti, mister. Inače, stojim vam na raspolaganju.

Mlada žena ga je uplašeno gledala dok je prilazio.

— Pa to je...

— Ne, to nije, no ja pretpostavljam da je to brat Džeka Morgana.

— Vi to svakako znate bolje od mene. Ja se Morgana sećam kao kroz maglu.

Pošto su obedovali, Holidej joj došapnu:

— Mislim da bi bilo bolje da se vratite u sobu.

— Zbog čega?

— Predosećam da se ovo veče neće završiti mirno kao što je i počelo.

Kejt Fišer ustade i pođe u svoju sobu. Bila je iscrpljena od dugog puta a ipak nije osećala umor. Želela je da ostane još u društvu ovog neobičnog čoveka, koji je spasao, ali nije htela da se nameće.

Džordžijanac je sačekao da uđe u sobu, a onda tek ustao od stola.

— Nadam se da vam je prijalo, Dok?

— Hvala, bilo je ukusno.

— Zašto ste mi naveli lažno ime?

— Pitam se šta bi se to vas ticalo?

— Tiče me se.

— Zanimljivo?

— Vi kažete, „zanimljivo“, Dok. Da i za mene je zanimljivo. Konačno, ja sam svoje dolare izgubio u igri sa mister Smitom a ne sa Doktorom Holidejem.

— Šta time hoćete da kažete?

— Hoću da kažem da vama taj novac i ne pripada.

Onda je počelo. Flin Morgan poteže kolt iz futrole i uperi cev na grudi čuvenog kockara.

— Sa ovim sigurno niste računali, Dok Holidej, no svakome se može doskočiti. Ovo je dakle kralj strelaca, gospodo!

Pri tom se okrenuo i ponosno pogledao goste u salunu.

Džordžijanac je zario ruke duboko u džepove, ne obraćajući pažnju na cev uperenu u grudi.

— Hoćete li da igramo dalje?

Flin Morgan pršte u smeh.

— Vi izgleda niste još primetili da sedite u pogrešnom sedlu, mister. Igra je završena.

— Ol rajt, ja sam i onako umoran.

Dok Holidej se okrenuo i pošao prema stepenicama.

Morgan u prvom trenutku nije znao šta da kaže, a još manje šta da učini. U svakom slučaju, nije mogao da mu puca u leđa na očigled svih gostiju.

— Stojte, Holidej! — doviknuo je. Dok je nastavio da ide.

— Ustreliću vas ako ne stanete.

Najzad je ovaj zastao na poslednjem stepeniku. Obratio se ostalim ljudima ignorišući razbojnika.

— Od kada je ovaj razmetljivac u vašem gradu?

Niko se nije usudio da odgovori. Svi su strahovali od Morgana.

Tek tada se Džordžijanac obratio varalici:

— Sklanjaj tu pucaljku, kockarska ajkulo. Nemam volje da potežem oružje.

— To ćemo videti.

Salunom odjeknu pucanj. Metak

se zari uz samog Holideja u ogradu stepenica.

Džordžijanac je počeo da silazi niz stepenice, ne ispuštajući Morgana iz vida. Ovaj je još uvek držao kolt u ruci. Odjednom, neočekivano, Holidej diže ruku i žestokim udarcem, izbi banditu oružje.

— Vi izgleda čeznete za vešalima, prijatelju.

— Nemate pravo da mi izbijate oružje iz ruke.

Gosti su počeli da se smeju.

Morgan se okrete i pođe prema vratima. Niko osim Džordžijanca nije slutio opasnost koja preti. Odjednom se varalica naglo okrenuo. Dva pucnja odjeknuše lokalom. Deringer, koji je Flin držao u džepu kaputa, bio je ispražnjen. Međutim, meci su promašili cilj. Holidej se naglo bacio u stranu. Morgan baci deringer na pod i priskoči kauboju za šankom. Neočekivano mu je izvukao kolt iz futrole.

Ponovo salunom odjeknuše dva pucnja. Jedan od metaka bio je ubitačan. Morgan razrogači oči i pokuša da krene još dva koraka napred, ali su mu noge otkazale poslušnost. Priskočio mu je Džoe Kasi i dovukao ga do stolice.

— Sedite ovde, idem po lekara.

— Nije mi više potreban — prevadio je Morgan jedva razumljivo preko usana, a onda se skljkao.

Kas je pokušao da ga zadrži, tako da je čuo poslednje samrtnikove reči:

— Uzmi moj novac i odjaši u plnine do moga brata. On... neka me... osveti, Doka Holideja...

SWAKE SUBOTE VAJAT ERP

★
AVANTURE
LEGENDARNOG
ŠERIFA
VAJAT ERPA
★

Kasi više nije mogao da drži Morgana. Varalica je samo kliznuo sa stolice i tresnuo o pod.

*
**

Džoe Kasi je gonio svoga konja prema severu. Ispunjao je još uvek zadatke koje mu je dao njegov mrtvi gospodar. Našao je u Flin-ovom prtljagu dve hiljade dolara. Toliku sumu još nikada u životu nije posedovao. Mogao je da odmagli bilo gde i lepo proživi. Ali ne, hteo je pošto poto da izvrši poslednji zadatak svoga vođe. Kas je otprilike znao gde se Džek Morgan nalazi. Našao ga je četiri dana kasnije u jednom baru u Omaki. Razbojnik je stajao za šankom i okretao među prstim praznu čašu viskija.

Kasi Džeka Morgana još nikada nije video, ali ga je odmah poznao.

— Jedan viski — doviknuo je krčmaru i pripalio cigaretu.

— Da li bismo mogli da razgovaramo? — upitao je Morgana, a ovaj je odmah počeo da podozreva.

— Ne znam o čemu bismo to mogli da razgovaramo.

— To ću vam reći, ali ne ovde. Bolje bi bilo da sednemo za neki sto. Imam samo da vam predam jednu poruku, mister Morgan. Moje je ime Džoe Kasi, šalje me vaš brat.

— Zašto to odmah niste rekli. Dakle, Flin vas šalje. Šta hoće?

Kasi obori glavu.

— Pa to se ne može tek tako reći.

— Gde je on sada?

— On je... vaš brat je mrtav. Džek Morgan skoči sa stolice.

— Mrtav?

Kasi samo klimnu glavom, a Morgan povika:

— Viski, krčmaru, jednu flašu.

— Hajde, govorite, šta se dogodilo?

— Igrao je poker...

— To je uvek i činio. Nego, govorite tiše, ne mora niko da čuje naš razgovor.

— Flin je gubio partiju za partijom.

— To prosto ne mogu da poverujem. Njemu za zelenim stolom gotovo niko nije bio dorastao.

— To sam i ja mislio. Onaj drugi se predstavio kao Rej Smit i tek posle se ispostavilo da ima drugo ime.

— Dakle, govorite kako se taj momak zove?

— Dok Holidej!

— Jesam li dobro čuo? Rekoste: Dok Holidej?

— Da, Dok Holidej. On je ustrelio vašeg brata.

Zločinac žestoko opsova.

— Taj prokleti pas! On je i meni pokvario ceo posao. Pričajte šta se dogodilo?

Džoe Kasi je referisao o svemu što se dogodilo u baru „Vatrena voda”. Ništa nije prećutao, a još manje ulepšao.

Morgan je to prokomentarisao na način svojstven razbojniku.

— Sam je kriv. Trebalo je da ga ustreli s leđa.

Kasi odmahnu glavom.

— Onda bi bio obešen.

— Onda je trebalo da ga izvuče na ulicu i tamo sredi.

— Ti saveti su sada besmisleni.

SVAKE SUBOTE

VAJAT ERP

AVANTURE LEGENDARNOG ŠERIFA DIVLJEG
ZAPADA

Dogodilo se što se dogodilo i Flin je mrtav.

— Vi ste bili prisutni.

— Da, od početka do kraja.

— Zbog čega mu onda niste pomogli?

— Šta da vam odgovorim na to?

— mucao je Kasi. — Nisam ništa smeo da činim bez njegovog naređenja. Pretukao bi me. Konačno, brat vam je, treba da znate kakav je bio.

— Šta smerate? — odjednom upita Džek Morgan sasvim drugačijim tonom. Shvatio je, naime, da je ovaj tip slabić i ništavilo, oruđe u rukama drugih. Takve osobe su za razbojnika rudnik zlata. Džek Morgan je zbog Holideja izgubio svoje ljude, ovaj Kasi bi mu mogao biti potreban i koristan, bez obzira na to što Flinu nije pomogao.

Tek pošto ga je Džek upitao šta namerava, Kasi je počeo o tome da razmišlja.

— Ne znam, moraću da potražim posao.

— Taj posao već imate Kasi. Mislim, ukoliko hoćete da jašite sa mnom.

Džoe odahnu sa olakšanjem.

Nije bio čovek koji rado sam donosi odluke. Ni sam nije znao šta bi sada počeo.

— Ol rajt, mister Morgan, jahaću s vama.

Rukovali su se preko stola. Bio je to gest kojim je Džek Morgan sebi kupio čoveka.

Džoe Kasi je ovim rukovanjem prokockao sebi život. Dve hiljade dolara, koje je imao u džepu, bili bi dovoljni da negde otpočne posao i mirno dočeka starost.

— Rekli ste da ste čuli poslednje reči moga brata?

— Jesam, Flin je rekao uzmi moj novac i odjaši u brda do moga brata, treba Doka Holideja da... međutim, nije završio rečenicu, izdahnuo je pre toga.

— Koliko je imao novaca?

— Dve hiljade.

Morgan se zadovoljno smešio u sebi. Kako ovaj Kasi može samo da bude tako ograničen?

— Koliko ste vi do sada potrošili?

— Ništa. Ja imam još svoga novca — uzvрати Kasi.

Džek Morgan prihvati kesu sa novcem.

— Pre nego što ovaj novac potrošimo, Dok Holidej se mora nalaziti pod zemljom.

— Šta ćemo sada mister Morgan? — upita Kasi.

— Prvo i prvo nemojte me nazivati Morgan. Ja se zovem Jelou jeste li razumeli?

— U redu, mister Jelou.

Ubica natoči još jednom čaše.

— Krenućemo u zoru.

*

**

Indijanska vremena su odavno već bila prošla. Veoma retko se događalo da Indijanci napuštaju svoje rezervate. Čak je bio zaboravljen i rat između belaca, tako zvani secesionistički rat.

Nekadašnja vojna utvrđenja prerasla su najvećim delom u gradove. Vojnici su skinuli svoje plave kape i ponovo postali kauboji, trgovci i stočari. Tako je bilo i u

Fort Grifinu. Samo su još palisade, trupci drveća, zabodeni u zemlju, nekadašnje ograde utvrđenja, potsećali na minula vremena.

Međutim, šta se u stvari izmenilo? Crvenokošci su otišli, a beli razbojnici došli. Ovi otpadnici bili su često gori od Indijanaca.

Na ulazu u grad Fort Griffin maršal Ivel je pričvrstio tablu:

„Nošenje vatrenog oružja je u gradu zabranjeno. Maršal Ivel”.

Bio je to hrabri potez čoveka, koji je konačno želeo mir u svome gradu. Ideja nije bila nova, jer je veliki maršal Vajat Erp to prvi učinio u divljem stočarskom gradu Vičiti.

U početku niko nije hteo da čuje

za ovu zabranu. Ljudi su navikli da nose svoje oružje. Osećali su se bespomoćnim ukoliko im košt ne bi visio na bedru. No, malo po malo privikli su se i na novonastalu situaciju. Maršal Ivel je još imao nevolje kada su bili u pitanju stranci. Bili su obavezni da predaju oružje u kancelariji i dobijali ga nazad tek kad bi napuštali grad.

Mnogi su se tome opirali, no maršal je do sada uspeo da sprovede svoju volju.

Do sada.

Onda je došao ovaj sunčani, vedar letnji dan. Nebo je bilo prozračeno plavo kao planinska jezera.

Džek Morgan, Džoe Kasi i jedan Meksikanac, koji je rekao da se zo-

CRTANI ROMANI

BESTSELLER

IZBOR NAJBOLJIH VESTERN STRIPOVA

**svakog prvog u
mesecu**

kod vašeg prodavca novina

ve Hoze Sančez, jahali su prema gradu. Zaustavili su konje ispred table. Pošto je pročitao zabranu, Morgan zabaci šešir na potiljak.

— Šta kažete na to, momci?

Meksikanac se zakikota.

— Ne umem da čitam, gazda.

Hoze Sančez je umeo da čita bolje od oba razbojnika zajedno. Odrastao je, vaspitavan u manastiru, jer mu je otac bio bogati zemljoposjednik, pa je mogao da mu obezbedi tako skupo vaspitanje. Međutim, stari Sančez je mogao da poštedi sebe takvog troška. Njegov sin je imao sopstvene predstave o životu. Njegove predstave su bile daleko od osnovnih pravila važećih u ljudskom društvu. Već sa šesnaest godina Hoze je ukradio goveda sa očevih pašnjaka da bi u Hermosiju, susednom gradu, mogao da orgija.

Tako je počelo. Godinu dana kasnije dospao je u ozloglašenu robijašnicu, kamenolom u Seskatevi. Dogodilo se to posle jednog napada na banku.

Dvanaest dugih godina lomio je kamen, sve dok njegovom ocu, posle izuzetnih napora, nije uspelo da ga odande izvuče...

Nekoliko godina kasnije Hoze je upropastio sopstvenog oca. Stari čovek je ubrzo umro, a veliko imanje se održalo još samo dve godine. Hoze je nastavio da vodi razbojnički život, s tim što je postao oprezniji. U Seskatevi nije samo radio, nego i mnogo naučio. U dugim noćima, provedenim u prljavim barakama, svako je ponaosob pričao šta je doživio i uradio. Odlična razbojnička škola.

Upoznali su se u jednom salunu u Prestonu. Džek Morgan je Meksikanca bez oklevanja uzeo za pratioca. Sada su stajali ispred natpisa, na kome je pisalo da je nošenje oružja u gradu zabranjeno.

Džoe Kasi je počeo da otkopčava opasač.

— Hej šta je s tobom? — uzviknu Morgan. — Nećeš valjda da skinješ pucaljku.

— Ali ovde piše...

Zločinac sažaljivo odmahnu glavom.

— Budi srećan što jašiš s nama. Sam ne bi daleko stigao.

— Kako to misliš?

Morgan značajno pogleda Meksikanca.

— Moraš još mnogo da učiš. Kad ti ja kažem da skineš kolt, onda to treba da učiniš. Zapamti jednu stvar, momče! Izuzev mene, niko nema šta da ti naređuje ili zabranjuje.

Sančez opet počeo da se kikoće.

— Taj bi trebalo da provede malo vremena u Seskatevi.

Morgan je gledao niz ulicu. Nigde žive duše.

— Izgleda da svi spavaju — zaključio je. Moraćemo da odjašimo u grad. Našim konjima je potreban odmor.

— Zar nije bolje da koltove stavimo u bisage? — pitao je Kasi.

— Ni govora — preseče ga Džek Morgan i obode konja.

Samo je vlasnik berbernice video trojicu jahača kako nailaze. Sedeo je u stolici za ljuljanje ispred svoje radnje na tremu.

Morgan zaustavi konja ispred nje ga.

— Gde bismo ovde mogli da prenoćimo? — upitao je.

Berberin pogleda u svoje uglačane nokte. Uvek je običavao da govori kitnjasto.

— U ovakvom stanju, u našem gradu nećete moći da dobijete sobu.

Džek Morgan se okreće u sedlu.

— Jeste li ovo čuli, ljudi? Nismo dovoljno uglačani.

— Pogrešno si razumeo, Džek. On samo želi da nam skine brade.

Berberin se nije obazirao na Meksikančevu primedbu.

— Ja ne želim ništa da vam skinem. To će učiniti maršal.

— Hej, šta to znači? — ljutito upita Morgan.

— Zar niste pročitali tablu na ulazu u grad?

Odgovorio je Meksikanac:

— Karamba, tamo doista stoji neka tabla, ali mi ne umemo da čitamo.

— Onda ću vam ja reći šta tamo piše: u Fort Grifinu je zabranjeno nošenje oružja.

— Karačo, čini mi se da ja ne čujem baš najbolje! — primetio je Sančez.

— I meni se tako čini — dodao je Morgan.

Berberinu je naravno bilo jasno da se ova trojica pretvaraju i čine nevestim.

— Ja mislim da bi bilo dobro, gospodo, da navratite do Ivela.

— Ko je Ivel? — upitao je Meksikanac.

— Gle, sada sasvim dobro čujete! Dao bih vam jedan koristan savet: ne zbijajte takve šale sa maršalom.

SVAKE SUBOTE VAJAT ERP

★
AVANTURE
LEGENDARNOG
ŠERIFA
VAJAT ERPA

— Znači Ivel je taj koji je došao na ideju da postavi tablu?

Čuvar zakona u Grifinu je već bio na licu mesta. Stajao je na drugoj strani ulice i čuo poslednje reči. Prešao je ulicu i stao ispred Morgana.

— Vi nameravate da ostanete u gradu? — pitao je.

— Možda.

— Onda morate ostaviti ovo oružje u kancelariji.

— A šta je sa vašim koltom? — primeti Meksikanac, pokazujući na maršalovo oružje.

Ivel samo odmeri Meksikanca, pa naredi odlučno:

— Ili odložite oružje ili napolje iz grada.

Čuvar zakona u Fort Grifinu gotovo nikada nije bio grub. Ali ovoga puta odmah je ocenio kojoj vrsti ljudi pripadaju ova trojica. Videlo se na prvi pogled da su u pitanju razbojnici.

Morgan dade Meksikancu znak, a onda skoči iz sedla. Sančez je sledio njegov primer. Bilo je neverovatno kojom brzinom je ovaj debeli čovek kliznuo s konja.

— Vi, dakle, hoćete naše oružje? — upitao je Sančez i lupio se dlanom po opasaču. — Veoma sam radoznao kako ćete to uspeti da izvedete.

— Mislim da je bolje da nastavite put.

U međuvremenu se na ulici okupilo nekoliko ljudi. Stajali su u seneci tremova i posmatrali scenu.

— Mi ćemo ostati — rekao je Morgan ne skidajući pogled sa maršala.

— U tom slučaju odložite oružje. Meksikanac se zakikota.

— Ovaj stalno ponavlja jedno isto.

Maršal izvuče kolt i uperi cev na Meksikančeve grudi.

— Neću više ponavljati isto, budite sigurni.

— On nam preti — tobož je jadikovao Hoze.

Morgan se izmače jedan korak u stranu, držeći ruku na dohvat revolvera.

Pogledao je mimo Meksikanca i Kasijsa, koji je još uvek bio u sedlu.

— Sjaši s konja, Džoe — naredio je. — Dole je zanimljivije. Ovaj čuvar zakona izgleda ima nešto protiv naših njuški.

Kasi posluša. Kliznuo je iz sedla i stao iza maršala.

Džek Morgan se satanski nasmejao.

— Šta sada na ovo kažete, maršale?

— Vi znate šta ja mogu da kažem. Da ponovim: gubite se iz grada, to je moja poslednja reč.

Sada je Džek Morgan dao Sančezu znak. Obojica i Kasi i Meksikanac su odmah shvatili: izvukli su svoje koltove. Meksikanac je to čak učinio, iako mu je maršalov revolver bio uperen u grudi.

Morgan priđe čuvaru zakona.

— Sada ću ja vama reći ko odavde treba da se gubi, mister. Načinio je malu pauzu i dodao: — Vi, maršale!

Ivel se okrete i vide koltove uperene na njega.

— Vi, kanda, niste sasvim normalni? Naredili ste svojim ljudi-

ma da upere oružje na mene? Verovatno znate šta to znači?

Džek Morgan sleže ramenima.

— A šta ima da znači? Vi ste ovu igru započeli.

Čuvar zakona je još uvek držao oružje u ruci. Skrenuo je cev prema Morganu.

— Pretpostavljam da ste vi vođa ove grupe. Recite svojim ljudima da sklone oružje.

Zločinac se osmehnu na svoje pratioce.

— Čuli ste, momci?

Hoze Sančez klimnu potvrdno glavom.

— Ako već tako treba, onda neka se svi revolveri sklone.

U istom trenutku odjeknu pucaj. Metak udari u maršalov revolver, koji izlete daleko u prašinu.

Meksikanac se grohotom nasmeja.

— Možda je ovaj način malo neuobičajen, maršale, ali cilj je u svakom slučaju isti. — Govoreći to, vratio je revolver u futrolu. — Sada možemo mirno da razgovaramo. S oružjem u rukama svaki je razgovor mučan.

Ivel samo odmeri Meksikanca, a onda se ponovo obrati Džeku Morganu.

— Vi ste uhapšeni — rekao je kratko.

— Zanimljivo, zanimljivo — ce-rekao se i dalje Sančez. — Mi, dakle, teoretski, sedimo iza rešetaka. No mene zanima kako praktično stoji stvari, maršale.

Ivel nije odgovorio. Okrenuo se i obratio građanima na suprotnoj strani ulice.

— Idite u kancelariju i uzmite puške!

Ljudi su otišli, pre nego što su razbojnici mogli da ih spreče. Nekoliko minuta kasnije trojica su stajali sa uperenim „vinčesterkama„.

Džoe Kasi vrati kolt u futrolu.

— Šta sada, gazda?

Morgan ga prostreli pogledom.

— Jesam li rekao da vratiš oružje u futrolu?

— Da, ali?

— Nema nikakvog ali — brecnu se Morgan, a zatim se u jednom skoku nađe iza maršalovih leđa i naslani mu cev svoga revolvera na leđa.

— Oterajte one tipove do đavola, maršale. Mi nemamo nameru da ovde izazivamo puškaranje.

Ivel je shvatio da mora da popusti. Isto tako je shvatio da ima posla sa razbojnicima kod kojih šale nema.

Dao je ljudima znak.

— Idite u kancelariju. Dolazim odmah za vama.

Građani su pošli, jedan je ipak ostao u senci, trema. Repetirao je pušku. Morgan je čuo zvuk i pogleda odmah u tom pravcu, ali je bio zaslepljen suncem, pa nije primetio čoveka u senci. Taj čovek bio je mali, pogrbljeni krojač Jul Alard. Bio je poznat u gradu po tome što nije ni pušio ni pio niti ikada bio umešan u kavgu. No, svaki čovek u svom životu ima zvezdani trenutak. Jul Alard je sišao dole niz dva stepenika, približio se sredini ulice, podigao je pušku i nanišanio na Džoa Kasija.

— Baci to oružje!

Džek Morgan okrete glavu. Odme-

rio je mršavog malog krojača, a onda prsnuo u smeh.

— Je li to jedan od vaših pomoćnika?

Maršalu zastade dah kada je video Alarda sa puškom u ruci. Taj čovek mora da je poludeo.

— Čoveče, odlazite; — povikao je čuvar zakona.

Krojač se nije makao s mesta.

— Neću se maći odavde, dok ovaj šljam ne ode.

Hoze Sančez se pljesnu šakom po trbuhu.

— Kakva šala, gazda! Pola čoveka protiv trojice.

— Ako odmah ne odete, pucaću.

Alardu se sopstven glas činio stranim.

Vođa ove trojke se podboči i ne okrećući se prema svojim pratiocima reče.

— Moraćemo da napustimo ovaj grad, momci. Ovaj kepec izgleda opasan.

— Da, i meni se čini, složio se Sančez i stao uz Morgana.

— Moraćemo ovog idiota da ustrelimo — došapnuo je Džeku. Ali je Morgan odmahnuo glavom.

— To sebi ne možemo dozvoliti.

— Onda se glasno obratio maršalu:

— Zar se ne možete pobrinuti za to da ovaj crv odbaci pušku?

Ivel sleže ramenima. Uzvratilo je zločincu, kao da govori samom sebi u bradu:

— Nemojte pucati na njega. Nikada u životu nije imao pušku u ruci.

— Izgleda, međutim, tako kao da baš mene ima na nišanu — umeša se Hoze Sančez.

Jul Alard je osećao da nešto mo-

ra preduzeti. Ako bude čekao samo još minut, neće biti u stanju da puca. Nije uopšte mislio na to da pomogne maršalu; u ovom trenutku je jednostavno želeo da bude jednom u životu jači od svih onih ljudi koji su ga uvek prezrivo gledali.

Maršal je već krenuo prema Alardu, da mu oduzme pušku. Učinio je prvi korak prema njemu, ali prekasno.

Niko kasnije nije mogao da tvrdi ko je prvi povukao obarač, Sančez ili Alard. Zvučalo je kao jedan jedini pucanj.

Onda su svi razbojnici ležali pljoštimice na zemlji sa oružjem u rukama. Samo je maršal stajao, nemoćan da bilo šta preduzme. Prvi Alardov metak skinuo je široki sombrero sa Meksikančeve glave. Sančez nije bio ranjen, ali se zato usijano olovo iz njegovog kolta zarilo u mršave grudi krojača.

Jul Alard nije odustajao. Pokušao je da se održi na nogama, poslednjim ostacima snage repetirao je „vinčesterku” i još jednom povukao obarač. Ovog puta, metak prozvižda pored same maršalove glave, jer krojač više nije bio u stanju da nišani. Puška u njegovim rukama bila je teška kao olovo a noge otkazivale poslušnost. Uprkos tome pucao je i kada je pao na zemlju. Treći metak je naravno opet promašio cilj. U samrtničkom ropcu uspeo je još da izgovori:

— Oni moraju napustiti grad! — a onda izdahnuo.

Maršal se u tren oka stvorio uz njega i uspeo da ustanovi smrt.

I razbojnici su prišli mrtvacu, Sančez je držao kolt u ruci.

— On je prvi pucao — rekao je i vratio oružje u futrolu.

Džek Morgan je to potvrdio.

— Ovo nije bila naša krivica, maršale. Trebalo je da to sprečite.

Ivel prostreli razbojнике pogledom.

— Ne, ovo nije bila vaša krivica, to se može reći. Međutim, da ste ostali gde ste bili, da niste dolazili u ovaj grad, on bi još bio živ.

Maršal je podigao Alarda u naručje i odneo ga u radnju, koju je ovaj hrabri čovek napustio pre pet minuta. Zraci sunca probijali su se kroz prozorska okna, osvetljavajući avetinjski bledo Alardovo lice.

Kada je maršal ponovo izašao na ulicu, razbojnici su nestali, a njihovi konji stajali su pognutih glava ispred saluna „Brazos”. Preko prečke, za koju su životinje bile vezane, visila su tri opasača. Ivel pokupi opasače i umornim koracima se vrati u kancelariju. Imao je dovoljno osnova da ovu trojicu ljudi istera iz grada. Pretili su mu, jedan od njih je čak metkom uspeo da mu izbiје revolver iz ruke. Ništa ipak nije preduzeo. Za ovaj dan nevolja je bilo dovoljno.

Međutim, ovaj dan još nije bio završen.

Salun „Brazos” bio je na svoj način jedinstven. Naime, šank je bio isto toliko dug koliko i lokal. Počinjao je uz sama pomična vrata a završavao se na sporednom izlazu. Uz njega je moglo da stoji trideset ljudi. Ovog podneva, međutim, bila su samo trojica.

Džek Morgan omirisao flašu viskija, a onda dade krčmaru znak.

— Gubi se! — rekao je kratko.

Vlasnik lokala je bio očevidac puškaranja na ulici, pa se uplašen povukao na gornji kraj šanka i seo na tronožac.

Morgan zavi cigaretu, a onda dobaci duvankesu Meksikancu.

— Nadam se da ćeš se od ovoga udaviti — procedio je kroz zube.

— Šta ti to ne odgovara, gazda?

— Trebalo je bolje da ciljaš.

Inače uvek iscereno Meksikančevo lice sada se ukoči.

— Da li je možda trebalo da dovolim da me ubije?

— Mogao si da ga raniš, to bi bilo dovoljno.

— Na svetu je jedan ludak manje, gazda, šta hoćeš više?

Ovim je tema o ubistvu čoveka za Meksikanca bila iscrpljena.

— Nadajmo se da će maršal to prihvatiti — rekao je Kasi. Ispio je već dve čaše viskija.

— Kod njega su naši revolveri — zacereka se Sančez i izvuče dva noža iz kaputa. Zatim je palcem blago prešao preko kao brijač oštре ivice.

— Nošenje vatrenog oružja je u Grifinu zabranjeno — rekao je zamišljeno. — Da li ste nešto čuli o noževima?

— Skloni te stvarčice — naredi Morgan.

— Da, još nisu potrebne.

Još nisu bile potrebne. U Dalasu su saznali da je Holidej odjahao u pravcu zapada. Obišli su Vort, Fort Belknap, a onda izgubili Džordžijančev trag. Ostale su znači dve

mogućnosti: ili je kockar odjahao na Jug prema Kolemenu, ili će doći ovamo u Grifin.

Nekadašnji zubni lekar iz Bostona je već bio u Grifinu!

Stajao je na prozoru svoje sobe i video šta se na ulici odigralo. Morgana je, jasno, odmah prepoznao. Isto tako, nije mu bilo teško da zaključí da mu je Morgan za petama, tim pre što je uz njega video Kasija.

Još toga dana bi odjahao dalje, da nije obećao Kejt Fišer da će je sačekati u Grifinu. I on je predao oružje maršalu. Učinio je to još prethodne večeri, čim je stigao u grad.

*
* *

Odmah iza podne čulo se kloparanje točkova velike poštanske kočije. Zaustavila se u glavnoj ulici Grifina. Izašla je samo jedna žena: Kejt Fišer. Žmirkala je zaslepljena suncem, zaklonila oči šakom i pogledala fasadu saluna „Brazos”.

Razbojnici su čuli poštansku kočiju. Morgan pritrča vratima i pogleda preko krila.

— Prokletstvo — ote mu se uzvik — pa to je... — Naglo se okrenuo prema svojim pratiocima. — Moram da se izgubim, ona ne sme da me vidi.

Krčmar, bleđ, mršav čovek četrdesetih godina razumeo je Morganove reči i pokazao palcem prema vratima separea.

— Otvoreno je.

CRTANI ROMANI

BESTSELER

IZBOR NAJBOLJIH VESTERN STRIPOVA
svakog prvog u
mesecu

★ **kod vašeg prodavca novina** ★

U istom trenutku kada je Kejt Fišer stupila u salun, Morgan je šmugnuo u separe.

Žena je prišla šanku i upitala krčmara.

— Mogu li kod vas da dobijem sobu?

Hari Mervin, vlasnik saluna je ispitivački odmerio mladu ženu. Nije se često dešavalo da žena sama izađe iz kočije i uđe u salun.

— Koliko želite da ostanete, gospođice? — pitao je radoznalo.

— Očekujem nekoga.

Vlasnik saluna se osmehnu i zna lački još jednom odmeri mladu ženu.

— Cenim da taj neko neće do zvoliti da ga dugo čekate. — Onda se odjednom uozbiljio. — Da ne čekate možda Doka Holideja?

Kejt Fišer potvrdno klimnu glavom.

— On je ovde — rekao je krčmar i pokazao palcem na gore.

Odgovor su razbojnici čuli. Čuo je čak i Morgan u separeu i zadovoljno se smešio.

— On je dakle ovde — govorio je likujući. — Ovoga puta ćeš platiti, Dok Holidej, platiti bez prokletih koltova!

Morgan nije izvukao nikakvu poku iz svoga poslednjeg susreta sa Džordžijancem. Bio je čak uveren da se ovoga puta može osvetiti za sve. Razbojnik je izašao iz separea i prišao šanku. Stao je odmah uz Kejt Fišer. Prebledela je čim ga je prepoznala.

— Pa vi ste...

Gipsano blede, razbojnikovo lice ostade hladno.

— To zadržite za sebe, gospođice. Ja vas još nikada nisam video. No, ukoliko vi budete videli Doka Holideja, mogli biste da mu izručite naše pozdrave.

Kejt Fišer nije bila sposobna da bilo šta odgovori. Sve ono užasno što je doživela odjednom joj je iskrslo pred očima. Šta li je ovaj čovek baš ovde traži? To nikako nije mogla biti slučajnost.

Džordžijanac je takođe bio uveren da to nije slučajnost. U ovom trenutku je čak i proklinjao trenutak kada je ovu lepu prijatnu ženu upoznao. Nije bila njegova želja da se ponovo sastanu u Grifinu. Ona ga je zamolila da joj pomogne. Htela je da ostane u ovom gradu i prihvati se nekog posla, bar tako mu je kazala.

Kejt Fišer uze ključ i pođe lagano uz stepenice praćena pogledima trojice razbojnika.

Morgan dade svojim prijateljima znak. Uputili su se za jedan sto.

— Dakle, i dotle je stiglo — primeti Sančez.

Morgan nije odmah odgovorio. Sačekao je da i Kasi sedne.

— Daj mi jedan od svojih noževa, Hoze.

Meksikanac pogleda svoga novog vođu iznenađeno.

— Umeš li njime da rukuješ?

— Mislim da ću umeti — uzvratil Morgan. — Žalim da ga ubijem svojom rukom. Daj nož!

— Kako hoćeš. Imam još jedan za svaki slučaj.

Hari Mervin je posmatrao goste, a onda prišao stolu.

— Ja, istina, ne znam tačno šta

vi smerate, ali bolje da vam unapred kažem. U mom salunu nema gužve. Ako hoćete s nekim da se nosite, onda to molim vas obavite na

Morgan se brcnu na krčmara:

— Nisam te zvao. Ono što mi hoćemo da sređujemo, uopšte te se ne tiče.

— To ćemo još videti — uzvratil krčmar i pođe prema sporednom izlazu. Otvorio je vrata i doviknuo preko dvorišta:

— Reg, dođi ovamo!

Nekoliko trenutaka kasnije jedan stariji čovek stupi u lokal.

— Šta ima novo gazda?

— Idi po maršala — uzvratil mu Mervin.

Starac odmeri razbojнике i promrsil:

— Shvatam, gazda — i izađe napolje.

*
* *

Dok Holidej je prekrstio ruke na grudima, stajao je naslonjen leđima na prozor, pogleda upravljena na vrata. Nije dugo čekao. Čulo se kucanje. Kejt Fišer stupi u sobu bleđa lica.

— On je dole. Morate odmah otići, mister Holidej, rekao mi je...

— Mogu da pretpostavim šta vam je rekao. Možda bi bilo bolje da ostanete u svojoj sobi?

— Vi, dakle, znate da je Morgan ovde?

— Da, video sam ga.

Prećutao je međutim, šta se nedavno odigralo na ulici.

— Mister Holidej, on nije sam.

— I to mi je poznato.

— Da, ali znate li da je on ovamo došao samo zbog toga da vas ubije.

— Nije isključeno, gospođice — uzvratil Džordžijanac hladno.

Kejt Fišer ga je tako pogledala kao da ga toga dana vidi prvi put u životu. Nije mogla da shvatil odakle mu takva hladnoća i ravnodušnost. Prišla mu je bliže.

— Zar hoćete da dozvolite da vas ti razbojници ubiju?

Holidej se osmehnul i odmahnul glavom.

— Znači, vi ćete sići?

— Treba li da čekam da se on pojne ovamo?

— A zar ne biste mogli jednostavno da odete? — gotovo je preklinjala devojka. — Vi ste meni pomogli i moja je krivica što su vam ovi tipovi za petama.

— Videćemo, gospođice Fišer.

Posmatrala ga je, ne shvatajući.

— Ja ne mogu da vas shvatim, mister Holidej. Vi dobro znate šta vas dole čeka. Zbog čega se izlazete takvoj opasnosti? Vama to uopšte nije potrebno.

Dok Holidej se okrenul i pogledao kroz prozor. Oklevao je nekoliko trenutaka, prolazeći prstima kroz kosu.

— Svi mi moramo da idemo svojim sopstvenim putem, gospođice Fišer, i vi isto kao i ja. Sada bi možda bilo bolje da krenete sopstvenim putem.

Kejt Fišer je shvatila Džordžijanca, ali nikako nije mogla da poveruje u njegove reči.

— Znači, ja, ja sam vam teret?
Kockar odmahnu rukom.

— To niko nije rekao gospođice.
Pošao je prema vratima, a Kejti mu je doviknula:

— Ovoga puta nemate revolver.

— Revolver? — ponovio je s praga, ne okrećući se. — Mislite da ne može bez revolvera. Možda ste u pravu.

*
* *

Maršal Ivel je stupio u salun u pratnji starog Grega u istom trenutku kada je Dok Holidej sišao niz stepenice.

Tri razbojnika su sedela za stolom ispred šanka. Lica su im odavala napregnutost.

Kockar pođe prema šanku i naruči brendi. Razbojnicima je okrenuo leđa, ali je mogao da motri na njih i zahvaljujući velikom ogledalu iznad šanka.

Ivel stade uz Džordžijanca, s tim što se leđima naslonio na šank tako da je mogao da drži na oku Morgana i njegove ljude. U salunu je vladala mučna, opasna preteća tišina. Krčmar se znojio. Nagnuo se nad šank i došapnuo maršalu:

— Ova trojica nešto smeraju. Mislili su da su se okomili na Doka Holideja.

Krčmar to nije morao ni da govori čuvaru zakona. Ivel je bio dovoljno razborit da na licima razbojnika pročita da opasnost lebdi u vazduhu. Gipsano lice zločinca Morgana bilo je izobličeno od mržnje. Uopšte nije obraćao pažnju na

maršala. Samo je piljio u Holideja, čoveka koji mu je ubio brata.

Ivel upita Džordžijanca šapatom:

— Poznajete li ovu trojicu?

Kockar odgovori, ne okrećući se:

— Da, u svakom slučaju dvojicu od njih.

Rekao je to dovoljno glasno da ga i razbojnici čuju.

Čuvši omražen glas, Morgan skoči sa stolice i htede da se ustremi prema šanku. Sančez ga uhvati za kraj kaputa.

— Ne tako žurno, gazda, ptičica nam neće umaći!

— U pravu si, Hoze.

Maršal pride stolu za kojim su razbojnici sedeli. Izraz lica mu je bio ozbiljan dok je govorio.

— Jedan od vas je na mene pucao. Mogao sam da ga uhapsim. Na ulici leži čovek ubijen vašim metkom.

— To je bila nužna odbrana — spremno uzvрати Sančez.

— Moglo bi se i tako nazvati — složi se maršal — no ja hoću poslednji put da vas opomenem, ako se ma šta još dogodi, smestiću vas tamo gde nećete moći baš ništa da preduzmete.

Morgan je ponovo seo. Osećao je hladan čelik noža u sari čizme.

— Samo bez straha, maršale. Držimo se vaših propisa. U Grifinu pucnjave nema.

Ivel je osetio da su razbojnikove reči dvosmislene, iako nije mogao da pretpostavi šta razbojnici smeraju.

Za njega je u ovom trenutku postojala samo jedna pretpostavka i to je odmah rekao:

— Ovde nemia ni tuče. Ako nešto hoćete da raspravljate, ili da se obračunate, izvolite van grada.

Morgan se prezrivo osmehnu pokazujući na Holideja.

— Što se onoga tiče, neću prijeti prste.

Tek sada se Džordžijanac prvi put okrete.

— Da, što se mene tiče, ali kada su bespomoćne žene u pitanju, razbojnice, onda stvari stoje drugačije!

Glas Holideja i njegove reči bile su za Morgana ravne ujedu otrovnice. Ne, ne sme ovo da dozvoli, proletelo mu je kroz glavu. Ako se upusti u prepirku sa Holidejem, maršal će saznati šta se dogodilo. Da taj prokleti krčmar nije pozvao čuvara zakona, do sada bi sve bilo obavljeno.

— Najbolje je da se ne mešate u naše stvari, maršale — rekao je, praveći nedužan izraz lica, koliko je to uopšte bilo moguće ovakvom zločincu.

Holidej je mogao da kaže čuvaru zakona ko je Džek Morgan. Bilo bi dovoljno samo da dovede Kejt Fišer, no to nije bio njegov način. Doturio je krčmaru praznu čašu i rekao:

— Dajte mi još jedan.

Mervinu su ruke drhtale.

— Idite gore, Dok, obavestiću vas kada ova trojica budu otišla — rekao je šapatom.

Kockar neprimetno odmahnu glavom.

— Neću otići.

Izgledalo je kao da ga razbojnici

uopšte ne zanimaju, da ih ne primećuje.

Nije bilo tako. Kockaru nije promaklo ni najmanji pokret. Ispod poluspuštenih kapaka posmatrao je odraz trojice u ogledalu. Maršal se de na klupu kraj prozora i naruči kafu.

Situacija u salunu „Brazos” postala je još nepodnošljivija. Razbojnici su sedeli oborenih glava i zalivali se viskijem. Pili su tako mnogo da im se već posle četvrt sata maglilo pred očima.

Sančez je mogao najviše da podnese. Istina lice mu je bilo crveno, ali je sve vreme nastojao da utišava svoje prijatelje.

Džoe Kasi je zivnuo. Odjednom je postao hrabar i nestrpljiv.

— Koliko ćemo još čekati, gazda?

— Dok maršal ne iziđe — uzvraća Morgan.

— Ne govori tako glasno — opomenu ga Meksikanac, pogledajući ga ispod oka.

Maršal ih nije posmatrao. Gledao je kroz prozor.

Dok Holidej je stajao na istom mestu za šankom i prelistavao novine. Bile su prilično stare. Jedna vest privukla mu je pažnju:

„Izvršen je napad na stanicu Vels Fargo kompanije u oblasti izvorišta reke Vičita. Rol Lester, čuvar stanice, nađen je mrtav nekoliko dana kasnije.”

Džordžijanac podiže glavu i pogleda u ogledalo. To je mogao učiniti samo Morgan i niko drugi. Zar takav zločinac da bude na slo-

bodi. Zar mu nije dužnost da na to skrene maršalu pažnju?

No, za to više nije imao prilike.

Ubica, Džek Morgan preuzeo je na svoj način inicijativu. Sagnuo se da iz čizme izvuče nož. Doku Holideju to nije promaklo. Odmah mu je bilo jasno odakle mu opasnost pretili. Nije ništa preduzimao, samo je još oštrije motrio na Morgana.

Počelo je time što je Morgan izvukao nož iz čizme. U istom trenutku se ubistveno oružje našlo i u ruci Hoze Sančeza.

Maršal Ivel skoči s klupe. Iznenada tišina, koja je zavladovala za stolom razbojnika, privukla mu je pažnju. Međutim, nije uspeo da opomene Holideja. Sve se odigralo tako munjevito, pre nego što bi bilo ko od posmatrača mogao da uhvati vazduh.

Dok Holidej se uhvati za kragu kaputa, izvuče nož i istog trenutka se okreće. Svetlucava oštrica letela je kroz vazduh kao srebrna strela i zarila se u grudi Džeka Morgana.

Nož, koji je razbojnik upravo hteo da baci prema leđima Holideja, ispade mu iz ruke. Još uvek nije shvatao da je njegov zločinački put okončan.

Sančez je skočio. Držao je nož u ruci, koja je drhtala.

— Ni makac! — grmeo je Ivel. Držao je uperen kolt u ruci, a cilj su bile grudi debelog Meksikanca.

Sančez se ukoči.

— Vi, dakle, igrate zajedno — promrsio je gnevno, i ispod oka

pogledao Džordžijanca koji je nepomično stajao ispred šanka.

Džoe Kasi je bio bleđ kao kreč. Čak i da je imao nož ne bi bio uopšte sposoban da ga koristi. Netremice je gledao u zgrčeno telo Džeka Morgana.

Vođa bande se grčevito držao za sto. Iz usta mu je tekla krv, preko brade i natapala kožni prsluk. S mukom se držao na nogama.

Tada je učinio nešto što ga je dokrajčilo. Stisnutih zuba iščupao je nož iz grudi i podigao ruku da baci sečivo na Holideja. Bio je to uzaludan pokušaj. Nož mu je ispio iz ruke i zario se u pod.

Odjednom se skljojao i povukao sto za sobom. Razlegao se zveket razbijenih čaša i flaša. Višestruki ubica bio je mrtav.

U „Brazos” salunu zavladovala je grobna tišina. Džoe Kasi se nesvesno uhvati za vrat. Nipošto nije bio vitez. Osećao je mučninu u stomaku, i odjednom potrčao prema izlazu.

Maršal nije krenuo za njim. I dalje je gledao u Sančeza, smatrajući ga, i dalje, najopasnijim.

— Bacite nož — naredio je Meksikancu i otkočio revolver.

Hoze Sančez je shvatio da je svaki otpor besmislen, bacio je nož na pod i obrisao znoj sa čela. Ivel priđe i odgurnu vrhom čizme sečivo na drugi kraj lokala. Gledao je razbojnika pravo u oči i rekao:

— Mislim da je bolje da se i vi izgubite.

Sančez sleže ramenima, pa pogleda mrtvaca.

— Šta će biti s njim?

— Neka to bude moja briga.

Meksikanac klimnu glavom i pođe prema vratima. Već je uhvatio rukama oba krila da ih odgurne, a onda još jednom zastao i okrenuo se.

— A šta će biti sa onim tamo? — pitao je pokazujući na Holideja.

Džordžijanac je stajao sada leđima naslonjen na šank. Na licu mu se nije primećivao ni najmanji trag uzbuđenja.

Maršal za trenutak pogleda kockara pa odgovori Meksikancu:

— To je moja stvar. Gubite se!
Krila se zatvoriše za Sančezom.

*
* *

— Moram da vas uhapšim — rekao je Ivel Holideju. Čuvar zakona se nije baš osećao najprijatnije, rekavši to. Čak je dugo razmišljao šta da učini. Istina, razbojnik je za delić sekunde izvukao nož pre Holideja, no Holidej je pogodio razbojnika. Kako se sve to uopšte moglo dogoditi, razmišljao je Ivel. Otkud Džordžijancu ideja da ispod kragne sakrije nož. Svi u Grifinu su slušali o ovom slavlom čoveku. Znali su da je neshvatljivo brz s revolverom. Međutim, niko do tada nije znao da isto tako vešto barata nožem.

Dok Holidej je ćutke posmatrao maršala, Ivel mu je prišao sasvim blizu i pokazujući na mrtvaca upitao:

— Ko je bio ovaj?

Holidej uze novine sa šanka i

pokazujući vest o napadu na stanicu, uzvрати:

— To je bio on.

Maršal je preleteo pogledom redove.

— Otkud znate?

Holidej ga u nekoliko rečenica obavesti šta se dogodilo na ivici puštinje Ljano Estakado. Krčmar i stari Rog su pažljivo slušali.

— Moram vas uprkos svemu uhapsiti. No možete da ostanete u svojoj sobi do sutra.

U tom trenutku Kejt Fišer je sišla niz stepenice. Zastala je na poslednjem stepeniku i razrogačila oči od užasa.

— I ovaj takođe, Dok.

Sada su sve oči ponovo bile uperene na Džordžijanca.

— Šta to treba da znači i ovaj? — upitao je maršal iznenađeno.

Kejt Fišer nije shvatila grešku koju je počinila, čak je nepromišljeno nastavila:

— Prvo Flin Morgan, a sada njegov brat.

Ono što je docnije govorila o napadu na poštansku kočiju i sve ostalo, ljudi u salunu su prećuli. U njihovoj svesti ostalo je urezano samo to da je Dok Holidej ubio i brata ovog razbojnika.

Džordžijanac nije učinio nikakav pokušaj da se brani ili da bilo šta objašnjava. Stajao je ispred šanka prekrštenih ruku i posmatrao Kejt, ženu koja mu je poslednjih nedelja priredila tolike nevolje.

Najzad se obratio maršalu:

— Hoćemo li gore?

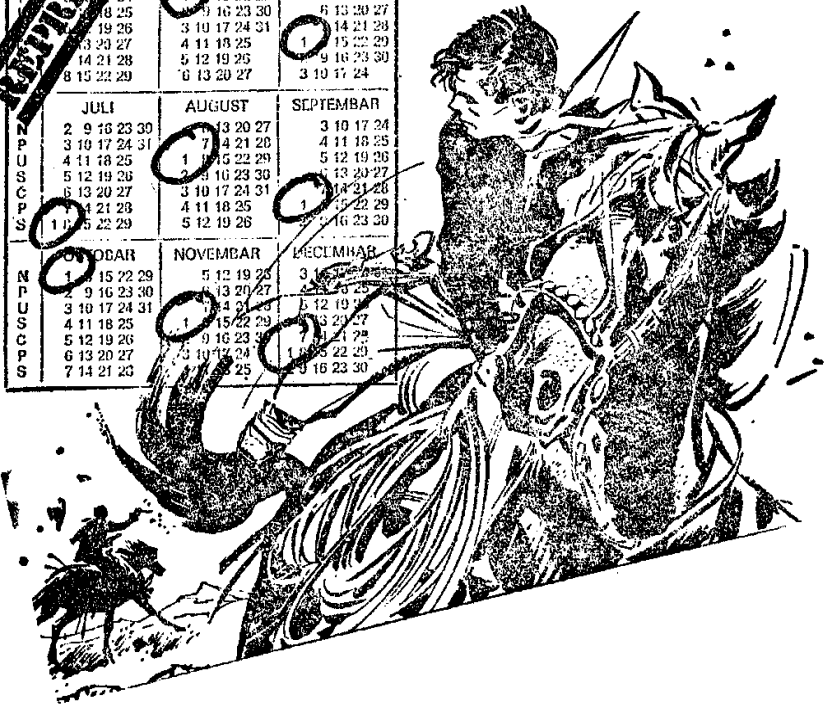
Ivel klimnu glavom. Pošao je za Džordžijancem niz stepenice.

SVANOG I. UNIVERSALU CRTANI ROMANI

BESTSELER

1972

JANUAR	FEBRUAR	MAR	APRIL	MAY	JUNI	JULI	AUGUST	SEPTEMBAR	OCTOBER	NOVEMBAR	DECEMBAR
N P U S C P S	N P U S C P S	N P U S C P S	N P U S C P S	N P U S C P S	N P U S C P S	N P U S C P S	N P U S C P S	N P U S C P S	N P U S C P S	N P U S C P S	N P U S C P S
1 6 12 22 29	1 6 12 22 29	1 6 12 22 29	1 6 12 22 29	1 6 12 22 29	1 6 12 22 29	1 6 12 22 29	1 6 12 22 29	1 6 12 22 29	1 6 12 22 29	1 6 12 22 29	1 6 12 22 29
5 12 19 26	5 12 19 26	5 12 19 26	5 12 19 26	5 12 19 26	5 12 19 26	5 12 19 26	5 12 19 26	5 12 19 26	5 12 19 26	5 12 19 26	5 12 19 26
6 13 20 27	6 13 20 27	6 13 20 27	6 13 20 27	6 13 20 27	6 13 20 27	6 13 20 27	6 13 20 27	6 13 20 27	6 13 20 27	6 13 20 27	6 13 20 27
7 14 21 28	7 14 21 28	7 14 21 28	7 14 21 28	7 14 21 28	7 14 21 28	7 14 21 28	7 14 21 28	7 14 21 28	7 14 21 28	7 14 21 28	7 14 21 28
8 15 22 29	8 15 22 29	8 15 22 29	8 15 22 29	8 15 22 29	8 15 22 29	8 15 22 29	8 15 22 29	8 15 22 29	8 15 22 29	8 15 22 29	8 15 22 29
9 16 23 30	9 16 23 30	9 16 23 30	9 16 23 30	9 16 23 30	9 16 23 30	9 16 23 30	9 16 23 30	9 16 23 30	9 16 23 30	9 16 23 30	9 16 23 30
10 17 24 31	10 17 24 31	10 17 24 31	10 17 24 31	10 17 24 31	10 17 24 31	10 17 24 31	10 17 24 31	10 17 24 31	10 17 24 31	10 17 24 31	10 17 24 31
11 18 25	11 18 25	11 18 25	11 18 25	11 18 25	11 18 25	11 18 25	11 18 25	11 18 25	11 18 25	11 18 25	11 18 25
12 19 26	12 19 26	12 19 26	12 19 26	12 19 26	12 19 26	12 19 26	12 19 26	12 19 26	12 19 26	12 19 26	12 19 26
13 20 27	13 20 27	13 20 27	13 20 27	13 20 27	13 20 27	13 20 27	13 20 27	13 20 27	13 20 27	13 20 27	13 20 27
14 21 28	14 21 28	14 21 28	14 21 28	14 21 28	14 21 28	14 21 28	14 21 28	14 21 28	14 21 28	14 21 28	14 21 28
15 22 29	15 22 29	15 22 29	15 22 29	15 22 29	15 22 29	15 22 29	15 22 29	15 22 29	15 22 29	15 22 29	15 22 29
16 23 30	16 23 30	16 23 30	16 23 30	16 23 30	16 23 30	16 23 30	16 23 30	16 23 30	16 23 30	16 23 30	16 23 30
17 24 31	17 24 31	17 24 31	17 24 31	17 24 31	17 24 31	17 24 31	17 24 31	17 24 31	17 24 31	17 24 31	17 24 31
18 25	18 25	18 25	18 25	18 25	18 25	18 25	18 25	18 25	18 25	18 25	18 25
19 26	19 26	19 26	19 26	19 26	19 26	19 26	19 26	19 26	19 26	19 26	19 26
20 27	20 27	20 27	20 27	20 27	20 27	20 27	20 27	20 27	20 27	20 27	20 27
21 28	21 28	21 28	21 28	21 28	21 28	21 28	21 28	21 28	21 28	21 28	21 28
22 29	22 29	22 29	22 29	22 29	22 29	22 29	22 29	22 29	22 29	22 29	22 29
23 30	23 30	23 30	23 30	23 30	23 30	23 30	23 30	23 30	23 30	23 30	23 30
24 31	24 31	24 31	24 31	24 31	24 31	24 31	24 31	24 31	24 31	24 31	24 31
25	25	25	25	25	25	25	25	25	25	25	25
26	26	26	26	26	26	26	26	26	26	26	26
27	27	27	27	27	27	27	27	27	27	27	27
28	28	28	28	28	28	28	28	28	28	28	28
29	29	29	29	29	29	29	29	29	29	29	29
30	30	30	30	30	30	30	30	30	30	30	30
31	31	31	31	31	31	31	31	31	31	31	31

Kejt Fišer je gledala za njima, a onda se odjednom uhvatila za glavu.

— Šta sam učinila? On nije niza-šta kriv, uvek je samo meni pomagao ne misleći na sebe.

Kasno je to uvidela!

Gore na spratu čuo se tresak vrata. Sada su dva čoveka stajala jedan prema drugom, sami u sobi.

Maršal nije baš uživao u onome što je sada trebalo učiniti. Izvadio je iz džepa lisice.

— Ne ide drugačije, Dok, nemojte...

Džordžijanac pogleda lisice a zatim maršala pravo u oči. Bio je to pogled koji maršal dugo neće zaboraviti.

— Sutra će se sve razjasniti — uveravao je Ivel. — Moram samo da pred građanima ovog grada sačuvam obraz.

Za trenutak video je u Holidejevim očima prezir, a onda kockar pruži obe ruke, gledajući ga pravo u zenice.

— Činite ono što ne možete izbeći, maršale. Nemojte zaboraviti na obraz!

Ivel je obavio svoj posao najbrže što je mogao, a onda žurno izašao iz sobe.

Sančez i Džoe Kasi su stajali na ulici. Okružila ih je grupa ljudi.

Svi su se raspitivali šta se u salunu dogodilo.

Meksikanac je iskoristio priliku da napakosti ne samo Holideju, nego i maršalu.

— Imate divnog maršala u gradu — počeo je da podbada. — Nama zabranjuje da nosimo oružje, ali

zato mirno gleda kako Dok Holidej jednog od nas ubija nožem. Vraški fini običaj, velim vam.

Upalio je!

U prvom trenutku su građani čutke saslušali, a onda je nekoliko na otrčala prema salunu i još brže se vratila.

— Ova dvojica su govorila istinu. Ubijeni leži u salunu. Mervin nam je rekao da je Dok Holidej bacio nož na njega.

— Gde je kockar sada? — raspitivali su se.

— Ivel ga je odveo u sobu — glasio je odgovor.

— Zašto ga nije odveo u zatvor? — povika jedan stariji čovek, koji je stajao kraj Sančeza.

— Ako on to neće da učini, sami ćemo! — javio se drugi.

Grupa se uskomešala, a onda su svi krenuli u salun.

Kada ih je Mervin ugledao, naslutio je šta će se dogoditi. Pokušao je da spreči zlo.

— Sačekajte do sutra. Sve će se razjasniti sutra.

Nahuškane građane međutim, ništa više nije moglo da umiri. Uskoro je salun bio dupke pun.

U to je i maršal krenuo niz stepenice. Zastao je na sredini.

— Šta se ovde zbiva? — upitao je Ivel krčmara.

Mervin učini bespomoćan pokret, pokazujući na građane.

— Došli su zbog Doka Holideja.

— Šta hoćete od njega?

— Mi hoćemo nešto od vas, maršale — javi se ponovo stariji čovek, koji je još na ulici vodio glav-

nu reč. Zvao se Fener i imao konjušnicu u gradu.

— Šta hoćete od mene, Fener?
— odlučno upita maršal.

Stari pokaza na mrtvog razbojnika.

— Ovde se dogodilo ubistvo. Zbog čega ubica nije u zatvoru?

— Ovde se nije dogodilo nikakvo ubistvo. Bila je to nužna odbrana. U svakom slučaju, o tome će odlučivati sudija a ne mi.

Fener nije odustajao:

— Za današnji dan nam je već preko glave, maršale. Prvo je Alard ubijen u glavnoj ulici, a onda je drugi čovek na vaše oči ubijen u salunu.

Raspravi nikada kraja. Iz minuta u minut situacija je bivala sve napetija i gora.

Maršal je imao muke da obuzdava ljude. Čuli su se glasni povici:

— Hoćemo da obesimo Holideja!

Niko nije obraćao pažnju na ženu koja je stajala na vrhu stepenica i sve čula.

Kejt Fišer je ogroman deo krivice pripisivala sebi. Bila je učinila neoprostivu grešku što je pomenula Flina Morgana. Zbunjena i nesrećna, sada je grozničavo mislila kako da pomogne Džordžijancu.

Onda je učinila ono što je smislila, a to je bilo tako ludo, da je time ne samo sebe, nego i Holideja, dovela na ivicu propasti.

*
**

Dok Holidej je stajao na prozoru svoje sobe i posmatrao ulicu. Tako mu nije ni promaklo ono što se na

ulici događalo. Video je ljude kako mašući rukama ulaze u salun.

Proteklo je dva sata pre nego što je čuo odlučne korake u hodniku. Maršal uđe u sobu. Džordžijanac se nije okrenuo.

Ivel se sruči u stolicu.

— Čini mi se da moram da vas izvedem oдавде, Dok. Ne mogu duže da držim ljude.

— Idite u kancelariju i donesite moj revolver. Onda...

— Znam tačno šta bi se onda odigralo, a to je ono što upravo želim da sprečim.

Holidej se lagano okrete i pogleda maršala.

— Čemu sve ono pozorište dole, maršale? Vi dobro znate da nije moja krivica, da nisam izazvao ono što se dole dogodilo. Skinite mi lišice, ja ću govoriti s ljudima.

Ivel se nervozno nasmeja.

— Vi valjda ne verujete da ćete izgovoriti dve reči? Oni će vas obesiti na prvi stub trema.

— Ja neću umreti ni na stubu trema, ni na vešalima, mister Ivel, neću biti shvaćeni. Ako mi se ipak nešto dogodi, onda će to biti ubistvo, zločin, koji će se pisati na vaš konto.

Sa ulice u tom trenutku dopre krič.

— Vatra!

*
**

Ispred ograde nekadašnjeg utvrđenja, koje se i do današnjeg dana zadržalo, nalazio se veliki koral. Tu su trgovci i goniči mogli da sme-

štaju svoja krda na nekoliko dana. Neposredno ispred korala ležale su velike gomile sena. Ta osušena trava sada je bila u plamenu. Brzo je zahvatio i ogradu korala isušenu suncem. Plamen je lizao nezadrživo prema prvim kućama.

Salun „Brazos” bio je u tren oka prazan. Ljudi su istrčali na ulice. U tren oka bili su zaboravljeni ubijeni razbojnik i Holidej koga su hteli da linčuju. Sada se radilo o njihovom gradu, o kućama koje su oni saznali, o ženi i deci koji su u tim kućama živeli.

Maršal Ivel je poskočio kao oparen. Prišao je prozoru.

— Prokletstvo, šta se sada opet zbiva?

Nije stigao ništa dalje da kaže, jer su već crni oblaci zamračili glavnu ulicu.

— Doista gori!

Otvorio je prozor. Ljudi su bezglavo trčali ulicom, žene vrištale, a deca dozivala u pomoć u paničnom strahu.

— Moram dole — uzviknu maršal, i izlete u hodnik. Holidej pogleda rezignirano lisice na rukama. Šta sada da čini? Da ovde stoji i čeka da se ljudi vrate i požar ugasi. To bi bila ludost.

Pre nego što je smislio šta da čini, Kejt Fišer je stajala na vratima sobe. Njena zlatnoplava kosa bila je razbarušena, a lice garavo.

— To sam ja — mucala je uzbuđeno. — Verovatno sam počinila ogromnu grešku, ali je sada prekasno. Videli su me. Svakog trenutka mogu da stignu ovamo, moramo da bežimo.

Kockar nije odmah shvatio šta hoće da kaže.

— Šta ste učinili i ko vam je za petama?

Onda je saznao šta je učinila.

Kejt Fišer je otišla u prodavnicu i kupila kanticu petroleja. Trgovac je postao podozriv i pošao za njom. Tako je video kako zaliva seno petrolejem. Nije ipak uspeo da je spreči da zapali seno.

— Zašto ste to učinili? — bilo je jedino što je upitao.

Mlada žena pokri lice šakama. Bila je na kraju nerava. Ramena su joj se tresla od jecaja.

— Još pitate zašto bih to činila? Htela sam da vas spasem.

Htela je da ga spase, a učinila je suprotno. Malo ga je poznavala, pa tako nije znala da on ne traži ničiju pomoć. Ni lisice na rukama ne bi ga mogle sprečiti da se izvuče iz ove situacije.

Sada je sve bilo izgubljeno.

Nije se više radilo o njemu, nego o njoj. Ona je morala što pre iz ovog grada. Njoj je pretila ogromna opasnost. Uskoro će svi u gradu znati ko ih je uvalio u nevolju.

Džordžijanac nije dugo oklevao, prošao je pored Kejt i pogledao niz hodnik. Sve je bilo mirno.

— Hajdetel! — povikao je preko ramena. — Moramo otići!

— Dva osedlana konja su u dvorištu — rekla je žustro. — Krčmar ih je pripremio.

Kockar ništa nije govorio. Vukao je ženu za ruku. Tek na kraju hodnika je opomenuo.

— Ne pitajte ništa, treba još nešto da obavim.

Kad su stigli u dvorište, lupio je konja po sapima i isterao napolje. Nije se vinuo u sedlo nego vodio vezanih ruku konja za sobom.

Pošto su stupili na ulicu, dim je počeo da ih davi. Kuće na suprotnoj strani nisu se razaznavale. To uostalom i nije bilo neophodno jer je Holidej znao put kojim treba ići, put do maršalske kancelarije.

Bila je prazna. Odmah je našao svoje koltove, ali ne i ključ za lišice. Preturio je ceo pisaći sto bez uspeha. Ivel ga je verovatno držao u džepu.

Holidej nije mogao dalje da ih traži, jer je čuo šum na vratima, no, na vratima nije stajao maršal nego Džoe Kasi. Bio je toliko iznenađen da je uspeo samo da promrsi.

— Kako ste dospeli ovamo?

— Kroz ista vrata kroz koja ćeš sada ti nestati, amigo — uzvraća kockar ledeno.

I razbojnik je došao u kancelariju s namerom da pokupi svoje i Sančezovo oružje. Videvši Holideja izgubio je hrabrost i istrčao napo-
lje.

Džordžijanac ga je sledio, ali kada je stupio na ulicu mogao je samo da čuje galopiranje konja.

I sam se vinuo u sedlo i jahao lagano glavnom ulicom, pored kuća u plamenu. Video je kako ljudi očajnički pokušavaju da ugase vatru.

Niko nije obraćao pažnju na ja-
hača.

Džordžijanac je napustio Fort Griffin, kada je sunce zašlo, za njim je ostao grad u oblacima dima.

*
* *

Bila je ponoć kada im je konačno pošlo za rukom da ugase vatru. Dvanaest kuća bilo je oštećeno plamenom, a sve zalihe sena izgorele.

Ljudi su se okupili za šankom saluna „Brazos”. Gotovo niko nije govorio, svima su lica bila garava i vlasnik konjušnice izgubio je kuću. Poslednji je ušao u salun sa „sačmaricom” u ruci. Zastao je kod vrata i uzviknuo:

— Gde je maršal?

Ivel je stajao na gornjem kraju dugačkog šanka. Podigao je glavu i pogledao prema vratima.

— Šta je?

— Još pitate, maršale? Možda vam mogu reći gde je Mek Genan, on bi vam saopštio tačno šta se dogodilo.

Mek Genan je bio vlasnik pro-
davnice u kojoj je Kejt Fišer kupila petrolej. I njegova kuća je spaljena. Sedeo je za stolom i zario lice u šake. Kada je čuo da izgovaraju njegovo ime ustao je i prišao maršalu.

— Zašto još uvek tu stojite? Vi ste ga štitili, možda ste mu čak i pomogli.

Ivel se trže.

— Šta hoćete time da kažete?

— To da ste mu vi pomogli, mister Ivel. Dok Holidej je odmaglio i žena takođe. Naše kuće su spa-

ljene i vi sedite u salun i pijete viski.

— Ja mu nisam pomogao, ni nje-mu ni ženi, hteo sam vama da po-mognem.

— Hoćete li nam vi dati novac da sagrađimo kuće?

Onda se obratio ostalima:

— Uzmite oružje i dovedite ko-nje. Moramo da ih sledimo.

Vlasnik konjušnice se javi s vra-ta.

— Ja sam već poneo oružje, a konj mi je pred salunom. Ako ni-ko neće sa nama, jahaćemo sami, nas dvojica!

Maršalu je bilo jasno da je po-tera usred noći besmislena. Znao je isto tako da Džordžijanac nema ni-kakve veze sa požarom. Morao je, međutim, da ostane uz svoje gra-dane.

— Idem i ja s vama — rekao je i pošao prema izlazu.

— Svi ćemo poći! — doviknu čo-vek, koji je stajao naslonjen le-dima na šank.

Ivel odmahnu rukom.

— Dovoljno je da dvojica pođu sa mnom, Dok Holidej ima lisice na rukama.

*
* *

Dok Holidej više nije imao lisi-ce. Ležale su na zemlji pored nje-ga, oslobodio ih se sa dva metka.

Kejt Fišer je stajala iza njega i zapušila uši šakama.

— Mogli ste da se povredite.

Kockar je stajao leđima naslonjen

na stablo. Još uvek je držao kolt u ruci.

— Nastavićemo noćas dalje — re-kao je kratko. Nalazili su se van puta, kraj grupe drveća, na mestu gde su se sastali.

Jahali su celu noć. Nisu čuli to-pot konja. Potera koja ih je sledila na nekoliko milja rastojanja izgu-bila je tragove na prelazu reke.

U zoru su stigli do gaza. Maršal Ivel je podigao ruku.

— Ovde se tragovi završavaju.

Mek Genan je takođe sišao s ko-nja i posmatrao bistru vodu. Spra-la je sve tragove s peska.

— Jahaćemo s druge strane, — rekao je Fener i krenuo napred. Međutim, tragova nije bilo. Jahali su duž obale s obe strane, no, ni-šta nisu otkrili ni na severu ni na jugu. Ivel je svim silama poku-šavao da uveri ljude da je dalje potera besmislena. Međutim, i Fe-ner i Mek Genan su odbili, marša-lov predlog da se vrate.

— Vi možete da se vratite, mar-šale, a mi ćemo ih slediti.

Mek Genan je stajao kraj svojih konja i više nije obraćao pažnju na to šta vlasnik konjušnice raz-govara sa čuvarem zakona. Udub-ljen u misli posmatrao je reku.

— Možda je odjahao u Ljano.

— Sa ženom? To ne verujem — zaključio maršal. — Pre bih povero-vao da je otišao na sever u pla-nine.

Tako je i bilo. Dok Holidej je sa ženom u tom trenutku bio na Cr-venoj reci u Sud Forku. Njihovi konji su bili iscrpljeni i jedva vuk-

li noge. Kejt Fišer se mukom držala u sedlu.

Sve vreme puta gotovo nisu progovorili ni tri rečenice. Mlada žena je bila utučena, opterećena osećanjem krivice.

— Morate da izdržite još nekoliko sati. Kad stignemo u planine, odmorićemo se.

— Ne obraćajte pažnju na mene — uzvratila je — ja sam...

— Za nekoliko dana stići ćemo u Kolorado, a onda ćete biti sasvim mirni.

Država Kolorado nalazila se još nekoliko stotina milja prema severu, a na samo deset milja iza njih jahali su Meksikanac i Džoe Kasi. Razbojnici nisu krenuli istim putem slučajno. Sledili su Džordžijanca od kako je napustio Griffin. Uostalom, jedini su i videli da je napustio grad.

Osveta nipošto nije bila razlog zbog koje je Meksikanac krenuo za Holidejem. Ni sam sebi nije umeo da objasni šta je.

Sančez i njegov pratilac stigli su u planine kada se mrak spustio.

— Oni su samo nekoliko milja ispred nas — zaključio Sančez. — Ostaćemo ovde.

— Šta ti u stvari hoćeš od njega? — pitao je Kasi. Po njemu uopšte ne bi ni krenuli za Džordžijancem. Jedini razlog što se upustio u sve ovo bio je to, što se sada prilepio uz Sančeza, kao što se ranije grčvito držao Flina, a zatim Džeka Morgana.

— Šta hoću od njega? — uzvratilo Meksikanac, skidajući sedlo. — Ne

mogu tačno da ti kažem. Možda dolare.

— Nećeš valjda time da kažeš da nameravaš da ga napadneš ili izazoveš na dvoboj.

— Nisam sit života, no možda će hteti nešto da plati ako budemo čekali.

Sada je tek Džoe Kasi shvatio. Sančez je dakle smislio da ucenjuje Holideja. Hteo je da kupi čutanje za ono što se u Grifinu dogodilo.

Biće to najgora pogodba, koju je u životu mogao da smisli.

Počelo je time što su se pred njima stvorila dva Kiova Indijanca, kao da su iz zemlje iznikle. Bili su to visoki crvenokošci, imali su samo pantalone i svaki po pušku u ruci.

Džoe Kasi je od straha pao na kolena.

Meksikanac se nesvesno mašio za kolt. Na žalost, oružje još uvek nalazilo u maršalskoj kancelariji u Fort Grifinu.

Indijancu to nije promaklo. Naslonio je cev puške na Meksikančeve grudi i rekao grlenim glasom:

— Ne kretati, ni pucati.

Sančez pogleda na cev puške. Znao je dobro šta mu valja činiti. Kao prvo nije smeo da dozvoli da Indijanci primete strah.

— Zašto napadate bele ljude? — upitao je mirno.

Indijanac nije spustio pušku, nego samo pogledao svoga prijatelja a onda odgovorio:

— Vi biti u naš rezervat.

Sad još i to, pomisli Sančez. Kako da se dočepa ovih pušaka? Bila je to vraški smela misao.

— Mi smo, dakle, u vašem rezervatu? Nisam znao, ali zbog toga nam ne treba pretiti puškama. Ništa vam pismo učinili.

Indijanac odmahnu glavom.

— Ne, niste nam još ništa učinili.

— Skloni onda konačno tu pušku, crvenokošče.

— Popećete se na svoje konje i odjahati. Imati dosta mesta u vaša zemlja, ostaviti nas mirno.

Hoze Sančez odahnu sa olakšanjem. U ovom trenutku nema neposredne opasnosti. Srećom, ovi Indijanci nisu ispunjeni starom mržnjom, nego prilično miroljubivi.

— Naši konji su iscrpljeni a i mi smo umorni. Nastavićemo kad izađe sunce.

Indijanac upita svoga pratioca nešto na jeziku Kiova. Drugi odmahnu ćutke glavom. Stajao je neposredno iza Kasiya i uperio u njega pušku. U njegovu, kao abonovina crnu kosu bila su udenuta dva bela pera. Verovatno je bio sin nekog poglavice.

— Šta je? — upitao je Meksikanac nestrpljivo.

— Naredio je da jašite!

— Ali ne možete nas tek tako u sred noći...

Indijanac ga prekide.

— Mi ne voleti vaše mnogo reči. Činiti što naređeno.

Džoe Kasi se oporavio od prvog straha. Shvatio je da im ne pretila neposredna opasnost ako sada nastave. Nije mogao da razume Sančezovu upornost. Zašto nije prihvatio Indijančev predlog?

— Zašto da ne krenemo? — upi-

tao je žustro. — Ako ti nećeš, idem sam. Konačno, nisam lud da rizikujem svoj skalp.

— Ti si idiot — procedi Sančez kroz zube. — Ostaćeš ovde.

— Prokletstvo, zašto? Budi srećan što ćemo se odavde izvući zdravi i čitavi.

— Razumeo reči tvog prijatelja — rekao je Indijanac ispred Sančeza. — Biti bolje, slušati njegov savet.

Meksikanac se okrenuo prema Kasiyu. Izgledalo je kao da hoće nešto da ga pita. Međutim, deštovao je munjevito. Istrgao je Indijancu pušku iz ruke i udario ga kundakom po glavi.

Kasi nije odmah reagovao. U ovom mraku gotovo da i nije video šta se tačno odigralo. Ali zato je drugi Indijanac sve mogao da vidi. Pustio je prigušen krik a onda povukao obarač. Sančez je osetio udarac u rame, koji ga je odbacio unazad. U poslednjem trenutku uspeo je da se održi na nogama. Metak mu je samo okrznuo rame. Povukao je obarač.

Međutim, umesto Indijanca Džoe Kasi klonu na zemlju. Crvenokožac se blagovremeno bacio u stranu.

— Prokletstvo, gde je taj crveni pas — psovao je Sančez ne znajući da se metak zario u grudi njegovog pratioca. Trglo ga je krkljanje Kasiya.

— Hej, šta je?

— Mislim da je gotovo — čulo se jedva razumljivo iz mraka.

Sančez mu odmah priđe.

— Šta je pobogu jesi li pogođen?

— Da ti si me ranio — ječao je

Kasi, pokušavajući da se uspravi.

— Prokletstvo, ciljao sam na Indijanca.

— Nemoj me ostaviti samog.

Bezdušni Meksikanac je rekao preko ramena:

— Neću te ostaviti samog — a pri tom je prišao konju, osedlao ga i vinuo se u sedlo.

Ranjenik je, videći kako mu prijatelj odlazi, kriknuo: „NE“, a onda se od napora onesvestio. Kada je posle nekoliko trenutaka ponovo otvorio oči, ništa više nije video. Čuo je samo topot kopita u daljini.

— Prokleta zver, bedni kojot! — Onda mu se kosa od užasavanja digla na glavi. Iz mraka je pred nje ga izašao Indijanac sa dva pera u kosi. Čutke ga je posmatrao. Ništa nije preduzeo, samo se okrenuo i prišao onesvešćenom prijatelju. Ovaj se nekoliko trenutaka kasnije osvestio, pitajući šta se dogodilo.

— On nas je nadmudrio.

— Pratićemo belog psa.

Tek osvešćeni Indijanac je čuo ječanje ranjenika.

— Ko je to?

Sin poglavice odgovori:

— Onaj drugi.

— Ubiću ga.

— Nije potrebno. On umire.

— Jesi li ga ti?

— Ne, onaj drugi bledoliki. Hteo je da puca na mene.

Ranjeni Kasi naravno nije razumeo ni reč, jer su Indijanci govorili svojim jezikom. Ipak, naslutio je da se odlučuje o njegovoj sudbini. Zatim je izgubio svest. Nekoliko trenutaka kasnije je izdahnuo.

Maršal Ivel je prvi ugledao Kasiu, obo je konja i pohitao prema njemu. Fener i Mek Genan su stigli odmah za njim.

— Prokletstvo! — opsova Fener. — Onaj sređuje jednog po jednog.

Maršal je zamišljeno gledao ubijenog razbojnika.

— Ne verujem da je on to učinio. Holidej ga nikada ne bi ostavio da tako leži, bar bi ga sahranio.

Mek Genan se počesa iza uha.

— Trebalo je da povedemo još nekoliko ljudi. Dok Holidej je izgleda vraški opasan, opasniji nego što smo mi mislili.

Maršal je neko vreme čutao, kao da je utonuo u duboka razmišljanja, a onda rekao odlučno:

— Ovo nije njegovo delo.

Za trenutak ni sam sebi nije umeo da objasni kako je do takvog zaključka došao.

— A kako se moglo inače odigrati? — pitao je vlasnik konjušnice iznenađeno. — Mora da su tu naleтели jedni na druge. Meksikancu je valjda uspelo da umakne.

Ivel je uporno odmahivao glavom.

— Ja u to ne verujem, on ga ne bi ostavio tako da leži.

— Ko bi ga drugi mogao ustreliti — pitao je tiho Fener. — Oni su sigurno imali neke neraščićene račune.

— Mi ćemo ga sahraniti, a onda jašimo dalje.

Čuvar zakona je prišao svom konju i skinuo mali ašov koji je bio pričvršćen za bisage. Vlasnik ko-

njušnice i trgovac stajali su sa strane dok je maršal povijenih leđa kopao jamu. U jednom trenutku bacio je ašov i ispravio se da pogleda svoje pratiocice. Mek Genan obori glavu. Posle ovoga, nastavili su put bez reči. Za njima je ostala mala, usamljena humka. Nastavili su planinskim puteljkom, onim kojim je nekoliko sati ranije prošao Dok Holidej.

*
* *

Kasno po podne Dok Holidej je sa ženom stigao do reke Severni Fork. Jahali su jednu milju uzvodno, dok nisu našli gaz da pređu na drugu obalu. Tamo je u senci drveta kockar zaustavio konja i pomogao Kejt da siđe.

— Odmorićemo se ovde jedan sat: konjima je potreban predah.

Mlada žena se sručila na zemlju, ne čekajući da Holidej prostre pokrivač.

Džordžijanac je kleknuo na obalu i zgrabio šakama svežu vodu. Pogled mu je bio uperen na planinski lanac koji su upravo prešli. Da je bio sam, odavno bi stigao do reke Kanadijan. Međutim, konj koji je jahala Kejt Fišer nije mogao da drži korak s njegovim indijanskim ždrepcem.

Mlada žena je bila na ivici snaga. Ipak nije smeo da je ostavi samu, naročito ne u nekom gradu gde bi se brzo saznalo da je podmetnula požar u Fort Grifinu.

Holidej se vratio u senku drveta i naslonio leđima na ~~stablo~~.

— Hoćete li nešto da jedete? — upitao je.

— Ne mogu ništa da jedem, ali ako imate gutljaj vode...

Džordžijanac donese flašu iz biseraga i pruži joj.

— Ovo je brendi.

Kejt je otpila gutljaj i zakašljala se. Tek pošto je uhvatila vazduh rekla je žustro.

— Ja više ne mogu. Jašite sami dalje Dok, samo vas zadržavam.

Kockar prostre pokrivač i reče:

— Ležite ovde.

— Zbog čega tako žestoko gonimo konje? Mogli bismo jedan dan da predahnemo.

— To nikako ne možemo.

— Zbog čega? Vi uopšte i ne znate da li nas gone?

— Gone nas, a što je najgore, uopšte nisu daleko.

Kao potvrda Holidejevih reči, odjeknu u daljini pucanj.

— Ko to, mister Holidej, puca u ovim usamljenim planinama.

— Ne znam — glasio je škrt odgovor.

— Onda moramo da bežimo — gotovo zaječa Kejt i pođe hramajući prema svom konju.

— Vi ćete ostati ovde. Tamo gore, malo dalje, u žbunju, možete se prikriti zajedno s konjem.

— A vi?

— Idem preko da izvidim.

— Ali to je ludost! — uzviknula je.

Džordžijanac nije popuštao.

— Bila bi ludost da i vas povedem sobom. Meram konačno da budem na čistu koliko je ljudi u poteri za nama.

Devojka je očajnički kršila ruke.
— Ne mogu da ostanem sama,
Dok. Ako se vi ne vratite...

Holidej joj priđe bliže.

— Vratću se.

Rekao je to sa takvom sigurnošću da se umirila.

Poveo je njenog konja u žbunje i rasedlao ga.

— Ni u kom slučaju ne smete napustiti ovo mesto. Sasvim je svedjedno ko ovuda prolazi i šta se dešava.

Imao je nameru da joj kaže da treba sama da nastavi put ako se on ne bi vratio do sledećeg dana. Međutim, odustao je od toga da je ne bi još više uplašio.

Kada je prešao reku, brda sa suprotne strane bacala su već duge senke. Nebo je izgubio svoju jasno-plavu boju i počelo da sivi. Sa istoka su se skupljali oblaci i navlačili na horizont.

Ponovo odjeknuše pucnji, ovoga puta znatno bliže.

* *

Sančez je primetio dvojicu Indijanaca, tek kada su se nalazili nekoliko stotina jardi iza njega. Razbojnik je gonio oba konja, svog i Kasijevog galopom, ali preko uskog planinskog puteljka nije bilo izmicanja, ni skretanja u stranu.

— Grom i pakao, da sam bar prešao brdo! — psovao je, jer se vrh nalazio još prilično daleko.

Crvenokošci su smanjivali rastojanje, jer su imali bolje konje.

Kada je naišao na prvu okuku, Sančez iznenada primeti usek koji je vodio u klanac. Indijanci nisu

primetili ovaj manevar, tako da ih je Meksikanac dočekao vatrom i pogodio Indijančevog konja. Međutim, crvenokožac se blagovremeno bacio na zemlju.

Hoze Sančez se osećao odjednom u sigurnosti i mrmlija sebi u bradu:

— Čim pomoli neko od njih svoju prokletu crvenu glavu, ustreliću ga kao prerijskog zeca.

Meksikanac naravno nije znao da je on taj prerijski zec i to sateran u udoljicu bez izlaza, u klopku. On to nije znao, ali su Indijanci za to znali. Poznavali su ove planine, svaki usek, svaku klisuru. Odavde izlaza nije bilo, postojao je samo jedan put kojim je Sančez došao i na čijem kraju su se sada nalazili zaklonjeni Indijanci.

— Čekaćemo dok se noć spusti — rekao je stari Indijanac. — Ne može nam umaći.

Razbojnik Hoze Sančez ispalio je u prazno i poslednji metak, pucajući u kamenu gromadu iza koje su se pritajili Indijanci. Ostao mu je samo nož. Međutim i Indijanci su imali noževe i njima daleko bolje rukovali od Hozea.

Odbacio je pušku, naslonio se na kameni zid i počeo da uvija cigaretu. Onda odjednom je čuo topot kopita. Prokletstvo, samo mi je to još nedostajalo. Oni crveni psi dobijaju pojačanje.

* *

Maršal i njegova dva pratioca, takođe su čuli pucnjavu u planinama.

— To može biti samo Holidej.

— Vaše kombinacije, Fener, su prilično jednostrane — prekide ga lvel odlučno. — To bi isto tako mogao biti Meksikanac.

Prošlo je nekoliko minuta od kako je ispaljen poslednji hitac. U plaminama je postojalo neprijatno tiho. Prvo što je Holidej čuo bilo je rzanje konja. Odmah je legao na kamenito tle. Bio je to indijanski konj, koji je rzanjem opominjao svoga gospodara da se stranac približava.

Dvojica Indijanaca približiše glave jedan drugome.

— Neko je za našim leđima — šaputao je stariji jedva čujno sinu svoga poglavice. — Idem da pogledam.

Nestao je nečujno u mrak, puzeći kao zmija.

Ipak Holidej ga je čuo. Uskoro je čuo i prigušeno disanje Indijanca u neposrednoj blizini. To može biti samo Indijanac, proletelo mu je kroz glavu, jer nema tog belca, koji može tako nečujno da se šunja. Znači njegovi gonjoci su naleteli na Indijance.

Tu u planinskim masivima završavala se slobodna teritorija za belce i nijedan ne bi smeo da pređe preko planinske staze na drugu stranu, ako mu to Indijanac ne dozvoli. Jedini mogući put bio je nazad. Tu na ovoj granici završavala se ne samo teritorija belih, nego i nadležnost maršala iz Fort Grifina.

Svaki drugi čovek na njegovom mestu iskoristio bi šansu da ode dalje i spase svoju kožu. Dok Holidej — ne. Ljudi su u nevolji. To što su mu za petama, više nije bilo va-

žno. Konačno oni su smatrali da ovom poterom izvršavaju zakon.

Kada se Indijanac vratio do sina svoga poglavice, ovaj ga upita:

— Jesi li nekog video?

— Ne, mora da je neka životinja.

— Možda je ptica — pretpostavljao je sin poglavice.

— Ne, to je nešto drugo, osećam. Trebalo je da se odrekneмо puške, koju nam je oteo bledoliki.

Maršal se pedalj po pedalj probijao napred, onda je ugledao vrh užarene cigarete na nekoliko jardi ispred sebe. Za trenutak mu se učinilo da je to Holidej, no odmah je odbacio takvu misao. Nikada slavni kockar ne bi bio tako neoprezan da oda svoj položaj žarom cigarete.

To je Meksikanac!

Kada ga je oslovio, Sančez se obradova, smatrajući da mu tu leži spas.

— Zovem se Sančez. Brzo uđite ovde. Samo nekoliko jardi dalje, na stazi, leže pritajeni Indijanci.

Maršal je hteo da ga upita gde je Holidej, ali je prvo poslušao savet.

— Ja sam maršal iz Fort Grifina. Gde je Dok Holidej?

— Ne znam — uzvratí Meksikanac. Onda mu sinu ideja da je maršal morao proći pored mesta okršaja i video mrtvaca. Učinilo mu se to najboljom prilikom da natovari ubistvo Džordžijancu na savest.

— Ali morali ste se sresti s njim?
— rekao je maršal.

— Možda je kod Kiova, nije isključeno da ih je nahuškao na nas.

Nisam mogao da poznam ljude koji su u noći pucali na nas.

— Kada je to bilo?

— Prošle noći. Kas je bio na mestu mrtav, a ja sam se u poslednjem trenutku spasao.

— Ko je pucao kad sam ja jahao uz planinsku stazu u sumrak.

— Ja — ote se banditu. Odmah je zažalio što je to kazao.

— Vi ste pucali? Pa vi više niste imali oružja!

— To je tačno — mucao je Sančez. Jedan od Indijanaca je prilikom bekstva izgubio pušku.

— Ja sam mislio da ste vi bežali — primeti Ivel podozrivo.

— O onome šta se dogodilo možemo kasnije. Važnije je da razmotrimo položaj u kome se obojica nalazimo.

— Kako obojica?

— Da, obojica. Ubeđen sam da nas crvenokošci neće pustiti da izađemo iz klanca.

— Ja ću pokušati da nađem izlaz, a vi ostanite ovde. Vratću se.

— Ostavite mi vaš kolt, maršale, jer za pušku više nemam municije. Šta da radim, ako me napadnu?

Naravno Meksikanac je prećutao da u džepu ima nož.

Čuvar zakona mu preko volje dade oružje.

Maršal je ispitivao teren uzalud, tragajući za izlazom iz ove „mišolovke“.

Vratio se do razbojnika govoreći:

— Grom i pakao, upali smo u gadnu nevolju!

— Čorbu nam je zakuvaio onaj prokleti Holidej — podbadao je Sančez.

— Holidej? — ponovi maršal zamišljeno, a onda odjednom ustade stavi šake na krajeve usana i poče da viče kroz noć:

— Dok Holidej, ovde je maršal Ivel! Odustanite od borbe. Ludost je to što činite.

•
•

Holidej je naravno čuo ovaj poziv, ali nije odgovorio. Saznao je bar jedno: Ivel je smatrao da je on zaposeo prolaz, pa zbog toga ne mogu nazad.

I Indijanci su sve čuli, ali naravno nisu znali šta to treba da znači.

Samo se jedan od svih zadovoljno smeškao u sebi — Sančez.

— Vi niste došli sami? — iznenada je upitao čuvara zakona.

— Ne, ostali su nekoliko jardi iza.

Pre nego što su mogli bilo šta da preduzmu, neka nevidljiva ruka povuče maršala na zemlju.

Indijanac je iskoristio lakomislenost belaca.

Odjednom nastade pakao. Vatra je sevala iz revolverskih i pušanih cevi. Jedan Indijanac kriknu, zanesese se i pade na tle. Drugi udari kundakom puške Ivela po glavi i nastavi da trči. Uleteo je pravo u naručje Genanu i Feneru. Istina, vlasnik konjušnice i trgovac umeli su kao i svi ljudi na Zapadu da rukuju koltom, ali nipošto nisu bili uvežbani borci. Otimaljući se kao divlja mačka i udarajući levo i desno, crvenokožac je uspeo da im iz-

bije koltove iz ruku, a onda iščezne u mrak.

Jedini koji je ovu situaciju iskoristio bio je razbojnik. Međutim, počinio je grešku time što je onesveštenom maršalu skinuo opasač, da bi ponovo napunio kolt.

Trebalo je da beži, možda bi mu onda uspelo da umakne crvenokošcu.

Maršal se ponovo osvestio i počeo da doziva u noć:

— Sančez, gde ste?

Nalazio se svega nekoliko jardi dalje, ali nije odgovorio.

Javio se Mek Genan.

— Prokletstvo, maršale, jeste li tu? Hteo je još nešto da pita kada se gore sa staze, kroz noć oglasi Indijanac. Bio je van sebe, zbog toga što je sin njegovog poglavice poginuo.

— Vi ste to tražili, prokleti beli psi! Sada ćete svi umreti. Jedan od vas je pokušao da nas ubije, a mi smo imali milosti. Hteli smo samo da dobijemo našu pušku nazad. Mogli ste mirno da nastavite put, jer nema rata između vas i crvenih ljudi. Hteli smo našu pušku nazad, onu koju nam je bledoliki oteo, no sada u ime svog plemena, plemena Kiova, iskopaću ponovo ratnu sekiru.

Mek Genan je bio zaprepašćen i užasnut.

— Do đavola, šta je sada ovo, o kakvoj pušci, o kakvoj on to pušci govori? Gde je Dok Holidej?

Ivel nije umeo da mu odgovori. Samo je jedna osoba mogla da objasni, protumači neobične reči Indijanca, beli razbojnik Hoze San-

čez. Učinio je to na svoj način, prikazujući se time u pravoj boji.

— On govori o pušci, sa kojom bih vas ja sigurno oterao u pakao da sam imao samo još tri metka. A sada me slušajte, vi praznoglavci. Ja stojim iza jednog velikog kamena i vaše obrise mogu jasno da razaznam, jer je tamo gde ste svetlije nego iza ovog prokletog kamena.

Ivel ga prekide. Izrekao je ono što ga je mučilo celim putem kroz planine.

— Vi ste ustrelili vašeg prijatelja?

Razbojnik se grohotom nasmeja. Smislio je da ovo ovde bude jedan deo osвете za sve one godine koje je odležao u Seskatevi.

— Da, ja sam ga ustrelio. Nisam istina to hteo, bilo je slučajno. Ali nije ni šteta za njega. Što se vašeg Holideja tiče, možete ga dozivati sve dok ga crvenokožac ne skalpira.

Maršal priđe Mek Genanu i došapnu mu:

— Imate li koltove?

Trgovac je uzvratio:

— Ne. Indijanac nam je izbio oružje iz ruku.

— Raziđite se! — zagrmje razbojnik. — Sada ćete činiti tačno ono što vam ja naredim. U protivnom ću vam sasuti usijano olovo među rebra.

— Šta smerate? — pitao je maršal, proklinjući u sebi trenutak kada se odlučio da krene u poteru.

Razbojnik se i dalje kikotao.

— Želim da se iz ove mišolovke izvučem. A to ću uspeti samo ako vas žrtvujem ovoj crvenoj zveri. Možete da se borite s tim lupežom,

dvojicu će sigurno srediti, a treći mora da ga gurne u provaliju. Ako mu ne uspe, ubiću ga.

Maršal je razbijao glavu kako da se izvuče iz ovoga. Morao je da razgovara sa crvenokošcem, to je bio jedini izlaz.

— Crveni čoveče, hteo bih nešto da vam ka...

Metak mu skide šešir s glave.

— Ako samo još jednom otvorite usta, maršale, bićete mrtvi, to važi i za ostale.

Ponovo se oglasio Indijanac.

— Vi bledoliki ste gori od kojota u prerijama i od orlušina u planinama. Čuo sam vaše reči, to su reči koje nikada nisu izgovorene među crvenim ljudima.

Ovaj čovek je u pravu, pomisli maršal.

Indijanac je nastavio:

— Belac, koji sopstvenu braću ugrožava, neće uspeti da umakne, on će prvi umreti, i...

Indijanac je tako naglo prekinuo rečenicu, da je maršal Ivel, iznenađeno podigao glavu.

*
* *

Za vreme puškaranja Džordžijanac je iskoristio situaciju da sledi Indijanca. Istina, nije uspeo da spreči da se odigrava sve ono što se odigralo, ali se sada nalazio samo nekoliko koraka iza Kiowa. I on je razbrao svaku reč pa mu je bilo jasno šta se zbiva i šta se još može dogoditi. Bilo mu je teško da udari iz zasede crvenog čoveka, jer je

bio u pravu. Udarilo ga je drškom revolvera. Crvenokožac klonu ne pustivši ni glas.

Ponovo se iz mraka zaorio glas.

— Dobro veče, gospodo, vaš crveni prijatelj je dobio pojačanje. Šta mislite o tome, Sančez?

Razbojnik žestoko opsova.

— Dok Holidej!

U maršalu se ponovo rodi nada.

Razbojnik se veoma brzo pribrao. On je jedini odgovorio Holideju:

— Karte su u mojim rukama, Dok. Ovu trojicu tipova ovde mogu da poubijam.

Mek Genan i Fener su međusobno šaputali. Sada su mislili samo na sopstvenu kožu.

— Pustite ga da beži, maršale, nemamo volje da nas ovde poubijaju u ovoj proklesoj rupi. Šta nas se ovaj čovek, uostalom, tiče.

Maršal nije odmah odgovorio. Unutrašnja borba u njemu bila je jaka. Ipak popustio je pod pritiskom.

— U redu, neka ide — rekao je muklo i naslonio se na stenu.

— Šta to treba da znači, maršale? — pitao je Sančez. — Ko mi garantuje da ćete držati reč i nećete me dalje slediti?

— Ja! — uzviknu Ivel, ne mogavši da se obuzda. — Ja ću zbog ovog prljavog postupka odbaciti zvezdu zauvek, ali ne vidim drugog izlaza.

Razbojnik je još uvek oklevao.

— Šta ako Doku Holideju padne na pamet da puca na mene?

— Prokletstvo, onda ćete biti mrtvi — procedi maršal. — Na va-

šem mestu ne bih toliko pitao nego uhvatio maglu.

— U redu, ići ću, ali ako samo čujem topot kopita pucaću bez milosti.

Razbojnik zađe iza kamena i krete prema izlazu iz usjeka držeći kolt. Odjednom se ukočio od užasa. Zastao je i osluškivao.

Oči su mu se poslednjih sati tako navikle na mrak, da je mogao sa ovog mesta da vidi Holideja.

Nebesa, ali ovaj čovek ima nerve. Mogao se negde sakriti.

Da li da sada pucam, proletelo mu je kroz glavu.

Džordžijanac kao da mu je sa velikog rastojanja uspeo da pročita misli.

— Ja sam brži, amigo, nemoj to zaboraviti.

— Moj konj! — jeknu Meksikanac.

— Gde je on?

— Iza klanca.

— Neka ga jedan od one trojice izvuče — uzvratilo je kockar kratko. Bio je krajnje nezadovoljan ovim ishodom. Ipak, nije mogao da spreči Sančezovo bekstvo, jer nipošto nije hteo da dozvoli da ubije bilo koga od trojice nedužnih ljudi bez oružja. Znao je da bi Sančez to bez oklevanja učinio.

Iako je Meksikanac, za sada dobio igru, ucenjujući Holideja životima maršala i dvojice građana iz Fort Grifina, bilo mu je ipak hladno oko srca.

*
* *

Kiova Indijanac se osvestio. Osetio je mukli bol u potiljku. U prvom trenutku nije mogao da se seti šta se dogodilo. Kada se setio, znao je da se belac nalazi u blizini. Indijanac je ležao nepomično i osluškivao, a onda razaznao Holidejevu siluetu. Odmah zatim čuo je topot kopita. Bešumno se uspravio i ostao da stoji priljubljen uz stenu.

Sančez je vodio konja puteljkom nedaleko od Holideja. Kada je odmakao nekoliko jardi, stavio je nogu u uzengiju.

U neposrednoj blizini nalazio se Indijanac kojeg nije video. U uzbuđenju je potpuno zaboravio na njega.

Crvenokožac se baci na Sančeza kao panter. Obojica su pali na zemlju. Meksikanac se očajnički borio kao lav. Uspelo mu je čak i da izvuče kolt. Odjeknuo pucanj i metak se zari Indijancu u mišicu. Taj prodorni bol kao da je Kiovi doneo nadčovečansku snagu. Udarao je svojom snažnom pesnicom kao čekićem razbojnika po licu.

Indijanac je držao rukama Meksikanca za grudi. Ovaj oseti kako mu tle izmiče ispod nogu, kako visi u praznom.

— Ne! — kriknuo je u paničnom, smrtnom strahu.

To kao da je osvestilo izbezumljenog Indijanca. Grčevito je pokušavao da teško Meksikančevo telo povuče nazad sa ivice provalije. Nije mu uspelo. Obojica su se sunovratili u ambis. Sa dna nije dopro više nikakav krik. Nastala je grobna tišina.

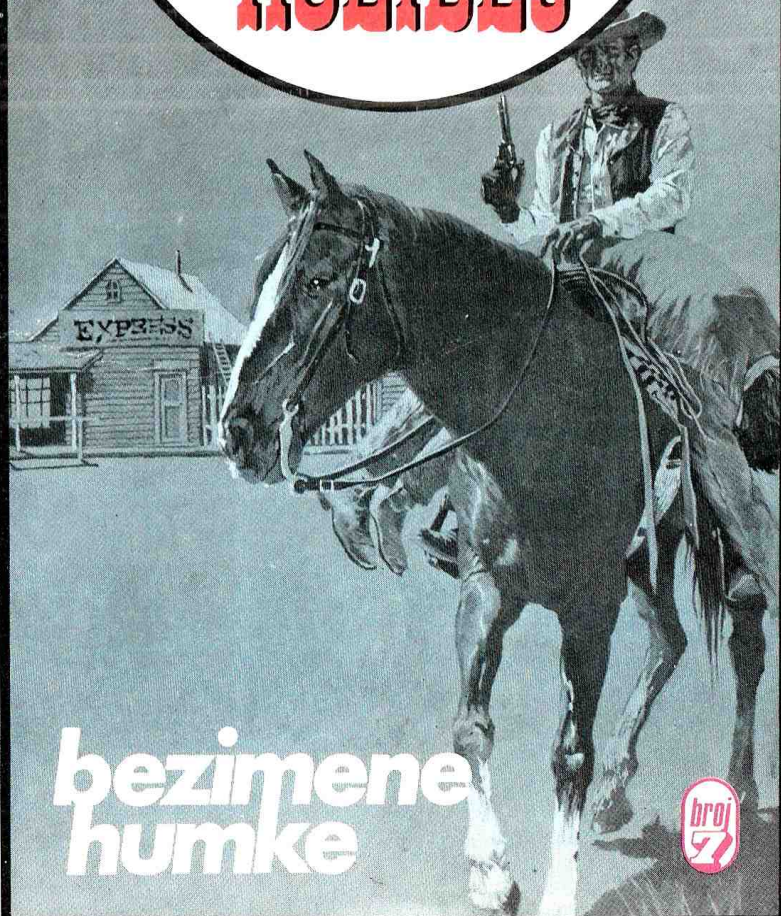
*
* *

Idućeg jutra maršal je sahranio obojicu. Dok Holidej je još u toku noći odjahao dalje, a da niko nije pokušao da ga spreči. Povratak

maršala i dvojice građana u Fort Griffin protekao je u ćutanju, bez reči. Kada je kasnije u njihovom društvu neko pomenuo ime čoveka iz Džordžije, samo bi oborili glave...

K R A J

DOX HOLIDEJ

SVAKOG 1. U MESECU

1. novembar 1972.